

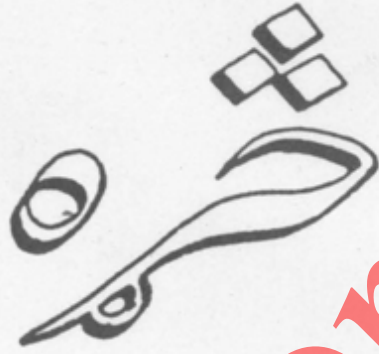

لیکنی

نور محل ترہکی

خپرونہ

۱۳۵۷

یادگار

نور محمد ترک

د افغانستان د علومو د اکاډمۍ

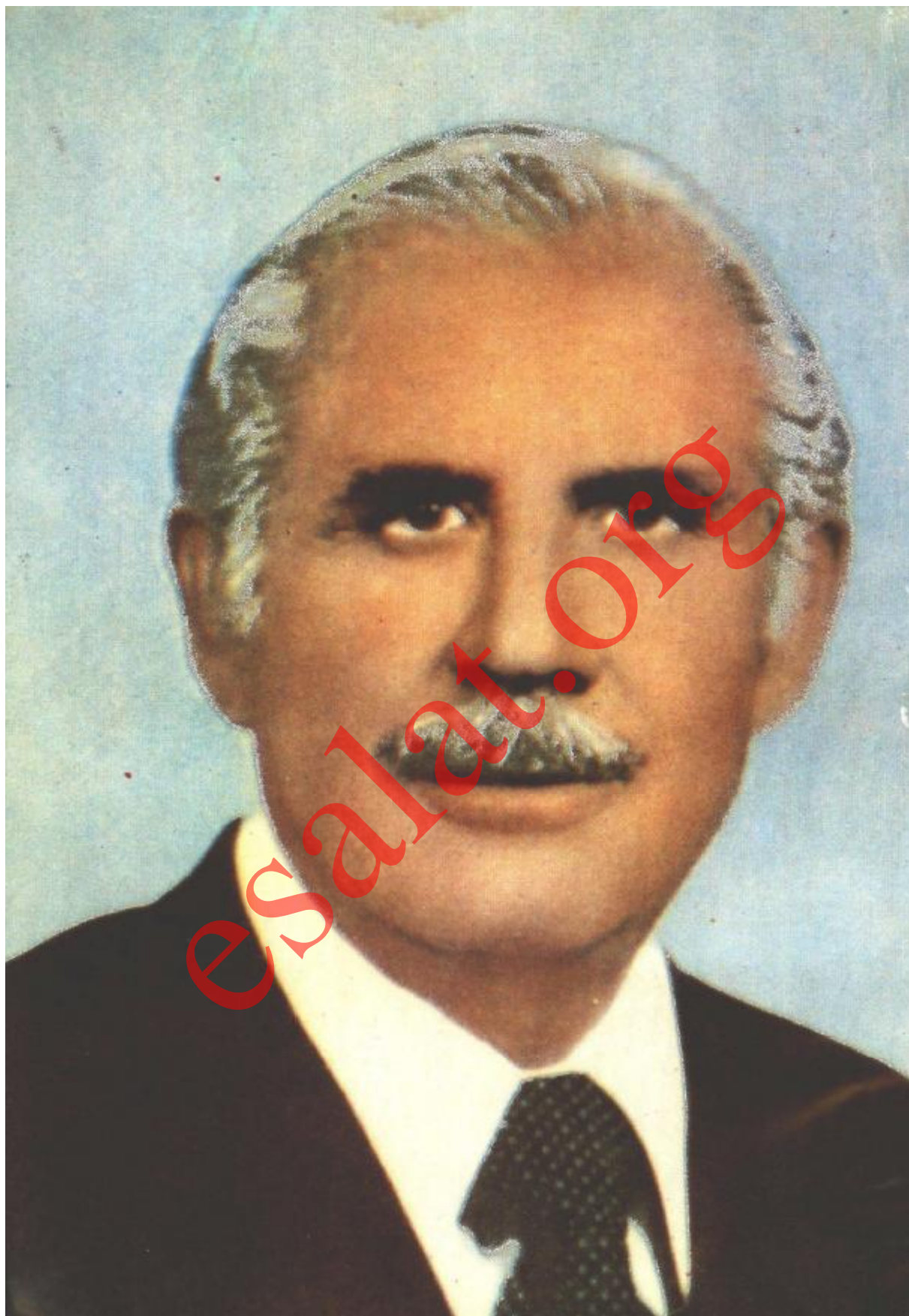
خپرونه

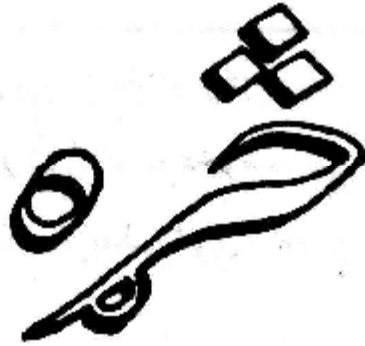
۱۳۵۷

مہتمم : خیر نوال دوست شینواری

دچاپ شمیر: شل زره

دوہم چاپ

دماز بگر لمر غوته كیده چې (نور) بود ولې سپین لرگنی په لاس
له پاسه راغی. دی بشپړ دوه کاله له خپل کلي مخه ورك و او تقریباً
د هر چا هیر شوی و. خواوس وروسته له پچې ادا کولونه بیرته خپل
کلي ته راغی. ده بې له یوې لس کلنې خور چې (بتکی) نومېدله او
هغه دا کا سره اوسیدله بل څوک خپل او نژدې نه درلودل، چې ده
هر کلی وکړي. مور او پلار خو بې لاپخوا مړه شوي وو. که څه هم منی
نوی شروع شوی دی او هوا دومره ډیره سره نه ده، خو بیا هم
دلمر لویدو په وخت کې ساره وي.

کوم وخت چې دی دکلي په یوه وات راتنووت، نړیوه ککې یوولس
کلن هلك ولید او په زوره یې نارې کړې چې: «دادی نور راغی»
او بیا پهنده دنور دا کا کره ورغی، چې دنور په خور باندې زیری وکړي.
دنور خور په منده ورته را ووتله او پخپل ورور باندې په خورا
مینه وغورېدله. (بتکی) له ډیرې خوشحالی نه په زوره زوره ژړل

خوچې دخپل ورور زیربمخ او لوڅو پښوته، چې تر نوکانو یې دنوک و هلو په الر وینې تللې وکتل - نو دا دخوشحالی چغې اوژرا یې د زړه د درد او خواشینۍ په چغو بدلې شوې اوله ډیره درده به یې زړه اور واخیست.

بتکی خپل ورور نیغ ځالې ته بوت او هلته یې د اور خورا غوره لږ ورتنه وکړه.

خور یې سملاسه یوزروکی وسو محاوه او ایسې یې دنور په نوکانو ورکینو دلې. په دغه وخت کې بتکی دنور ډښو بوند و ارنور وگوتونه چې خورا سپرې وې - لاس ورو وراوورته یې وویل: - وروره! دا پښې دې خورا پښې راته وایسېدلې. دا ولې دا ډول پښې شوي دي او به دې پښو یو ولې لوڅې پښې راتلې؟ تاخوبه چیرته (سوگلي) موندلې چې له دې اوسني خوږ او تکلیف څخه دې ځان ساتلی وای. - خورجانې! په دې خبر وپسې سر مه گرزوه! شکر کاږه چې خدای (ج) ښځه پیدا کړې یې! پښې خومې محکه پښې شوي دي چې تر دا اوسه مې بوتونه په پښو وو. کوم وخت چې را ابله کېدم نو هغه مې بیرته تحویل کړل. نو په دغو دوو کلونو کې خو پخپله دسړي پښې دغه ډول پښې شي. سوگلي به ماله کومه کولې؟ هر چیرته مې سترگې وغړولې چې که چیرې یومر اس یا خرمونده کرم او دهغه پوتکی واروم

او سوگلی ترې نه جوړې کرم خو

په دغه حال کې یې اکا راننوت اودوی دواړه ولاړ شول. تر روغبر
ووسته یې تورته وویل:

- پرمتو دې برکتشه اینه شو چې خپله نوکړې دې په جگه ملا او
میرانه ادا کړه! اوس به نو کا کادرنه په مني کوزده وکړي. هیله ده چې
دکور او کاله غښتن شي! کوم وخت چې دې په خیر واده وکړنو
یوه خوښه به په اشردرنه ووهو او ټولو تربرو هم دغه راز وعده
کړې وه. اوس نویسه شه! امان ته دژوند شیان برابر کړه!

تورلترڅه په وار خطایی دا کادما یې بوښتنه وکړه. خور یې ورته وویل:

هغه خو پرون دخپل پلار کړه ولاړه او ټول واره یې هم ورسره
بیولې دي. خو پلایې وزور راغی چې خور یې بوځي، خو کا کا مې نه
ورپرېښووله. ما دیرې زاری ورته وکړې، نویا یې.....
تور خپل اکاته وویل:

- هو! خود به نو اوس یوڅه کوو او امان به ستاله اوزې نه اړو. تاته
دې خدای خیر درکړي. له کوچنیوالي څخه په غاړه کې در ولويدو
اوتر اوسه پورې دې په اوکته یا سوکه سره را وچلولو. اوس نونه هم
سپین زیری او د(سروچیچورو) غښتن یې. که موز تانه شو ساتلای
نولترلترڅه خپل امان باید در څخه واړوو. مالا پخوا دغه نیت کړی و

چي مخرنگه چي کور ته ورشم اوتاسو او دغي خور کسي ته يوڅه
 دزمي بوتني موتني درو کوم او يوڅه شومه در برابره کوم - نو پخپله به
 په لومړي قافله کي کوز ملک ته ولاړ شم. خدای تعالی مهربانه دی
 گوندې پسرلي ته يوڅه کالي مالي برابر کوم. که مې دراغبر گيدو
 په وخت کي خپل پند کي تربندر او بندري راتير کړ - نوابته باچا به يم باچا.
 له دې کبله چي تور له اکا سره دميني او خواخوږي اظهار وکړ
 اکا يې خورا سره وغوړيد او په زړه کي يې ورتيره شوه چي رښتيا
 دزوی او ښه واره تر منځ دېر لږ فرق وي.

په دغه وخت کي **داور لېسوکه** شوې وه او اکا يې په داسې حال
 کي چي پرانگاري يې لاسونه کړول وويل:

- لومړي قافله خوزويه اژر تيار يزي. که موږ بوتني موتني کولای
 شوای او يا موکور خر درلودای او هغه مو نورو ته په پيلغو ورکړی وای
 نو تر قافلي لاپوونده ښه ووجي پکي تللی وای - خواوس محکه چي
 موږ کوم خر نه لرو چي بوتني ورباندې راوړو، نوته پخپله مجبور يې
 چي خپل محان هم په خره او هم په سرې پيلغو کړې - نو تر هغه وخته
 پورې خوبنکاره ده چي ټول پوونده به شپوه شي.

بتکسي:

- اکا جانه! نور دوه کاله را مخه وړک و اوستري ستومانه راغلی دی

تاسمدلاسه دغه خبرې ورته شروع کړې. نه خوبې محوورخې
پرېزده چې ساخوواچوي، بيا چې هرڅه په کوي- هغه په کوه!

اکا بې وويل:

- زويه! ته خواوس لانهجلی بې! په دغو خبرو دې سره
خلاصېږي. اوس لاسر دچارې دی چې که لځانونه ورته چمتونه کړو
او خپل کارونه په وخت برابر نه کړو- نو بيا به مو په ژمي ساره رېز دوي اوله
لوږې به خوب نه راځي. کوم دی؟ سز خره یخ شی نه لرو، دمولا درته تش
نور لاسونه ناست يو. گومان نه کوم چې لڅوک به پوره هم را کړي. که
دغې زړه کني خبرې هلک نه و نه کړم اود خپلو کارو دکولو دپاره بې چمتو
نه کړم- نو بيا به هرڅه نیم نیم خوارا پرېږدي اودې به په خپله مخه درومي.

بتکسی:

- اکاجانه! ستا خو تل دغه زر کني اوزره ماتې خبرې وي چې زما
په يادېږي ستاسره تل د ايرگسي، شومگسي اود بوتو غم وي. خوب بيا هم موز
بې له اخر دورخې نه اود کوم خيرات دورخې نه په نس ماره شوي
نه يو. نن ما بنام دغه خبرې ټولې يوې خواته کړه- زه اوس سمدلاسه ولاړېږم
او ورورک جان ته ښه دودې برابر وم.

اکا:

- ښه دی- زه به ماجت نه ولاړ شم. تر هغو به تا لڅه اور او او به سره گډې

کړې وي. نه پوهېزم چې څه به وکړئ.

بتکي سمدلاسه ديوه گاونډي کره چې هغوی غوا درلوده ور غله
اود هغه کاله مایني ته يې دخپل ورور درانگت احوال ووايه. هغه ميرمن
خورا زړه سواندي بنځه وه او دلز فکر مخته وروسته يې ورته وويل:
- ورشه! کونجي راوړه چې يو شمېرې درکرم چې ورورته دودى
پکې وروړه کړې! موردي خدای ويځنه زما ډير چوپړ يې وهلى و.
بني يې ورته وويل:

- د مور بنه يې در په زړه کيزي نو يو لړ څه غوري هم ورکړه چې خپل
ورورته شيدې او غوري وکړې او په دې توگه نن دتودي اولمدي دودى
په کاسه سره کښيني.

کوم وخت چې دا لمده دودى په خورا خوشحالى سره وخورله
شوه. نو اکادما خستن دلمانځه دپاره ماجت ته ولاړ شو. نورته يې هم
بلنه ورکړه چې له ده سره ماجت ته ورشي او هلته دکليوالو او دخان
اوملاسه روغبر وکړې او هم خپل لمونځ وکړې، خوبتکي پورې
وغربدله اوتور يې نه پرېنود چې ماجت ته لاړ شي.
دې اکا ته وويل:

- خوارکى پرېزده چې لږ څه آرام وکړې اېه لوڅو پښو يې دا
دومره مزلونه په وزي نس را وهلي دي. پښې يې ټولې تمنا کې

اوچاودلې دي او هم بې نوکان غوڅایه له دبرو سره وهلي دي چې
سړې وینې په څر بزي. لمونځ به بیا وکړي.

ملاچې دتور په اکا سترگې ولگیدلې لږ څه په وچ زغ بې ورته وویل:
- څراکا! د ما بنام له لمانځه نه وروسته چارا ته وویل چې ستا
وراره راغلی دی. موز وبل چې دی به د ما خستن لمانځه نه راشي، خو
اوس نه معلومېږي. لکه چې لمونځ بې هیر کړی دی. ته هم په دې
وختو کې بې پروا شوی غونډې یې! پر هلکانو چې زغ
ونه کړې. هغوی خود لمانځه او د خدای تعالی د نور عبادت
دومره پروا نه ساتي. پنه دې دگور په غاړه ده خو بیا هم ته
د دین له چارو سره دومره تینگه مینه نه لري لکه دغه څښې نور سپین
زیرې چې بې لري. دا چې خدای گوله دودې نه ده درکړې او تل
له لوزې خوځي کوي. علت یې همدغه دی چې ته د دین له کارو سره
ښه مینه نه څر گندوي. باید پر عبادت زور وکړې چې خدای تعالی
دې دبوې خولې سرې څښتن کړي.

څراکا دملا په دې خبرو او وینا لږ څه سره خواشینې غونډې شواوله
وامه بې څه ونه ویلای شول خودده تر بور چې په کلي کې د
(غونډې خولې) په درلودلو مشهور دی او دیر سپین زیری او هم پخپله
ملاورته (بشپړک) وايي - وویل:

- په بوه خوله دودى بوازي موز خوځي نه کوو، بلکه دا ټول
کلی بی له یو دوو کسانو نور پیاز په گنده په دودى پسې گزي . نو دا
ټول خوددین له چاروسره بی مینې نه دي. ملا صاحب! ستا دا پیغور چې
نېستن بر - یوازي خراکا او یاما ته نه دي، داخو په ټولو اوږه خلکو پورې
اږه لري. او ...

خراکا دده خبره غوڅه کړه او هغه بی د عالمانو په مقابل کې یوه
سپین سترگي وگنله او ده ته بی دېتې خولې په درلودلو امر وکړ.
ددو دروشپو نه وروسته د (گزاکا) له کاله یوه سري توردې ته وباله
چې سبا ته ددوی په اشركې برخه واخلي. نور لږ څه تندي تریو کړ او بی
وبل چې:

- ورور جانه! زه زیاتى له چاسره په اشركه مخم. زه غواړم چې
په پیلغوله هر کلیوال او گاوندي سره کار وکړم. زه دې ته چمتویم
چې سبا ستاسې سره کار وکړم، خو (گزاکا) به بیا خپل زوی (پیاوری) له
ما سره د بوتو راوړلو ته استوي او که زوی پرگران وي او یا بل کوم کار
لري او ما سره تللی نه شي نو خپل خردې بیا یوه ورځ را کړي چې زه
بوتې پر راوړم.

- هو! منو بی! په پیلغور اسره لار شه! هغه بیا ستا خوښه - که دې خور
غوښت او که دې سري. خو سبا ته مخان برابر کړه چې « اشربانې » خورا

دیر دي اودوه خورا لوی، لوی پسونه - حلالیزي - مخکه چي موز غوارو
 دژمي دپاره ددوو کورونو بوتسي په یوه ورځ کوته کړو. داپه نظر کي
 ولره چي باید وانگي او کهي له مخانه سره هم راوړي! .
 ماښام يې بيا په خاله کي لمبه وکړه اودرې واړه اکا او وروڼه
 ورته ناست دي. اکا يې وويل:

اوس سپين زبري شوی يم. دزره غورسي لږ شوي دي. ژمي هم
 خورا درانه شوي دي. که کله، کله غوره اولمده دودی نه وي، گو مان
 نه کوم چي سز کال دي زه تردې ژمي ژوندي راووخم. توره زويه!
 یوه چاره به کړي او موز ته به سز کال بولاندي را کوي! زه پوهيږم چي
 ته پخپله لوڅي پښې په يو رينگي، رينگي خت کي راغلي يې
 او څه در پورې نشته خو که يې له چا تر کاله په پور را وانخلي
 ښه به شي. گوندي خدای پاک به کوز ملک کي يو څه در کړي، نو پوره يې
 ورا دا کړي او يا به دلته کومه کوله بوله وکړو او پوره يې ورکړو.
 پرېزه چي ستا په ځوانی کي خوموز هم يو غور ژمي تير کړو.
 نور ورته وويل:

په پورو کي خولا د پخوانه ترد ووغوزو پورې غرق يو.
 ما هم په نوکري کي څه لږ پورونه نه دي کړي. که مو دوچي دودی
 هغه هم نیم نیمپوره تيری درونرلي. نومو خورا ښه او پياوړی

مخوان بوله. لاندی خولا یوی خواته واچوه، په دې عیشو پسي به نه گرزې. یو مخه پونگی په داپو ونده وکې چې اوس له دې حده تیر یزي سخر مخه کړه او بوخه کورت پرې مونده کړه او هغه په ژمي کله، کله زد وياست. یو چارک غوري به زه له کومه مخایه در مونده کړم. زه پخپله غوام چې ژر د بوتو کوته در و کړم او په زغرده له دې مخای نه سترگې نهامې کړم. نو دې اوازې راځي چې په کوز ملک کې خورا ښه کارونه دي او مزدور کولای شي چې یو مخه وگتې.

نور لیڅې راو نغښې اوله هر چا سره یې مخان په خره او یاسري پیلغو کاوه. ده په لزه موده کې کافي خره اوسري وگتې چې دده د بوتو وهلو، تر لولو او اورلو کار ورسره اجرا کړي. د قافلې د تباریدو آوازه او مخوزه د تور فعالیت نور هم پسي زیاتوي اوزره یې ریزدي چې قافله به ترې نه لاره شي او دده دکور کار به لاسرته رسیدلی نه وي.

دخراکا یوه زاړه ملگري یوه ورځ ده ته وویل:

- دا ستا وراره کوز ملک ته مخی اودی زلمی دی او دومره تجربه نه لري. احتمال شته چې هلته برساتي شي او بیخي رانه شي. مخکه هغه ملک خوداسي نه دی لکه دا. هغه ډیر زړه ورونکی ملک دی. زلمیان په تیره چې خوار او پوروري وي - نو ددې دپاره چې دی هلته پاتې نه شي - نو دلته یې پښه وروتره او په خور یې په مخی کوزده ورته وکړه. گوندې بیا دده مینه

او علاقه دلته ډیره وي او دهغه لځای پاتې کید وته دومره زړه بڼه نه کړي. دغه کار باید که دې دلاسه وشي په همدې خوشبوکسي لومړی تر هغه چې قافله تیاره شي - وکړه او دخپل وراره زړه پر بوښتنی کړه. دا خبره مې لځکه درته وکړه چې له ناسره مې پخوانی مینه ده او بیر بزم چې که دې وراره رانغی او لکه دادوه تیر کلونه بیا به دلوزې فریاد کوي.

خراکاکا:

زه پخپله له ډیرې مودې را ایسته په همدغه فکر کې وم او بېمخو داسې لځای نه را موندل کيږي چې هغه ته دې زه زړه وروړم او دوستي ورسره وکړم. د (جانو) بزگر په لور مې مرکه وکړه. خو هغه پوزه په هوا ونيوله او غوښتل یې چې یوڅه نغدي روپي سرهم ورکړم، لځکه چې دده لور زما تر وریرې درې غلور کاله لویه ده او په واده برابر ده. خو لځکه چې زما جیب سور و اوڅه نه ترې نه بود بدل - له دې کبله زموږ اودده دوستي ونه شوه. نو کل پر خدای دی. گوندې دا پلامې وراره بیرته په خیر راشي - بیا به یې گورو. تر هغه به موږ په یوې مناسبې نجلۍ پسې گرزو.

نور دخپل غوري په برابر ولولگیا شو. ده درې ورځې دیوه بل بدای شاته بزگر مزدوري وکړه. دوهمه پلا یې غوزي په ښار اورل او هغه یې خرڅ کړل او په دغو پیسو یې یوڅه وچ توت را نیول او هم یې

بني ډيري نيني خورور وکړې او بوه کڅوره يې له توتانو او نينونه ور ډکه کړه چې هغه په لارې دمزله په وخت کې خوري او په دې توگه محان ته دنگ اولار پريکولو دپاره تودوخه ور کړي.

خراکا بوه ورځ په داسې حال کې چې په سترگو کې يې اوسنکې گرز بدلې، توره وويل:

- هلکه! نه په غاره کې څه لرې اونه په پښو کې. د مني ساره خو کانسې چوي. زه هرڅه په زړه گرزوم چې په دې خصوص کې څه مرسته درسه وکړم خو هيڅ شی زما فکرته نه راځي چې څه کولای شم.

تور:

- په دې برخه کې ډير زړه مه سوځوه! ما يوزور کوسې موندلی دی. هغه کوسې دا شيراکا، د ماينې دی چې کونډه ده. دې را ته ويلي دي چې دا کوسې به را کړي، خوزه به څاور کاله ددې دژمي دبوټو کوټه ورکوم. د پښو دپاره به په لارې کوم ځای، سوگلي، جوړې کرم، څڅکه چې لوبه قافله ده. گوندي کوم خرابا اوښ په لارې مرشي او دهغه په پوتکي به پښې پټې کړم.

د نور خورکه څه هم کوچنۍ ده خو څڅکه چې ډير مسولينونه يې په غاره دي او تل دخپل ورور دښيگنې دپاره فکر کوي. داسې کارونه او حرکتونه کوي لکه بوه لوبه ښځه. مثلاً دا کلي ته ځي اوله دې اوله هغې

عجرب ستن، سڀنسي، اهاڪ، تنباڪو اوداسي نور شيان غواري او هغه دورور
 به ڀنيءَ کي ڇي به هغه کي د نينو اوتونانو غوتبه هم ايئي ده، ڙدي.

له برکلي عجرب دوه زلميان دتور کلي ته راغلل او په ماجت
 کي بي وويل :

دريمه ورځ قافله وزي. بايد ستا سي له کلي عجرب هم تول
 عجبگان په هماغه ورځ راووزي. اوس نوباید له همدې کلي عجرب دوه
 نور زلميان هني خوا کلي ته وليڙي ڇي هني هم خبر کري ڇي په
 تا کلي ورځ راووزي او په دي توگه تول سره گډ شي اود قافلي به
 غير کوزملک ته رهي شي.

تور په ډير جدت او ميني سره د بونو خورا درانه غوزيان دهني
 کوندي کره ور وري ڇي هني د زاره کوسي خبره ورسره کري ده. په تيره
 بيا ڇي وايي ور بديل ڇي قافله دوي ورځي وروسته روا نيزي
 نوتول صورت يي اور واخيست ڇي د کوندي د بونو کوته به پوره نه شي او
 قافله به مخني لاره شي.

د تور خور بتکي خورا خواشيني ده. دي دکلي پوي بلي نجلي ته
 ڇي هغه يي خور بللي ده. ددي پوښتي په خواب کي ڇي ولسي دنگره
 غوندي ده؟ او پرځه يي بڼه الوتي ده؟ وويل :

- تورجان خوار کي يوه مياشت هم په کور ساپه ارامه وانه چولي
 شوه. دوه کاله يې هغه درانه زحمتونه او خواري په مخان و منلې -
 خو چې کورته لاراغلی نه و سمدلاسه دکور په کارونو بوخت شو او داسې
 درانه کارونه يې وکړل چې هر ورو به يې تر ډيره پورې ملاخويزي
 له تيرې ستريايې هره شپه تبه وي. اوس چې خوشې پري نه دي
 تيرې شوي ، بيادادې قافله تياره شوه او بايد بل سبا بياراخځه لارشي او ما
 بيادکا کا جان مایني ته پرېزي دي. هغه پنځه خوتا ته معلومه ده چې خومره
 په زره لوبه ده. مخ اوشاې ددې دځپيرو اوسوکانو په سبب تک شنه دي.
 ددې وروستيو جملو د ادا کولو په وخت کې يې غاړې پوزې
 شوې او ژر يې په ستوني کنيوته چې خبره يې له خولې څخه نه
 وتله. - خودې بلې نجلۍ دلا سا کره او ورته يې وويل :
 - زلمي خودکار اوزحمت دپاره پيدا شوي دي. کار اوزحمت په
 دوی هېڅ ناثير نه شي کولی. ته مه ژاره اوروربه دې له کني خورا بڼه
 تکرې اوموچني درته راوري. ورته ووايه چې بوتیک هم درته راوري.
 څلور پنځه مياشتې ورسته چې را وگرزي - خورا ډيره گوره به درته
 راوري. ته خواوس لوبه نجلۍ يې ! ته بايد خپل ورورته داد ورکړي
 چې دده په غياب کې ته خوابدې نه يې او نه دا کا دمايني له خوا کوم
 تشويش در سره دی. ځکه دی خو په او زده مسافري مخي او که ستا په نا آرامي

پوه شي - مزغی به يې دشا پرخوا کوزوي يعني په تابه ډير خوابدی شي
 نو خورجانې اته گوره چې ده ته دازره کني خبرې ونه کړې - ښه جارشم!
 ددې وينا په اثر په بتکي لږڅه سانوتله اوزره يې نر يوه حده
 پورې داده شو - په تيره بيا دغونکوچي: زلمي دکار اوزحمت دپاره
 پيدا شوي دي، دبتکي زره ورپوره کړ او دادول احساس يې پکې
 مونده کړ چې گواکې رښتيا دانوک وهلي او خواره ورغ دهرزلمي
 دپاره حتمي ده. خو بيا چې به يې دځينو بديانو زامن ورپه زره شول، ددغو
 تکو اثر به پکې غرند شو.

سبادخبره گانولومري قافله وزې. نور خوراخوشحاله دی. که څه هم
 دده پښې لوڅې دي، خو اوس تر پخوا ډيرې پښې شوي دي، ځکه چې تقريباً
 يوه مياشت دی لوڅې پښې هرې خواته وزغاست او پښې يې بيرته داسې
 شوې لکه داويز خپر. ازغې اونيرې تيزې دومره اثرې نه کوي.
 دخوشحالی لوی او لومړی علت يې دادي چې دکوندي
 دبوتوکوتبه يې ورپوره کړه او هغې کوسې ورکړ. دی هره
 گری کوسې په ځان گوري، سر پرله پسې کښته پورته کوي، ځکه چې
 دکوسې اوزدوالی معلوموي. دغه کوسې خوځايه سوري دی - دحساب له
 مخې يې د عمر شپه نه ده پاتې، خودنور داکا ماينې ژرڅوتور، سره اوشنه
 زروکی مونده کړل او ځينو سوريو ته يې پيوندونه واچول چې دباد

ورننوتل منع کړي. نورته دغه کوسی داسې ایسیده لکه ښه نوی غزنیچی
پوستین او په خورا احتیاط سره به یې په اوزو کاوه.

دتور خوراو دا کا ماینه په دې چې تور لوڅې اوزې کوز ملک ته نه روانیزي
خورا خور شحالی کوي او بتکی خو سمدلاسه در په را واخیستله او په
وهلو یې بیل وکړ خو کوم وخت چې بتکی ته ور په یاد شول چې وروته به ما بنام
لمده دودې له کومه ورکوي؟ څکه چې سبا په وزې مسافری ته روانیزي
نویوڅه تجویز یې خو باید ورته جوړ کړي - بیرته خوابدې شاته شوه
اودر په یې له لاسه وغور زوله. دا کا ماینې ورته وویل:

- ولې دې در په دلایه واچوله؟ وهه یې کنه!

بتکی:

- دا بتکی مې را په زړه شو چې سبا خو لالا جان په خیر له غره گانو
سره ځي یوه کاسه خومو باید ورتیاره کړې وای.

- مه خوابدې کیزه؟ نور خو یې نن د توری کره ور بللی دی.
هغوی ونډی ورته کړې ده. دنورا کاهم غوښتل چې نن یوڅه ونډی
وکړي او ما بنام ته ښه کتو باندي شي - خو خدای دې د (کرم) کوروران
کړي - ونډی یې په دې دلیل ورته کره چې پیسې یې سمدلاسه نغدي
غوښتلې. نوته زړه مه خوره! ما بنام ته دتور خولسی په غور وکړې ده.
خودا باید درته ووايم چې دسهار کاسه به زه ورتیاره کړم. یوڅه غوري

مې بوه ڪو نوج ته ددي دپاره غلي ڪري و وچي ماويل جور ناجور شته بوه ورخ
 به په ديره تنگسه ڪي په ڪارشي. دکور نو يو زدوني به له چا خخه راورم
 اوسهار لومري تر خو مجيدو به بي په توده ڪاسه ڪنينوم. نور جان خومي
 داسي دي لکه خپل زوي. بده خومي نه په لور بزي .
 نور ماخستن ناوخته راغي. سمدلاسه بي دني خوله په بوه توره
 سني ونرله. خور بي بيده وه. د اڪا ميني بي ورته وويل :
 -- موز دني خوله حڪه خلاصه پر بنودله چي موز وبل توري به
 دسا دمزله دپاره يوخه دغو بنو برخه در ڪري چي هغه به ته په بني ڪي
 واچوي. خوداسي غرگند بزي چي خه بي نه دي در ڪري.
 گهيخ داومه ڪي غرمي نه مخڪي چي لمر بنه راختلي و دڪلي نه
 دباندې په قطبي برخه ڪي بوه لويه دله نرو بنخي معلوم بزي . خوك
 ناست دي ، خوك ولاردي ، چا په لڪره اوبا پند غوندي لرگي تڪه ڪري ده.
 مسافر بو ، بوله ڪورو خخه په داسي حال ڪي راوئي چي دخپل ڪاله
 غري (نرو بنخي) په پسي وي اودي لويي دلې ته را روان وي. داهر
 بهير چي راغي برگڙ وي- يعني بنخي اوسري ، نجونې او هلڪان چي
 دول، دول گدلي بي آغوسني وي پرله گددي. په لڃنو بهيرو ڪي
 خره هم شته چي په بنبو، خورجينانو او يا په زرو گونيو باردي. دهرې
 ڪوچني دلې نرو بنخي سرخوري غوندي روان دي. خوكله، ڪله دڪومي

زري بنهي د چيني شرك شي چې په هغو پسي دناويانو او پيغلوژرا هم
 پورته شي. كوچنيان چې خپلو ميندو، خوبندوته وگوري- هغوی هم كریزي
 كړي. تخيني كمكبان د ميندو و مخه پوښتنه كوي چې دوی پرڅه ژاري؟ خو كوم
 وخت چې هيڅ خواب وانه وري او يادخپگان په توگه پورته وويل شي چې
 پلار يا ورور دې داوژدې مسافري په لور روان دی - نو دوی هم چيني
 كړي. خو كوم نوی شي او يا حرکت چې وويني نا بیره يې ژرا ودرېزي.
 په لويه ډله كې خو كسه سپين پگري هم معلومېزي. دوو كسو چې
 سپين لنگوتي بې ترلي او سپين، خو خورا خيران كالي بې اغوستي دي
 هر يوه دخادر يو سر لور نيولې دي او يوڅه ارت سره ولاړ دي. دخادر
 مينځ خريدلسی غوندي ښكاري - يعني يودرونه غوندي شي پكې دی. هره
 كوچنی ډله چې دلته را ورسېزي يوه لويه څوزه جوړه شي.
 هر څره تردغه خادر لاندې وځي. كوم وخت چې سړی دخادر
 مخې ته راشي، نو لومړی هغه دروند موجود چې قرآن كريم دی دخادر
 د پاسه ښكل كړي او بيا سرتېت كړي او تر خادر نه هغې خواته تير شي او
 سمدلاسه په خادر كې بوشي چې بېسې وي واچوي. هيڅوك بې نه شي
 ليدلای او نه يې شميرلای شي چې څومره بې پكې واچولې- خو البته
 شرننگ بې دغه دواړه كسان چې ملایان دي- واوري چې زرغابونه
 سپين كړي.

وروسته تر قرآن شریف و تلونه بیا هر خره دکلي ملا، سین سرو
 اوسپین زیرو ته و درېزي اوکوم وخت چې لږڅه خبرې ورسره وکړي
 نو شا وړ وگرزوي او هغوی یې په سني لاس داوړو په منځ کې یې پلاوړهي.
 د دې و هلو په وخت کې هر خره ته دا وايي: «خه! خدای او پیران دې شا
 مخکې نه مه بیا به! په بڼه خواری دې خدای پینځ کړه!»
 ځینې خره گان په خو کسو بوخړ لري، چې ددوی خوري پری باردي
 اود ځینو سره چې بیخي هېڅ نه لري بڼی اویا زړې گونی چې دکې
 ښکاره کيږي- خپلو خپلوانو په څنگ کې را اخیستي دي. دغه ډول
 غوتې ډیرې درنې نه وي، ځکه چې لاره او زده ده او هغوی یې
 وړلای نه شي. د هغو خره گانود اوږو خوري چې دوی بیخي تش تور
 لاسونه وي ځینې نور خره گان چې خره لري وریا ورسره وړي، خو
 ددوی داغوستلو کالي اویا بڼې چې په کڅوړو کې یې اچولي وي
 دوی پخپله اخیستي وي اولار وهي
 د نور داوړو خوری چې تر (۱۶) پاوونه ډیر دروند نه دی یوبل
 خره چې دده یوڅه خپل غونډې هم کيږي پر خره را اخیستی دی. دده
 بڼی داکا مایڼې را اخیستي ده. دوی هم لکه دغه نور خره گان له خپله
 کوره را ووتل او دهغې لویې ډلې خواته روان شول.
 لویې ډلې ته لا نژدې شوي نه وو چې خراکا خپل وراه ته په ښو

عاجزه غوندي بزغ وويل :

- اوس خوبه ترقرآن کریم وحي! شه شی درسره شته چي په خادر
کسي بي ورواچوي؟ که درسره نه وي. نوزه به زربوچاته ووايم چي تانه
يوغيران يارو پسي درکري چي د ملابانو په حولي کسي بي ورواچوي
که داسي ونه کړو، نو ملا او طالبان به مو په لعنت سترگسي وکازي.
پخپله خراکا او بنکي او دده نور کمکيان (دخړلور اوزوی) هم په خوند
په دوی پسي راروان وو. دنور توري خولا لومړی دخپل زوی سره راوتلي وه.
بنکي هغه واتن چي ددوی دکور اولوي بي دلې ترمنځ و. نسبتاً په
خوشحالی سره وواهه او دجلا کيدو اثرات او صحنه يي تصور کولای
نه شوه. نور خپل اکا ته نور هم ور نژدې شو او خواب يي ورکړ:
- درې شپارس اېکزي (۷۵ پوله) چي هغه هم سپين دي. راسره شته
او په لاس کسي مې تباري نيولي دي. کوم وخت چي ترقرآن کریم ووزم
نوالبته په حولي کسي به يي ورواچوم. شرنگک به يي لوروي، ته ۰۰
وارخطا کيزه! دا هم بايد درته ووايم چي دغه درې شپارس اېکزي ما
پخوا دغي موقع ته ساتلي وې او دلسو او غاښو نوبت مې بشپړ په بنه
کسي اېښی دی. هغه به په آسانی مات نه کړم.
ترقرآن وتلو او دخړه گانو درخصتيدودغه منظره کوم نوی شی نه دی
اوتول ورسره آشنا دي. خوتأثر اوجدایي او خواشيني په هماغه

قراروي. لڪه په تير و ڪلونو ڪڍي. بٽڪي تر ٿولو نا قراره غوندي ده. دنورو ٻنحو اونجونو هر پلوتو سوڪ، سوڪ وي، خودا ڪله، ڪله به زوره وڙاري او اوزده غرانگه و ڪاڙي چي دڃينوسپين زيرو اوسپن سر و توجهه لڃانه را واروي.

ڪوم وخت چي تور تر قرآن ڪريم ووت، نولو مسري خپل آکا ته ودريند چي په ڇپيره بي داوزو په منع ڪڍي ووهي او په دڍ توگه ددير برکت خستن شي.

د آکا مابني هم دري بلا په اوزو ڪڍي په ڇپيره واهه اوورته بي وويل :
- زه خودي دمور په ڄاي يم! ديري خواري اولالهاندي مي درسره وري دي. په دي بايد پوه شي تور جانه! چي ڪه دي زه او دغه سپين زيرو آکا ونه بهنجو. نو خدای پاڪ دي هم نه بهنجي.

د آکا مابني دغه خبري لانه وي تمامي شوي چي بٽڪي په غاره ڪڍي ور ولويد له او په خورا زوره بي ڪريزه له خولي ووتله. تور په خوله لاس ورونيو اوورته بي وويل :

— چپ شه! په مرگ خودر خخه نه نم! شڪر دي په روغ صورت ڪوز ملك ته روان يم چي درته بنهخت، تڪري او موچني راورم. ڪه خدای ڪول خورا بنه ديره گوره به هم راوڃيڙوم، چي بيا به بي په گرگانو خوري! خلڪ به درباندي خاندي چي بٽڪي ڄومره سڀي ده چي دومره

په زوره، زوره ژاري .

بتکی نابیره خپل زغ و دراوه. شاوخوا خلکو فکر و کړ چې ژراپې
شنه کړه . خو په حقيقت کې داد ورور تر اثر لاندې راغله او
سمدلاسه يې ورور ته وويل :

-- ښه دی - نه ژارم ، خو ستا بايد فکروې چې ماته خورا ښه ښکلی
تيلک راوړې او کېي هم بايد تينگې او ښکلي راته راوړې !

تور دکلي ملا او نور وسپن زير و نه هم ودرید، چې په شاپاندي يې وومي .
درخصتيدو دغه مراسم ژر غرند غوندي شول او خره گان
ورو، ورو له خپل کلي نه د جنوب لور ته تلل . دهنې ورځې
مزل خوراند و او تقريباً له کلي نه شپږ ميله ليرې يې وارهول . مازينگر
خواته دنورو کليو خره گان هم ور ورسيدل او ټول سره يوځای شول .
دخره گانو په قافله کې اوښان نشته. نژدې سل خره اوډرې، درې
نيم سوه کسان دي . لومړی شپه ټول خوا بدي او متاثر غوندي وو
خوسهار بيا تر پرون لږ څه ښه وو .

دخره گانو قافله خورا وختي ليزدي او ناوخته اړه وي - يعني خورا
لوی مزلونه کوي او په بیره او گړندي روان دي، نو ځکه دوی د اوښانو
په قدم نه شي تلای او اوبه والا له دوی سره نه يوځای کېږي . داوښانو
قافله تل جلا درومي . ځينې خره گان بو، بوبادوه ، دوه خره هم لري

چې بيا په کوزملک کې خاورې پرې وچلوي .
دقافلې دوهم منزل نسبتاً اوزد و- خوبيا هم په لاره دشاوخوا کليوڅرې
ورې ورسره يو محای کيده اوترماننامه پورې دقافلې حجم ترهیلې
ډیر معلوبده .

دقافلې دوهمه مېنه ديوه شنه غره په لمن کې وه. دغه غر په ونو
اوبوتوشين نه و- بلکه دهغه ډبرې شني څلېدلې . قافلې په يوه چينه وړول .
دچينې شاوخوا څمکه مېنه شنه مرغه ده او اور شوبې هم خلاصه ده .
قافله په څو بهيرو وويشله شوه او هر بهير به ترله پريکړي اړول . ددوی
ترمنځ واتن به ترلسو يا پنځلسو متره نه ډير نه و . زياتره دغه بهيرونه
له هغو خلکونو جوړ وو چې دوی به ديوه کلي اوياددووخورا
نژدې کليو وو .

د دوهمې ورځې په مزله کې تور دخپل کلي په بهير کې ليدل کيږي
چې سپيره غونډې بنې يې په برگت واینگي داوزو به منځ کې
داسې سمه او سيخه ترلې ده لکه عسکري چانته . نور هم گن شمير
څره گان ليدل کيږي چې يو شی يې په شا وي اويو، يو لاس يې هر ورو
پورې بندوي ، خود تور دواړه لاسونه ايله دي اوتر ډيرو کسانو اوچته
اوخوشاله ليدل کيږي .

که په قافله باندي يو عمومي نظر واچول شي، نوبه ډول ډول

2

خلک اورنگارنگت خره چې هر راز پيتي پرې باردي- وليدل شي .
 مثلاً: زبکيان، زلميان، او په غاښ پاخه سري په نظر راځي. زبکيان اکثره
 لبتې په لاس کې په خرو پسې سم روان دي او د (هشه) نارې پر له پسې
 اوريدل کيږي. نور خره گان هر بلو ته دوه، دوه يا درې، درې څنگت په څنگت
 په لاره روان دي او پخپلو منځو کې خبرې کوي. يوشم چې د ټولو خره گانو
 سره شريک دی - هغه دا چې يوه هم د وايي کالي نه دي اغوستي- خوالته
 عيني جما داران بيا لږ څه ښه او ښه يې د سري سترگې لځانته اروي .
 تور په داسې حال چې دخپل پيتي وايي يې سره سم او پسې
 تينگت کړ- خپل ملگري ته وويل :

- دومه لويه قافله شوه، خو توپک لږ معلوم يږي. د مني په پای کې چې کومې
 قافلې مخي له هغوی سره توپک ديروي . که غدی راباندې وخته څه به کوو؟
 ملگری :

- نه ولې له غدی څخه بيريزې؟ نه خړلرې او نه روپسې - څه به در څخه
 بوسي؟ يوه بنې لرې اوبومن اوره!

- خدای دې غدی نه راباندې خيژ وي- که نه وي نوسر و نوته مو ډبر
 خطر دی. زه په دې برخه کې بده خاطره لرم .

- وروره! په دې برخه کې به خبرې نه کوي! چې غري مې ښو يږي .

خدای مودې وساتي .

مازنگر جي قافلې وارول - نونور سمدلاسه لکه ددا نور و عمره گانو
 دخپلې بڼې خوله خلاصه کړه او بوموښي توت اونينې بې له کڅورې نه
 راوکښلې او بيا بې د اورو يوه پيټي ته څنگ ووايه او رو ، ورو بې
 خوله په ښور بدو راغله .

د نور ښه عمره گانو من اوره په انديوالی سره اچونې وو . هر عمره
 پخپلو اورو کې په کور کې لامالگه گډه کړې وه . په هر بهر کې کار
 زلميان کوي او ټول کارونه بې سره وپشلي دي . مثلاً څوک او به راوړي
 څوک بوتې راټولوي ، څوک اوره ليدوي ، څوک بيا دودې پخوي
 زنگيان ټول خړه پيايي .

دغه ټول کارونه په دوهمه مېنه کې په آساني سره ټاکل کېږي
 او هر څوک چې کوم کار کولای شي - هغه کوي او بيا څوک ځان نهموي .
 کوم وخت چې نور د اورو پيټي ته څنگ لگولي و نو يوه
 زنگي ته بې زغ کړ او ورته بې وويل :

- اوه زنگيه ! خداي دې لوی که . کوم وخت چې خړه پيايي ته گوره
 که دې چيرې کوم مر بوده وليد ماته ووايه ! ته خو وينې چې زه په ښو
 بيخي لوع يم . زه به د هغه بوده پوتکی واروم اوبه ښو پورې
 به بې وترم - بڼي سوگلي به ترې نه جوړې کړم . شاباس لوی شي
 راشه ! چې يو څه توت اونينې هم درکړم !

هلڪ چي به تخروگ کي بي پو اوڙد غوندي لرگي نيولي و او په يوه لاس بي
 د پتيري دودي زي خولي ته نيولي او په بل لاس کي بي يوه دبره
 انخستني ده، چي ددا نورو بهيرو څخه کوم سبي پري برغل ونه کري
 په منده ورته راغي. ده زر د لاس تيزه وغورځوله اول په بي د تونانو
 اونيو دپاره ونيوله. تور هم سمدلاسه په خپله لمن کي لاس کښه
 کړ او يو محبي د هلڪ په لپه کي ور واچول. په دي وخت کي
 بي ورته وويل:

خوارکيه! ته خوهم يلي پني بي اکه دي چيري مر خروبلد
 نو په منده راشه ما پري خبر کړه! زه به سمدلاسه ورشم او ستا دپاره به هم د سونگو
 جوړولو په غرض پو تکی ترې نه وروم چي دواړه به ښه شو او په سوکه او
 راحت به خپل منزل کوو. که داسي ونه کړو، نو پوهيزه! چي تيري تيزي به
 زمونږ نوکان وباسي او هم به ازغي پني راسوري، سوري کړي. محکه چي به
 مخکي خورا زرگي شته چي هرازغي بي لکه د غوندي ستن داسي دي.
 يوه بل غمره پري رازغ کړ:

-خپل توت اونيني به پر دو هلکانومه خوړه ليونه اته نه گوري چي
 په توله قافله کي يوازي يو غو به خوران شته چي د هغوي پني پني دي
 اونور هريو د دي دعا گاني کوي چي کوم مر بوده مونده کري چي
 د هغه غرمڼ واري. ښه لاره بي دا ده چي د خپلي بني کالي دي

به بل شي کي خوندي کړه او پخپله بني په پښوکي وتره! پروانه لري- دنيادي
 د سر بلا واخلي. که نه ژوندي وي بله بني به ومومي!
 دريم عمره له ليري وتوخل اولاس يسي پورته کړ او لږڅه په بيړه
 يسي ورته وويل:

- دسره بده به عمر من به مري سره وشي مري! پخپله نه بني لرم
 او نه بل کوم شي. نه خو باچا يسي باچا چې بني لري! که پيڅي تنگه درباندي
 واغله نو هغه به په پښوکي وترې! خواري زموز په برخه ده چې والله
 که نيره شپه مې له يخه سرگه هم پته کړې وي او پښې مې د ازغو
 دلاسه سوري سوري دي. چاودې خو لايوي خواته پرېزده، اودس
 چې پر وکرم دوې گامتي (ساعتونه) داسې پرله سوغې چې نه
 به وايي مالگه دي پرې دورولي ده.
 کوم وخت چې دغه دويم عمره لاس پورته کړ، نو ټول وزر يسي
 چې ترخبرو لاندې پت و، ښکاره شو. دده دواړه لستوي يسي نه وو
 تابه ويل چې دوبي دي او په خوښه يسي دلندولستو بوخت آغوستي دي.
 البته نورخت يسي ښه پرله پورې و او د ديو ويوند ونو (پينو) دلاسه چې
 هر ډول او هر راز پښې پکې وي، داسې پنډشوي و- تابه ويل چې شري ده.
 نور چې لږڅه نورې نينې خولې ته واچولې او هغه يسي په بيړه په
 دواړو زامو کي سره وويشلې پرزغ کړ:

- ته يې ولسې غم کوي؟ خوداسې پنډه گدله يې درجوره کړې ده چې کارنوس ورځني وتلای نه شي، بختوره! ارمان يې مه کوه! مورلرې چې دغسې غوربې! موز غوندي بيم اوبې پلاره خونته يې. ستاچې په دې پنډخت کې هم بېخ کيزي، نوموز خوبايد وزارو.

دوهم مخره دده په خبره کې راولويده:

- توره وروره! شکر وکازه ترموز تولوته پت يې! اوگورهستن به نه وي درڅخه څکه چې پتې مې بيخي له ازغو دکې دي اوهم غوارم چې دا خپل پرتوگک بولخه په وگندم. زماخو برځي خوز يزي. خدای دې (پتو) اکا خوار کړي، کوم وخت چې دسهار له خوا قافله را باريدله څوکلکې لغني يې په برځواو پوښتو کې ووهلم.

دريم مخره:

- ولسې؟ خبر خوو؟ پرڅه باندي؟ څه ويلې غوري دې وراولي وو؟
- برابسي نيمه شپه مې خورا دېر ساره وشول. موکه واولارشوم او د (پتو) اکاله خره څخه مې محل را کښته کړ او په خان مې واچاوه.
محل خورا ښه تودو او مرغوندي بیده شوې وم. (پتو) چې خپل خرلوخ لغر وليد. زره يې اور واخيست او سمدلاسه يې گوندي را پکې ووهلي خدای دې يې خوار کړي. نژدې يې وژلی وم. چې بيا به مې ترپور نه واي وتلی.

غتماز بگر شو. دنور په بهير کښې يوه ملاوشمه سړي زغ کړ:
 - هلکړ! له بهير نه لږ غه ارت. - يعني لويديځې خواته مایوځای دماجت
 په توگه تا کلي دی. دمازيکر لمانځه دپاره هلته سره را غونډه شی چې
 لسونځ په جمع سره وکړو.

په غره کې له نور مخه غوگامه ارت دمني دلرورانگونه اوږد
 اوږد غزیدلی او تر سړي يوه غټه غونډې ډبره لاندې کړې وه. وویل:
 - والله که د حرکت يوه مزله داسې کولای يم لکه دغه. ته به وايې تر مېچني
 يې اېستلی يم، پر دوو تلو درېدلې نه شم. له دې ملابانو خو په دې غرو
 اور غوکې هم نه خلاصېزو. اوس غرنګه وکړم؟ لاسونه اوښي په سرو
 اوبوله سړي لمد ولای نه شم، ځکه چې داسې سوی کوي چې ته به وايې
 په پرهارونو يې مالګه وپاشله.

ملاوشمه سړي سترګې پر پرګې کړې او په يو کلک او دخوا بندې
 په زغ يې وویل:

- ولار شه! دخدای پورادا کړه! دشيطان په خوله مه کوه! دا خبرې
 دکرونه دي چې ته يې کوي! ددو زخ له لېبو ودار شه! دېل صراط
 خواری درپه باد کړه! په دې دنيا ...

يو بل زغ په دې توگه واوریدل شو:

- دا ورو درې، درې مورتان انديوالی اچوله کبزي چې بيا دودې پخه شي

تر هر هغه دمغه دخپلو اور و موتبان په دغه خادر کې واچوئ! بيا هرې خوانه
يعني جنت ته او که دوزخ ته هغې - لار شئ! خو هر چير ته چې هغې وزي مه هغې!
نور سمدلاسه خپله برخه اوره ورکړه او پخپله يې کې و اخيستله
چې بوتې ووهي او رايې وري.

مانام هغې په هغې داور سرې لمبې ليدلې کيزې. دا ورونو تر رينا
هر چير ته خلك معلوميزي. د محبوسرونه او مخونه داور په رينا کې
بيخي نه برينې، خو ژر او په اسانۍ سره پيزندل کيزي.

دنور په بهير کې ټول (۷) کسه په کاسه کې سره انديوالان دي.
هر يوه دخپل ننگولي دپاره په کوچني زي او يا په کوچني دېلي کې هغه
غوري را اخيستي دي او چا چې وختي کوم لاندې حلال کړي و. بوخه
دلسم وچه توتنه يې را اخيستي ده.

بيا لنډې (هغه محوک چې دټولو دپاره دودې پخوي او ددغې
انديوالې مشر هم بلل کيزي او خبره يې په چا بده نه لگيزي) - وويل:
هلکوا مانام ته بايد بسوه ښه توده شکنه وکړو. ښه مسي دېگ
هم لرم. غوارم چې هغه په کوز ملک کې خرڅ کړم. نو تاسې هر يو، بوخه
غوره گونه راوړئ چې شکنه پرې وشي او په دې توگه دسهار مزله ته
بيا چمنوشو.

دنور په بهير کې ښانک نشته چې په هغه کې دودې وخورې

لنگري ژر هغه بل بهيرته ورغی او هغو نه يې وويلی :

- زه بڼه لوي مې ديگ لرم. خوبانك نه لرو. هيله ده چې تاسو به خپل بڼانك راكړئ. كه تاسې سملاسه دودى خورئ نوموز به خپله شكته وخذو. كه نه وي، نو اوس دستي بڼانك راكړئ او په لږه موده كې به يې بيرته درستون كړو.

تريو غږود قبضو پورې د هغه بهير غري د دودى په خورلو نه سره جوړيدل. چا ويل: بايد اوس پېل وخورو او چا ويل چې ځينو هنكانونو لخوا د څرنگه بهير نه سرې راوستلې. بايد د هغوى تر راتگ پورې وكتل شي. خو په پاى كې يې لنگري ته بڼانك ور كړ او په دې يې ټينگار وكړ چې بايد هغه ژر بيرته ورته را ولبزي. سر بيره په دې پر لنگري يې بڼه كړه چې بايد تل خپل ديگ د دودى له بڼانك سره بدل كړي.

ماښام دا ور د لمبو شاوخوا ته د هر بهير عمره گان ناست دي. ځينو لاسونه د خپلو مخونو په مقابل كې د سپر غوندي نيولي دي چې هغه د اور له حرارت څخه وژغوري. ځاى په ځاى دسترو زغ په غوزو كېبوزي، ځينې كسرونه وايي، ځينې لنډى وايي، ځينې يوازې، يوازې غرانگې څكوي. په دغه ټوله منطقه كې چې قافلې اړولې دي بوشخول دي.

نور هم كوسى تر ځان لاندې كړى دى او اور ته لاسونه كړي او كله، كله بيا ور ولاړ شي او د ترڅو څخه غېز ډكه كړي او په اور يې واچوي

چې شاوخوا مټکه او ولاړ خره او پراته اندي رښا کړي. تور هېڅکله کوسې له لځان څخه نه بيلوي - خو کوم وخت چې بوتونه ور ولاړ بزي نوبوه ملگري ته ووايي چې هغه دا ور له سو وکو او بخر وڅخه گوري.

تور ژر ولاړ شو او د اور څخه ليرې يې يوه اندي ته خپله بڼې کښيودله. ده ته يوه کوچنۍ شيله ورنژدې وه چې مازيگر يې لا د تر زړه اېستلې وه چې له دغې شيلې څخه به يوه پسته شگه وري او تر لځان لاندې به يې دنيا لۍ په حيث اچوي چې ښه آرام خوب ورباندې وکړي.

تور ځکه د خوب د پاره زغرده ولاړ شو چې ده کوسې درلود او زړه يې پوره وچې ساره به يې نه کيږي. خو ځينې نور خره گان چې تاوده کالي نه لري تر نارخته پورې اور بيلوي چې هغه ته ناست وي او خورا ښه نکلونه کوي او ځينې لاکيسۍ سره اچوي.

گه ښځو ځني بيا قافلې په ليز ديد لوپيل وکړ. ماښام يې اورونه لاکوتې وټې پرانته دي. ځينو هلکانو په هغو نور بوټي واچول چې هم رښاني، لاس او پښې سره وو يني او هم د کاليو په راغونډولو او ترولو او بارولو کې مرسته وکړي.

د سهار په خره باندې قافله په لاره رهي شوه. ځکه چې دمنې ساره دي، نو هر څوک پر له ننوتلي دي او زياتر وځلکولاسونه په تخرگو

کې نیولې دي. مخای په مخای لویو بوتوته اورونه اچوي او دېر خلک ورته راتول شي اولاسونه تاوده کړي، نوبیا درومي. ترخو چې لمرینه لوررانه شي دخره گانو خوزه دومره دیره نه وي. خو کوم وخت چې لمر بڼه تود شي، نوز بڼکیان سره ودریزې او غیزې باسي اویا چې ددو سره جنگ شي نور پررا تولا شي او دخپل سیل او ساعت تیری سبب یې شي. قافله له دې خورا عموماً د ورځې تر دوه بجو پورې مزل وهي. خون او مه کسی غرمه لانه وه چې دمخ بهیرو په اړولو پیل وکړ. هرڅوک له بل مخه پوښتنه کوي: ولې دومره وختي اړوي؟ لږه گری وروسته څرگنده شوه چې راداری والا راغلی دی او راداری غواري. د عمومي لارې نه برې خواته دهاغه شنه غره په لمن کې ها بلې خواته ونې جنکاري. هرکتونکی ونې بڼې شمیر لای شي او هم هره ونه پیژندله کینې چې دغه شي ونه ده. زیاتره ونې دتوتانو دي، دمنې سروسیلاوویې پانې ژربخني کړي دي. ددې کلي منظره دقافلي په خلکو خورا بڼه ولگید ه.

نور یوه ملگري ته وویل:

راځه دغه کلي ته ور وگرز وگوندې! هلته بومر بوده مونده کړو چې خپلې بڼې په پتې کړو. دلته کلي ډیر نشته. په مخکې موبیا تر دېرو پورې سپیره بیدیا ده.

بیا نور لنگري ته ور نژدې شو او سوکه، خو په صافو تور وېسي ور ته وویل :
 - خوښه دې نه ده چې دغه کلي ته نژدې واړوو؟ ماښام به يې
 په حاجت کې ښه غوره اوت ده شپه تيره کړو او هم به پکې وگرزو. که مو
 چيرې دېښو پتوالي دپاره يوڅه وموندل. زموز په بهير کې بيخي ډير
 خلک يې پټې روان دي. هرڅومره چې ليرې کيږو هغومره زموز
 تکليف ډير پټي.

لنگري تندي زړيوگر او لږڅه په دد زغ يې ورته وويل :

- کسې دچا خوښ نه دی؟ يوه گړۍ پټاوي ته حملاسل خورا لوی
 نعمت دی. ته نه گورې چې خلک يعني دغه نور څره گان څومره ليرې
 ترې نه تښتي اوته غواړي چې په لوی لاس ځان دزمري په زامه کې
 ورکړي! داځنځ محکه ترې نه ليرې مندي وهي چې هلته راداري و الاناست دی
 قافله هماغه راوگرزوله. نوکه ته راداري لري اوله ونه دې پوره وي
 چې ورسره وېي خيړې - نوشل کرته ورشه! خداي دې وکړي چې دميرزا
 په زنگانه کښيې! موزخو يې وس نه لرو اوله دې کلي نه ليرې تښتو.
 دنور بهير په يوه شيله کې نهام دکلي نه دليرې کيدو دپاره مخ
 په ليريدېڅي خواروان شو اوتولو سانبولې وه چې اوس به مو راداري
 والا وېسي. هر يو خورا سوکه، سوکه خړه شري. څرک چې خړه نه لري
 هغوی له خړونه مخکې شول. کوم ځای چې شيله ډيره ژوره نه وي نو دوی

تیت، تیت روان وی اوکله نائله ترشا و گوری چی خوک حور پسی به دی.
 په دغه وخت کې خونور خره گان چي دهنری هم بنی په شاوی، دنور
 په بهیر پسی را زغلی چی دی بی لاندې کرل. نود مخ خلکو ته پسی
 دلاس په اشاره ددر بدلو امر وکر اوسمدلاسه بی به شرلې سا ورته وویل:
 تاسې ولسی زغلی؟ راداری والاته خودوه په تیره پوه کسان ورغلل
 چی خبری ورسره فیصله کری. بهنی بو (بس) ورسره ونری. کوم وخت
 چی بس ونرل شو نو بیا تاسې هر محومه مندی چی وکری. مجبور یاست
 چی خپله (حلا) ترخان ورنیره کری. نو هرکله چی تاسې جلاور کوونکی
 یاست نو بیا ولسی تاسې په شینوکی خپل نوکان وھی؟ درخی بیرته په
 عصومی تون کنیوزی! هرڅه چی په جهان وو. په تاسې به پسی
 لنگری:

نور کله خوبه (بس) نه ترل کیده او هرڅوک چی به
 یې ونیوه هغه مخه به یې بوڅه اخیستل. زمانه به یاد دی چی
 پروسز کال ما صرف دنسوارو ویر آینه لرونکی ژیر دبلی ورکر اوزه او
 زمانه دی واره وروپه یې خوشې کرل. بس ترل ښه نه دی مخکه چی
 موز دومره پوز پرې کولای نشو.
 پوه ورته وویل:

ته بیرته سې لاری ته راواوړه! خدای به خیر کری. نه گوره! قافله

بیرته منظمه شوه اوتولو وارول. خوبوازی ستا بهیردی چي پابخی بی
را پورته کړي دي او په شيله کې زغلي .

کوم وخت چي دوی بیرته را وگرزیدل، نو اووایدل شول چي دسزکال راداری
والا خورا ښه دین داره اولمونخ غاري خلک دي. مشرې تر غرمې
پورې وظیفه کوله او مراقبه ناست و- خو په زره کې بیا خورا کلک او
بی رحم غولدي و . هر محو زاری ورته وشوې چي دسري په سردې
گران تول کړي، خو رې نه منله او یوه بشپړه او غانی بی غوښتله.
دخولې د پریکړې دپاره چي هغه دوه کسان ورغلي وو هغه بی
وهلي او تر تلې هم دي. اوس نور دوه درې تنه سپن زیري ورغلل
گوندي بوسر وتړل شي اوتولو ته هوسایي پینه شي.

دنور بهیر هم وارول. نور ری (چرت) ووايه چي ښه ده- یوه پلا ورشي
اورا داری والاویني چي دالاخه توکم خلک دي او څه دول زغیدایي ده.
خوکوم وخت چي بندریان ور په زره شي اود هغوي سلوک په
دماغ کې ور تازه شي نوبې خوابده شي او بیرته بی خواتوره شي.
یوه ملگري ته بی وویل:

- بندریان دیر ظلم اوتیری کوي او که راداری والا .

- راداری والا دیر سووان کوي . داځکه چي موزونا سې کوز ملک ته
درومو اود دوی لاس را لاندې وي، خوبندریان هغې دي لکه چي

پخپله دې لېدلي دي. هر چيرته په هر ه شبله کې چې بې ونيولې
لوڅ لږ دې واچوي. خودغه دعا کړه چې ديوه مخ هم ونه ويني. نه دې
دي اورېدلي چې وايي: «څومره گوښه هغومره ښه.»

د تور په زړه کې نابېره ورتيره شوه چې ښه دې دهغه کلي خواته
ورشي پېښې دي - که يې د پښو غم وخور او کوم ډول پوټکي يې وموند.
خود قېقي لانه وې تيرې شوې چې دهغه کلي څخه يو پوټکي
خرځوونکي (بنجاره) پر يوه نسبتاً لوی څره سپور راغی. تور بې له کوم
تکليف او چرت وهلو نه دخپلو بېلو پښو په خصوص کې د زړه خواله
ورته وکړه او په دې باره کې يې دده لارښوونه او مرسته وغوښتله
خوبونگي. والا لږ څه خشکيت ورته وکړ او ويې ويل:

- ته مست يې مست! سادې له تاوده څخه خبرې. زه چې ستا په حال وم
په نوپ نه وم بند، کاسو او ازغو، غرور او پرمهليخ توپيره درلود. شپه او ورځ
مې منډې وهلې، ستر يامې له سره نه پيژندله. خود اوس زمانې زلميان
داسې نازک طبيعته شوي دي چې بېلې پښې تش په لاره نه شي. زه چې به
بېلې پښې روان وم نولتر تر لږه اووه، اته منه پونگي به مې لاهم په شا وه
اوله بندر بانومې پته خرڅوله. خو اوس مې عمر وخور، های های جوانی! ..
په دغه وخت کې لنگري زغ کړ:

هلکو! تر هغوپورې به نه سره نېښي تر څو چې موخپل کارونه

کري نه وي اوهم هر سړی باید خپله د اوږو برخه را وکاري او په مخانډر باندې يې واچوي چې لاندې يې کړو او ماښام او سبا غرمې ته کاکونه پاڅه کړو .

تور دېونگي والا په دغو خبرو يوڅه متاثر شو او په دې يې مخان دېر ملا ماته چې ولسې يې هغه ناپېژندونکي سړي ته د ژره خواله وکړه - خو دغه چرت يې دېر دوام ونه کړ او خپل دېهر بل ملگري ته يې وويل :

- دا پورې خوا کلي چې وينې! دغه نه هغې بلې خواته يو بل کلي دی . خلک وايي چې هلته سومنه سړی اوسېږي او خوراښه لنگر يې چلېږي . خو ک چې هلته ورشي خوراښه يې په نس موز کړي او توده شپه ور کړي - مخکه چې وايي خوراښه ماجت لري . نو که دې خوبه ده درځه چې ورشو او شپه به هلته تيره کړو ! . گهيځ به وختي راولار شو ، اومه کي غرمه به نور څره گان لاندې کړو او هم به دېښو دپاره څرمن ولټوو .
دده يوه بل ملگري چې په (پزېر بکري) مشهور دی له لاسه ليري واته مخه ورته بزغ کړ :

- توره! که دی نه درسره مخي زه چمتو ولاړ يم . خو په دې شرط چې خپل خپل کارونه به وکړو بيا به مخو . مخکه چې نور انديوالان به بيا شپيان (ملامتي) را باندې وايي دچا پره په مخان مه پرېزه ! .

لومرني ملگري بي پر زاغ کر :

- تاسو خولا اوس هم هلکان ياست. ددنيا سرې اوتو دې درباندي نه دي راغلي. دغه ډول لنگرونه زموز اوستاسي مزدورانو دپاره نه دي. په دغو څايو کې هغه چاته خوله مری رسيزي، څوڪ چې ښه دروند (نذر) راوړي. که څه هم زه هلته ورغلي نه يم خوله تجربې نه داراته معلوميزي چې هلته کار کونکي اومزدوران له سره نه ورپرېزدي. دا دهغه چاڅای دی چې په توره غوښه پندې. يعني يوڅه پورې ويني. نوله دغه کبله زه درنه وايم چې خوشې په خوشې ځان مه سرگر دانه کوي او په خپل بهر کې سوکه کښي! څوم هم هلته موندلای نه شي. ځکه چې پخپله دهغه اود شاوخوا کليو څره گان اکثره بيلې پني په قافله راگد شول. يومزدور مې وليد چې په پښو کې بې غرواښه ترلي وه. که څرمنې هلته موندل کيدای نوهغوی به ولې بيلې پني راتلای؟

خود توراو پزپرېکړي زرونه ونه دريدل اووروسته له هغه چې دبهر له کارو سره بې لکه د بوټو او اوبو راوړلو سره مرسته وکړه او هم بې د سبا غرمې دکا کوپخولو دپاره اوږه ورکړل. نو دواړه دهغه ستانه کلي خواته روان شول. دوی پخپل منځ کې سره وويل چې خپله دغه اراده به بل چاته نه وايي، ځکه چې د بري به بيا وراني وکړي. په دې کې هيڅ شک نشته چې تور خپل کوسې هم آغوستی دی.

دوی دهغه کلي په سرخو بڼه ارت تیر شول چیرته چې را داری
والا کښته شوي وو: د ستانه کلي ته چې ورژدې شول یو هلك يې
ولید چې درې غواوې دیوه لښتي په غاړه پیايي .

- هلکه سترې مشې! خدای دې خوار نه کړه! نه خو ترموز لا خوار يې
مورنه لرې؟ چې دخت دغه شل پرانگې دې سره ووډي چې له دغه ساره
سیلاو نه خوار څه خوندي شي! . دایو کولک دې ولې پرسیدلی دی ؟
لو مری تر هغه چې دغه هلك چې په مخ کې يې تکی وینه نه شته
او دخت رگونه يې داسې راختلي دي چې ته به وایې د دښورې دوه
تارونه دي - څه ووايي دتور ملگري پرسرلاس ورتیر کړ او په پسته ژبه
يې ترې نه پوښتنه وکړه :

خدای دې لوی کړه! دلته به چیرې مربوطه درته معلوم نه وي چې
موز يې د پښو دپاره ورځني څرمن وار وو؟ به لنگر کې مسافرو ته څه
ورکوي که به؟ او...

په دغه وخت کې یوبل زښی غوندې هلك را اڅرگند شواو
په دوی باندي يې بزغ کړ:

- هلکو اغله یاست او که خره گان؟ دلته څه غواړئ؟ قافلې خومو
لیرې اړولي دي. تاسې دڅه دپاره دې خوانه را وښتي یاست؟ خپل منزل
به مو وهی! که اخوند زاده صاحب در خبر شو څرمن به مو وباسي

محكه دا غوشېې لومړی په دې كلي کې ديوه سرې خر غلوبولسی دی.
تورپرا درستہ کره :

- موز پخپله دبوده گانو په غرمڼ پسې گرزو چې داخپلې بيلې پښې
په پټې کړو. په موز پورې غرمڼ کومه ده؟ چې غوك غرمڼ راڅخه
واروي. غله نه يو مزدوران سو. کوز وطن نه د دې دپاره درومو که
مونسو نه وارول او يوڅه شی مو کورونوته مونده کړ. ستاسو ذکلي
مزدوران خو هم زموږ په قافله کې نن راگد شول - نوبياولې راته غله
وايې؟ ته خو موز غوندي خلک پيژنې چې بې ازاره غره گان يواو ...
پزير بکړي تور ته به لاس اشاره وکړه او بيا بې ورته وويل :
- هلك سرى دى - يوه نا پرته بې وکړه - راڅه چې خپله لاروهو.
گله! دجومات لاره را وښه او يا داخوند زاده دلنگر لاروا په گوته کړه!
زښي ورته وويل :

- جومات ته دکين لاس کوڅه گرز بدلې ده. لنگر دجومات نه ډير
ليرې نه دى خودا بايد درته ووايم چې لنگر ته خو هغه خلک ورپرېزي
چې لاس نبوي ته راغلي وي اوبايې پخواني مريدان وي او دمبارك
ليدلو ته راغلي وي .

غت ماز يگر مهال دى. دوى دواړه داخوند زاده صاحب دلنگر مخې ته
راورسيدل . دلنگر داخاطې نه دباندې شاوخوا ته موخړه ترلي دي

چې پر مخنيويې نيالې هم تر لې دي. دوی وپوهېدل چې پردغو خرو بې له شاوخوا کليو مخه ناروغې بنځي، ز او کمکيان لنگر ته ددې دپاره راوستلي دي چې خورده په پورې کړي او په دې توگه يې له ناروغې مخه وژغوري. لومړی تر هغه چې دوی دلنگر په احاطه ورکښي دپوره لوی وړه په خوله کې محو کسه ناست دي. په دوی کې دپوه شناوی زېره ده. دې سرې په دې درگاه کې خپل ټول عمر تير کړی دی اوله خورا نژدې مخلصانو او خليفه گانو مخه دی. دغه خليفه بوي سپين سرې غوندې بنځي ته چې په خورا ادب سره ده ته نژدې ناسته ده او بېلې او چاودې پښې يې له ورايه ښکاره کړي، له نورو نه يې پلو نيولی و خو پخپله خليفه ته يې مخ لوخ کړې و- وويل:

- مبارک دخداى دومره نازور داره دى چې هره دعا يې قبلېږي. دهر رانده په سترگو کې چې ده دزړه په اخلاص توکړي دي، نوهغه درب په فضل په هماغه آن ښه شوی دی او خورا په خوشحالي خپل کورته بيرته گرزيدلى دی. پرشل چې لاس تير کړي سمدلاسه پرېښو جگ ودرېږي. هېڅ مرض ده ته طاقت نه لري. سر بيره په دې چې ناجوره جوړوي په هره تنگه کې خپلو مخلصانو مریدانو ته رسېږي. که له کوم چا مخه يې زړه ښه پوست شي او دعا ورته وکړي خداى به دېرشته ورکړي. پته هم ښی. مبارک اکثره دماخستن او سهار لمونځونه

دملائڪو په جمع ڪڻي به مڪه شريفه ڪڻي ادا ڪوي.

دوی دوارو دخليفه دغه وينا اور يدله اوهم بي بنهه چي هني
نه بي دغقصه ڪوله. ڪتله چي دهني مخ له دبر اخلاص او عقيدې نه بيخي
تڪسوراوشتي و اوتا به ويل چي اوس به دخليفه په پڻو ڪڻي ورو لويڙي.

پزپر ڪري په ريزيدلي زغ وويل :

وروره! زه خو ددغه خليفه وينا بيخي ور واخيستم. هيخ
په سترگو نه وينم، بي له دي چي ددغه مبارك خدمت و ڪرم. ڪه ڇه هم
زه په خپله منطقه ڪڻي د... صاحب مريد هم يم او دهغه لاس نيوي
مي ڪري دي، خو غوارم چي ددغه مبارك خدمت ته ملا و ٿرم. گوندي
يو وخت مي چيني مهرشي او مبارك خدای ته زاري و ڪري چي خورا
ديره محڪه او پسي را ڪري. په دي زه وپوهيدم چي دنيا په بل ڇه نه
ديريڙي بي له دي چي ددغسي خدای دوستانو دعا ورسره نه وي.
په دغه وخت ڪڻي دوی غوڻتل چي په احاطه شوي محای ورننوزي
خو خليفه دوی ته لاس پورته ڪراوله ورننوتلو ڇخه بي را وگرزول.
بيا بي ترې نه پوښتنه و ڪره چي په ڇه پسي راغلي ياست؟ او ڇه شي غواري؟
ڪرم وخت چي بي ددوی له وضعت او خبر و ڇخه معلومه ڪره چي
ڇه نه په جور ڙي نوبي لڙ ڇه په جدي زغ و رته وويل:
دغه زلمي (پزپر ڪري ته اشاره) غواري چي دمبارك په درگاه ڪڻي خان

خاوري ڪري بايد ويهيزي چي اوس مني دي. پر مبارڪ باندې خپل پنخواني مخلصان چي له ڪلو ڪلو راهيسي دلته پراته دي اوتراوسه يسي توبسي قبولسي شوې نه دي. - باردي. که ڇهه هم دوي مبارڪ ته ڀنه درانه درانه ڪارونه ڪوي اودده دملنگرو زيرمه خورا په اخلاص ڪوي، خوبياهم په سرو شپو ڪسي بيڪاره وي او نس يسي تاوان وي. نونه که رښتيا برخه خوارې او دي ته دي زره وي چي دصاحب دپنوخاوري شي انوباید اوس پر هغه لار لار شي چي پرې باندې راغلي يسي او ڀني خوارې او زحمتونه په زمي وکازي! له هغي خواد مبارڪ دپاره ښه سوغاتونه راوري! البته هغه وخت به دده زره هم ښه شي اود ڪارونو وخت به هم وي. که دي خداي طالع لوره ڪري وي په غلورو پنځو ڪلونو ڪسي به دبرخي خښتن شي!

خليفه ڪله چي وينا تماموله. - تور د غوښتنې او عجز غوندې په بزغ ورنه ووييل. - موزبه ورشود صاحب زيارت به وکرو، ييا به رخصت شو، شپه به په جومات ڪسي وکرو او با به يسي پيرته ورسو. خليفه:

- مبارڪ ته په تش تور لاس ورتنگ به ڇه خوندي ورنه ڪري. هر څوڪ چي ورخي نولومري دده مڃي ته بوشي ڪښي دي او با يسي خليفه ته

ورکري چي دده به حضور کسي ولاړ وي او بيا بهي دلاس په مچولو پيل وکړي. دبر به بهي خونده و بر بڼي که موتر مسخي لڅه ورته نه کيښودل اوتش دده لاس مچونه وکړي.

ناستي بنخي پر را بزغ کرل: شکر دی لوی په غوښت زلميان باست. زه چې کونده بنخه يم او هيڅ نه لرم اوتوله ورځ د خلکو څرخي وریشم او يا بله خواري کاږم او هيڅکله په وجه دودى په نس نه يم مړه شوې او دکاليمې هم دغه حال دی چې تاسې بهي گورئ - خوبيا مې هم دوه منه اوره، چرگان او دېرش دانې هگي را وري دي. والله زياتي مې وسه نه وه. زه به دغه لږ شي شرميزم، نوڅه وکړم. دنستي دي زوی مرشي.

دوی دواړه دخليفه تر لاس او پېوشول او وروسته له دېروز اريو بهي پوښودل چې ورننوزي. هلته يو خورا ښه پښاوي ته يولوی برگگ تفر غوربدلی دی چې په هغه باندې يوه نسبتاً کوچني خو خورا ښکلې قالينجه ويره ده او هر هغې باندې يوه پنډه نيالې پرته ده. پر نيالې باندې يوداسې سري ناست دی چې خورا پنډه سپينه پگري بهي بهي ترتيبه ترلې ده. ددې سري زيره شناوی ده. نور کالسي يعنی خت او پر توگگ بهي سپين دي، خو دېر پاک نه بر بڼي. دی خورا پنډاومرغی بهي يو پر بل کوت کوت پروت دی. سترگي بهي خورا غټي دي. پر غوږو بهي ښه اوږده

وبننان ولار دي . دسپين ماغوت يوه سدري يې چې يوڅه خير نه غوندي
برېښي- آغوستې ده. دسدري په غوته پورې يې يو دسپينو زرو څنځير
معلوميزي چې سري گو مان کوي چې جيبې ساعت پورې ترلی دی.
کوم وخت چې يې را وکېښ نو ساعت پر ځای بوغابن تو-بونی، يوه دغوز
کوچنی کاجوڅه چې هره گړی په دقت خپل غوز په پاکوي او يوجوت
تسبيح به پورې دي .

دده شاوخوا ته خولزڅه ارت څوکه ښځې اونرناست دي
هيڅ زغ او زوغ نه اورېدل کيزي . څو کله ، کله کمکيان کريزي
کري او دروغې او آرامي فضا يوڅه مختلفه کري، خو ميندي يا پلرونه
بې ژر په خوله لاس ور ونيې او دکوچني زغ نابيره اوپه يوه پلا
پرې کړی شي يعني خوله يې ورته کړي .

تور او پوز پر بکری دواړه په ورو ورو دده خوانه ودرومي: خو په دې
حال کې کله، کله يوه اړخ اوبل اړخ ته هم وگوري چې څوک يې را
ونه گرزوي. حاضرین زياتره ناروغه کسان دي او يايې ناروغه کوچيان
راوستلي دي. هر يو په خپل وارد ولار خليفه په اشاره ولاريزي او مبارک ته
نژدې ورشي . خليفه ترې نه پوښتنې کوي چې (څه شکايت لري؟) او بيا مبارک
په خوږ ځای باندې يوڅه نارې وروموزي او خليفه ته ووايي چې (تعويذ
ورکړه). کوم وخت چې دغه مريد او يا مخلص ترې نه راو لارشي نو دشا پرخوا

ورو، وروچی دواړه لاسونه يې پر نامه نيولي وي او سر يې دادب په حال کې کښته اچولی وي - ځي او بيا بل يو ورو لار شي. خليفه سمدلاسه يو کاغذ چې ددرو کنجو په ډول نغښت شوی وي له جيبه را وکاږي او اسامي ته يې ونيسي. دغه مريد لومړی هم يو څه نغډې او جنس د مبارک په مخکې اېښي وي او کوم وخت چې تعويد واخلې نو بيا په خپل تش خيرون او څيرلي جيب لاس وومي او بيا د پرتوگانو په غنده پورې غوته را خلاصه کړي او يو څه نغډې يې د تعويد د (خوړې) په نامه خليفه ته ورکړي.

خليفه گان ټول مخلصان که ښځې وي او که نور - پيرني او ددوی دا خلاص او فداکارۍ اندازه په ښه توگه ورته څرگنده ده. هر چا ته چې له ليرې وگوري په وپوهېږي چې څومره نغډې او جنس يې راوړی دی. خليفه گان چې هر څه دورځي وومي هغه بيا په ماښام د مبارک حضور ته وروړي. په دې وخت کې پخپله خليفه گان يو ډبل سره ښه نه دي او ځينې وايي چې زمانه اخره شوې ده او دوی د تعويد دخوړې له پيسو څخه يو څه ځان ته تروښي. مبارک هم له دې وضعيت څخه په تنگ شوی دی او کله کله خو يې پر زړه ترڅي او به ورو ورو وي او خليفه گان ته ددې وي چې (ښرا) به ورته ورکړي او دواړې (دنيا وي) به يې ورخطا کړي. بايد سم گرزې او څه چې پيدا کوي هغه بايد ټول روغ رمت ورکړي.

د حضور د خليفه سترگې چې پرتور او ملگري بېي ولگيد لې
سمد لاسه ورنه را نژدې شو او ورته بېي وويل :

هلکو! مخړه گان ياست؟ خدای دې تا سې او پره او مزدوره طبقه خواره
کړي چې تل مود بل کوندرې (د سترخوان) ته سترگې نيولي وي.
کوم وخت چې په دې لاره تير بيزئ نومبارک در په زړه شي - هغه هم
مانښام نه نژدې. په حقيقت کې خو خپل نس اروئ - راشی خدای موبينه
پرته کړه! دمبارک لاس مچې کړئ او خپلو بهيرو ته بيرته مندي وهي چې
ستاسې دپاره دلته د شپې مخای نشته. مخمو راوري دي چې بيا موسيزې
وگالو او يا مونسونه در تاوده کړو. دا بوه، يوه رينکسي لنگوتی او داخير ني
او چاودې پښې اولاسونه مو خاورې شه! منځ موژر پرته کړئ!

دغه دواړه مخړه گان په دغه وينا خورا ډېر خپه شول او وروسته له هغه
چې ساره بېي واسوبل سر مخوري را وگرزیدل. کوم وخت چې له وره
مخه دباندې راووتل نور شاوخوا وکتل او چې خولکې نژدې ونه ليدل
نوبېي ملگري ته وويل :

پښې در باسه! نژدې وو چې خپل غوږونه بايلو. زموږ د بهير
ملگري خور بنښتيا را نه وويل او دهغه خبره اوس موږ ته عملاً ثابته شوه
چې بېي پيسو داسې محابونه ورتگگ زموږ دمزدورانو او خوارانو
کارنده دی چې لاس او خوله بېي نسره ورغي. ژر در مخه! چې

دخپلو کا کو بر خه واخلو. که نه وي دشني به له لوزې په نسو نوکارې ولگوو.

پوز پر يکري ورته وويل:

زه غوارم چې يوه خبره درته وکرم، هغه داچې: رايحه نن شپه
په نهاره تيره کرو. دې دپاره چې دپير نور ملگري را باندې ونه خاندي
هغوی ته به ووايو چې مبارک دمزدورانو له طبقې سره خورا مينه
درلوده او موز ته يې خورا ښه غوره دودى راکړه او...
کوم وخت چې پوز پر يکري خپله خبره خلاصوله نو لږڅه يې
وسل او خپلې سرگې يې گردې ونيولې.

نور:

زه په کابل کې وم او خپله بچه مې ادا کوله. نوکله، کله
به دجې جې په ورځ د... کړه چې زمونږ اوسنې دځای دى او هلته
ښه معتبر دى. ورتللم. دده په کسوته کې به يوازې زه نه وم. ماغوندي
ډير نور کسان به هم ناست وو. ده به تل دخپلو خبرو په ترڅ کې دغسې
(مبارکان) مفت خواره اودتولني دښمنان بلل او هغوی به يې غندل
او ويل به يې چې «دوى تل دکارکوونکو او مزدورانو په اوزو سپاره وي
اود هغوی غوښې خوري».

که رښتيا درته ووايم په لومړي سر کې خو ما داسې فکر کاوه چې
دغه ښاغلی به دخپلو دغو خبرو په اثر ژوندى سره وچوي او يا به له

آسمانه يوه تکه باندې راپر بوغي. کله، کله خوبه زه دده له کوتې څخه ژر وونم چې اوس موز دده په گناه ونه نيول شو او دغه آسماني تکه ز موز په سر را ونه لويږي. خو عجيبه لاداده چې دې به ورځ په ورځ پسي پرسيده او ترڅو چې زه هلته وم والله که يې په سر درد شوی هم وي. نو اوس، اوس چې مې ددغه مبارک وضعت بيا وليد موز دهنه وپلندار خبرې مې په زړه کې راژوندی شوې.

وروره! سړی څه ووايي؟ نور څه نه شم ويلای پرچا به ښي ونه لگيږي. که دبهر ملگرو را باندې خنډل او که يې را باندې ژرل زه خود رواغ نه ورته وایم او په وار خوله به ورته ووايم چې داسې يې را وشړلو لکه څوک چې سې جني کوي. په دې مې زړه ښه دی چې له خپل ځوري څخه مې اوږه ورکړي وو چې سباته کا کونه او يا پتيرې را پخې کړي، په تش نس به منزل نه کوو. دوی دواړه تير ماښام خپل بهير ته بير ته ستانه شول. څکه چې دوی ماښام دودې د پاره اوږه ورکړي نه وو، نو يې د سبا غرمې له کا کو څخه لېوڅه وخورله.

د بهير مشر چې لنگري هم دی ورته وويل:
 - خدای مو خوار کړه! لکه چې تش نور لاس بير ته را غلاست! ښه يې وپسلي دي (توزنه هيله د خدای له کرمه وتلې ده)

راورئ ، دراداری والاجلا راورئ . اودسري په سر يوه يوه اوغانی جلا شوې ده. نور او ملگري دوار و دخپلو غورو ، خير نو او خير و پتکيو شملي چې په سر کې يې نو مېلې وې - را خلاصې کړې او دهنو ، سر و خخه يې دا ور و بنا ته يوه ، يوه اوغانی و ر خلاصه کړه اولنگري ته يې چې په خپلې تلنک کې اور ته نژدې ناست و - ور کړې .

ددې بهر لنگري بوگڼه غوندي سرې دى ، پنخوس کلن ښکاره کيږي ، او زده زېره يې ده او هغه هم توره او سپينه پر له گډه ده. دى سودايي غوندي سرې دى او کله ، کله خوبه دې وسواس چې گهيځ به قافله ترې نه تللي وي اودى به پاتې وي - تر سپيده داغه پورې خوب نه ور مخي او اور ته نژدې ناست دى او تلنک يې په سر را غورولى دى اولوى لوى گنگان (يو ډول بوتې دى) پر اور اچوي. دانگار خورا لويه خړى ورته پرته ده چې شاوخوا نور عمره گان ورته پرته دي. غولڅولا په ناستې چې دخپل مخوري پرې يې شا وهلې وي ، ورته بيده دي . داسې غومخه پيښه شوې ده چې لنگري په دې فکر چې قافله ترې نه بارشوه - له خوبه نابيره را غور مجدلى دى او پر هلکانو يې بزغ کړى دى چې (هلى ناوخته شو قافله ولاړه او موزلا پر مخاى پراته يو!). کوم وخت چې يې سترگې له خوبه ډکې خړه يې بار کړي دي او ښه واتن يې وهلى دى - بيا دا ور ته عمر گنده شوې ده چې توره شپه ده او سهار لا ډير ليرې دى

او هم ټوله قافله ځای په ځای پرته ده، نویې دقافلې دسر دبهر نه لږ څه تیر بیرته اړولي دي، چې البته دټولو خورا ډیر ساره شوي دي ځکه چې بوتني او اور يې په زړه مېنه کې پرې ايښي دي.

ده ته دهغه نور انډيوالان په وچزغ څه نه شي ويلای، ځکه چې دی سپين زېري، پوه او حقدا رگني. کوم وخت چې قافله ليز دي، دی اور ته نژدې ولاړوي او ډیر ډیر بوتني پراچوي چې داوړ لمبه لوره شي بمره شي او کوم شي ورځني په مېنه پاتې نه شي. همدغه ډول نور قافله والولي، لوی اورونه بلوي چې دپېشلمې په وخت خورا ښه بريښي.

په دې قافله کې دبوده گانو شمير خورا لږ دی. په بهر کې ابله بو يا دوه څرخه شته. اکثر څرخه گان خپل څوري پخپله په شاوړي. څرخه گان ډېر بوتلو دپاره دومره ډیر درانه کالي نلري. دزيانو څرخه گانو ډېر بوتلو تلنکان دومره نري اوسپک وي لکه دسوی غوږ. ډېر و دخپل څوري اور په يوه کڅوره يا بنی کې اچولي دي او هغه يې بيا په تلنک کې نغښتي دي او دتلنک يوبل سريې په وانبکي ترلی دی او په منځ کې يې يوه حصه وانبکي غرنډ پرې ايښی دی چې هغه بيا په خپله غاړه کې واچوي او تلنک چې اوزد غوندي شکل لري په څنگ را وڅروي چې دغه ترتيب ته په اصطلاح بور ی تلنک وايي. يعني له تلنک څخه يې ډبورې ټوپک غوندي شي جوړ کړی وي. ځينې چې تلنک هم نه لري

نواورہ بی دخادر بہ خندی پورے غوتہ کری وی .
 هرکله چي دا قافله وختي له خپلې منطقي څخه را ووتله او
 کوز ملک ته شپوه کيزي ، نوله دغه کبله غره گانو دلاندي غوتوتې
 وچې غونډې چې نور غره گان بې معمولاً له ځان سره یري - نه دي
 رااخي . په دغه سبب دوی خورا زرخوږي دي . خو کوم وخت چې په
 قافله کې ونډې وشي البته ځينې غره گان يوڅه غونډه را نيسي چې
 هغه هم په هيڅ توگه ددوی اېنوه نه شي کسارولای .
 گهيځ وختي قافله وليز دبدله دلمر ختلوتر وخته پورې تو او غره گانولاسونه په
 نخرگک کې نيولي او په لاره روان دي او دپخوا په شان ځای په ځای کوم
 لوی بوټي او بازرگي ته اوراچوي او غره گان دلاسونو دتودولو دپاره
 پرې داتول شي . کوم وخت چې تاوده شي ، نو څوږه غونډې جوړه کړي او
 په خبر و راشي ، دا وررې ته پرې بودبل سترگي وويني او يادې له کاليو او
 عمومي قواري څخه وپيژني .
 لنگري يا دبهر مشر تورته وويل : پوز پر بکري په نظر نه
 راخي ! هغه چيرې دي ؟ کوم وخت چې مومرکبان بارول هم مې
 ونه ليد . بيريزم چې پر مېنه باندې بیده نه وي پاتې شوی .
 تور :

خوب چيرنه کولای شي ، لوڅ لفردي ، ساره بې دونو

دپانسو غوندي ريزدوي. برايې خوزما په خوا کې پروت واوهره پلا به يې اسويلل اوويل به يې چې يوارخ يې اور اوبل اړخ يې ساره سوخي. دپنوله چاودوڅخه يې هم خورا شکايت کاوه. گو مان نه کوم چې پر مېنه دې بیده پاتې شوی وي. کوم بل چيرته نه وي تللی؟. لمر او خوت او ښه خانیت غوندي شو، خوبيا هم دپوز بریکري احوال معلوم نه شو او دده دبهر اندیوالان مضطرب غوندي شول اوله یوه بل څخه يې په پوښتنو پیل وکړ. یوه پوخ غوندي سري تورتو وويل چې: برايې ماښام د (گلان) دزوی خر ناڅاپه کلک ناروغه شو. یوڅه پرکسی (بودول بوتی دی) يې وروايشاوه او پکې توی يې کړ، خو هغه هم فايده ونه کړه. پردې چې خر يې مردار بدو ته نژدې وخورا دبر يې ژړل. نوته به يې پیژني چې گلان خودپوز بریکري ليرې غوندي ماما کيښي. زما زړه دارا ته وايي چې هغه به يې سوکه خبر کړي وي چې ورشي او دخره غرمن واري او بيا له هغه څخه دخپلو پښو دپاره سوگلي جوړې کړي.

تور دا پورتهو بنا لنگري ته وکړه هغه ورته وويل:

کاشکې دومره خوله وای چې دخپلو پښو چاره يې کړې وای. تاسې نوره پوښتنه اوگرو بېزنه هم وکړئ. زه داربزم چې ژوندي زانې راڅخه ورك نه شي.

مخکھ چي دگلان زوی هم سره له يو مخونور و غره گانو موجود نه و
نومخکھ ددوی يقين نور هم کلک شو چي پوز پريکري به دخرمن
دپاره ترشابانې شوی وي .

دپخوا په توگه قافلي تير ماسپنين دبوې نيې چيني په شاو خوا کې
وارول. ددوی دا مېنه په بوه داسې حای کې ده چې ددنيې غوندي ده
خو لږ څه ارت شو پوتې (غوندي) ښکاره کيږي چې ژير بخرننگ لري
اوبوتې او غني نه لري. آسمان داسې دی لکه دمرغي سترگه - يعني نکی اوره
باندي نه شته. داسې چوپه چوپياده چې ته به وایې په عمرو، عمرو بني ادم په
دې حای کې گام نه دی ایښی - خو کله، کله دخروهننگاری دا ژور سکوت
اودرنه آرامي لږ څه ماته کړي، خو بیره هماغه ډول دروند سکوت
وغورېږي .

مازيگر لمر لويده چې پوز پريکري هم راغی. دبهر ټول
اند بوالان بيې پرې خوشاله شول. له ده سره خلکو پنځه کسه
نور هم ملگري وو. وروسته له تحقيق نه خرگنده شوه چې دوی هغه
خره ته ناست وو. مخکھ چې خر نه مرداريد ه نودوی و مخنديدل.
په دې کسې تورته دا ورياده شوه چې «خر مرداريد ه نه، سپي مخني
تله نه» خورا خوشحاله وو چې دپينو دپاره بيې ښه خرمن اړولې ده.
نور پرې بزغ کړ:

- لایقه! ناخو خېلې پښې پټې کسرې! اوس ستا کلفي ستن چې تل
له پشوڅخه ازغي په کازې ماته را کره! ځکه چې پښې مې له ازغو
ډکې دي.

پوز پر بکړي په داسې حال کې چې خورا ډیر بوتې پر اوږ واچول.
اولوبه لمبه یې وکره، ورته وویل:

- ته خو په موز ټولو کې پاچا یې! په تاوډه کوسي کې دې کوناتي
وکرل. ټوله شپه دې خرهاروي او بیده یې. موز د سروله لاسه الی وهو.
په دغه وخت کې دیوه بل بهر یوسری راغی او لنگرې ته یې په
یوه وار خطا غونډې لهجه وویل:

پر موز کار کونکو خوارانو، اسکیرلو، او پره وهره ورځ نوی
ناورین لوبزي. اوس یوسری راغی او یې ویل: چې د دوازه گي!
غره ته د غلو غدی راغلي ده او ټول غرتې نه ډک دی. خوشې لومړی یې
د غره گانو خوبیره وشکول او هم یې مرگو په کې وکره.
ددې وینا په اوریدو سره تور خپل کوسی سره راټول کړ او
نا بیره یې ترخوله ووتل:

کوسی خو والله که ورکرم چې شل ټوټې مې لاهم کړي.

ددغه بهر لنگرې په یوه دروند او د ډزغ ورته وویل:

په ټوله قافله کې سرف دوه تیرایې ټوپک دي چې قافله نه شي په خوندي

کيدای. ښه به داوي چې تر هغې پورې پر غونډۍ باندي اور بل کړ او خو
کسه سره مرکه شي او يوه چاره و سنجوي، مخکه چې په قافله کې ډول نه شته
چې د «چينې» په غاره بې ووهو او خلک سره راتول کړو. نو ښه داده چې دوه
درې مخايه دې ناره وشي چې دمرکې، سلا او مشورې د پاره دې خلک
هاپورې غونډۍ ته سره راتول شي.

تر غونډۍ لاره وه خپره شوې چې دهغې غونډۍ په سر باندي مخو
دخولې دېر يکړې سري سره راتول شول او دهغه سري داخبره يې
وخيړله چې ويل يې «د دروازې غره غلو دک دی». له دېرو کښته
او پورته نه وروسته داسې فيصله وشوه چې لاره دې بدله شي او درلوی بند
په لاره دې د (توکرک) له تنگي نه تير شي او بيا دې نو د (توپې)
په غره ور واوري.

کوم وخت چې د دروازگي د غره سيمې ته ورغلل - هلته
به نه اروي او ټوله شپه به مزل وهي چې سبا نه د خطر له منطقي
نه د بېرطيرې شوي وي.

سبا وختي بيا قافله بارشوه. د ځينو خرو په غاره چې زنگولې
مخريدلې له هغو نه يې بيرته ليرې کړې. پر لارې باندي تور خپلو نورو
انډيو الانوته وويل:

- که خداي زما دغه کوسي دغلوله تيرې شخه وژغوري نو يو ښه نذر به ورکوم.

په تېرو درېوڅلورومزلو کښې به خړه گانو بدلې بللې چې لمربه تودشو نو مخای په مخای به یې اتنونه اچول، خونن ټول پته خوله روان دي او هریو په خورا ژور فکر کې ډوب دی. له عمومي وضعیت نه داسې څرگندېږي چې ته به وایې دا ټوله قافله د مرگک او نېستی ژورې نه درومي. د هر چا رنگک الوتې دی. که څه هم د دروازه گسې غره ته لاینه ډیر واتن پاتې دی خواوس لا د تیارسې په حال کې لېدل کېږي.

تور لنگري ته وویل:

— کوم وخت چې ما پچه ادا کوله نوموز ته به یې ویل چې د خطر په وخت کې خپور کاږئ. نو اوس هم دا څه ده چې ډیری په یوه مخای سره لار نه شي او خړه گان تیت و پرک سره ولاړ شي. که چیرې نابیره شلیک را باندې وشي نومرگو به ډیره نه وي.

لومړی تر هغه چې لنگري خواب ورکړي - یوه بل خړه ورته وویل:

— زه خو پر دې لاره تللی يم. دوه ځله غله را باندې پېښ شوي دي چې تنی یې نه وه را پورې پرې ایښې. لاره اکثره په شیلو او دروکې وتلې ده. ځینې ځایونه خولا د ومره ننگک وي چې یو، یو سړی پرې تیرېږي - هغه هم په خورا احتیاط. خړه به تر غوز واولکيو نيسو او په بسم الله به یې تیروو. مقصد دادی چې د نیت تللو فرصت نشته.

تير ماسپنين بيا قافلې وارول. وروسته له يوڅه ځنډه نه دوه درې تنه مشران غوندي خلك دتوپكو چينتانو ته ورغلل چې له هغوی سره د ځان د ساتنې په شاو خوا کې خبرې وكړي. يوه توپك والا ورته وويل:

- توپك مې دكار نه دی. كور مې څوك نه درلودل او په دې مې زړه غل و چې دا به څوك په ژمي زمونږ له كوره بوسې - نوڅكه مې له ځان سره راواخيست. بې له دريو دانو نور كارنوس هم نه لري. زما مقصد دادی چې كه مې چيرته دتوپك په خره بدل كړ او هغه مې وچلاوه اوبوڅه شى مې پرې وموند.

هغه بل توپك والا خبرې ته ځان جوراوه چې مشرانو ورته وويل:

- له نش توپكه ډير كسان ډاريزي. نن ورځ په ټوله قافله کې بې ستا سوله دوو توپكا نوبل توپك نه شته. تاسې به متبو نو كړئ او پياوړي غوندي په ډگرو دريزئ او د دغو خلكو د دفاع او ځان ساتنې د پاره ملا تينگه وټرئ!

بيا مشرانو په خپل منځ کې لږ غوندي خبرې سره وكړې. دا خبرې تقريباً د بنهارې په توگه وې او وروسته يې بيا خپلې خبرې داسې پسې اوزدې كړې:

- كه چيرې تاسو ددې قافلې دساتنې په لاره او كوښښ كسې

توپکان بایلودل نو و پوهیژی چې موزبه تاوان درکوو اودا پوربه ټول
درسه پریکوو. دا دمیرانې دگر دی او دټولوسترگې ستاسې خواهه
کزیږي دي.

په دې مجلس کې هغه سړی هم ناست وچا چې په «توکړک»
کې دغلو د موجودیت احوال راوړی و. دا سړی ښه دخولې د پریکړې
غونډې ښکاره کیده او مشورې یې هم ورکولې. ده د یوې پوښتنې په
مخواب کې وویل:

شکر دی ټول سره مسلمانان وروښه یو. پخپله د
انخوند مرید یم. پنځه وخته لمونځ او اودس مې نه دی قضا کړی.
تاسې ته مې محکه دا احوال راوړ چې محکه مسلمانان او سپیڅلي
پښتانه د غلو له ظلمه او تیري محخه خلاص کړم او اوس هم
له تاسو سره محکه مخم چې تاسې ته لارښوونه وکړم. هر داسې سیمه مو
بوزم چې ددغو ظالمانو له شره محخه خلاص شي.
ددې سړي تکه توره زبره وه. سپینه خو خورا خیره لنگوته یې
پرسر باندي یې ترتیبه ولول اچولې وه. هره خبره چې کوي په کتاب
یې استناد کوي. مثلاً هر محلي وايي:

«په کتاب کې یې راوړي دي چې دا کار باید داسې وشي.»
په دې باندي ټول په تیره لارښوونکی خورا خوشاله شول چې

دوارو توپک والو خپل چمتووالی څرگند کړ او په هسکه غاره
بې وویل چې دوی به د برغل کونکو په مقابل کې خپلې پښې کلکې
کړي او ترڅو چې بې وس وي قافله به وژغوري .

لارښوونکي ددوی خبره غوڅه کړه :

لومړی خوبه د خدای تعالی په فضل گو ندې د غلو له پېښیدلو
غځه پېښې خلاص شو او خدای تعالی به مو دخپل کرم او احسان
په جامه کې ونغاړي او ددوی مردار مخونه به پرته شي . خو که چیرته بیا
پېښ شول نو هیڅ پېښه البته نه شته او باید بشپړ مقاومت وشي .

دلارښوونکي خوږو خبرو او دتوپک والو زړور تیا دغه جرگه
خوږانه او خوشاله کړه او په دېرو خوږو هلو سره ولاړل . په دې مرکه
او جرگه کې دا هم فیصله شوه چې څو ګان به وروسته له دې په
لور لځای اور نه بلوي او څو چې بې وس وي په ژورو لځایو کې
دې دغه کار کوي .

ګهڼڅ وختي دغره ګانو قافله په بیساري پته خوله او بې له کومې
لورې خوږې ولیزیدله .

دورځې یوولس نیمې بجې به وې چې څو ګان او یو څو څوږه بې
چې موزې بې قافله بسولو دغره په یوه تنګي را کښیوتل . ټول پته
خوله روان دي . داسې چو په چوپایي ده چې تبه وایې سر یو او څو

ساوې نيولي دي او هيڅ څرپ نه اړويدل کيږي.

لومړی تر هغه چې قافله په تنگي را کښيوزي نو دواړه توپک والا په بیره بود تنگي يوې خوازي ته اوبل يې د بلې خوازي ته وختل او هلته يوې لويې تيزې ته کښي ناستل.

خره گانو چې دغه وضعيت وليدل زړه په ننوت او ځای په ځای د (هغه) زغ واوړيدل شو. خو سره له هغه هم که چيرې دسري او ياخړه پښه به له کومې ډبرې سره ومنبله سمدلاسه به دتولو غوږونه بک شول او سترگي به يې هڼې خوا ته واوښتلې.

دا تنگي ښه اوږد غونډې دي. خړه گان تقريباً (۱۵) دقيقې نور هم په تنگي کې لارل. له دوی سره سم په غټو او ژورو باندي دواړه توپک والا روان دي. دوی کله ډبرې ته ځانونه نهم کړي او کله بيا ښکاره شي. په همدغه وخت کې و چې دچورلې زغ شو او سمدلاسه ورپسې په يوه پلا درې شو. ټول تنگي له دوده ډک شو او پنځ و پنځ جوړ شو. دخروهنکاري دسرو له زگيروي سره يوځای شوي او هيڅ خواته دزغاسني لاره نه شته. څوک د «الله اکبر» نارې وهي، څوک سوکه، سوکه د «لا الله الا الله» کلمې وايي.

خو دقيقې وروسته دود لږ شانته خپور شو او شاوخوا ورو شو ښکاره شوه. په دغه وخت کې يوه پټناک زغ واوړيدل شو چې ويل يې:

«حای پہ حای! ہیخوڪ باید ونه بنورئ! که نهوي خون به یسې
په خپله غارہ وی.»

کراره کراري شوه - ته به وايې چې ټول شيان بيرته عادي حالت ته
را وگرزیدل. دبیرې خادر پر ټولو ساکنو خپور شو. مخینې بیسده شول
او مخینو هینس کتل. یوڅو ثانې وروسته بیا بزغ شو:

«ولارشی! یو دبل لاسونه سره وترئ!»

هیخوڪ په هیڅ نه پوهیدل. دتوپکانو په یوه پلادرب ټول کابنه کړي
دي اوسد یسې له سره ترې نه ایستلی دی.

نور سوکه یوه بل غره ته چې له ښي مټ څخه یې وینو دارې
وهلې - وویل:

- دغلو غدی خو وختله. خدای دې خیر کړي. مالونه خورا پورې نه شته.

خدای مودې سرونو او داغوستو کوسیانو نه خیر کړي. نه پوهیزم چې دا به
دکوم قوم غدی وي - له بزغ څخه یې معلوم یزي چې د (وزیرو) تاراک دی.
زگیروي هر لوري ته لږ څه په زوره غوندي شول. څوک وايي:

«خدای دپاره بو غرپ او به را کړئ! څوک وايي: «وی ادې مرشوم»

څوک لږ څه په زوره وايي: «یا خپله پیره! را ورسینږې، دغه دې
دمدت وخت دی!.»

په دې وخت کې دتوپک دتک بزغ شواو ورپسې بل شلیک ورکړ شو

خو داخلې مردك د قافلې خواته نه راځي. ژر څرگنده شوه چې هغو دوو توبك والو پر غلو تكان وكړل. خو تقريباً نيم ساعت لانه وتير شوى چې غلو دهغو دواړو توبك والو توبكان ونيول، ځكه چې دهغوى څو، څو دانې كارتوس چې ورسره وو - تمام شول.

وروسته له هغه بيا يو ويروونكى بزغ پورتمشو: «تول څره گان يوه ځاى ته سره راتول شئ! او سم د لاسه د كانو در اگيليدو څر بهار شو او د غدې څخه دوه كسه دراشيوه كيد و په حال كې وليدل شول. كوم وخت چې لاندې ننگي ته را نژدې شول نو يو ځل يې بيانوك ونيو او د يوې لويې تيزې شاو خواته يې ځاى ونيو او شاوخوا يې بڼه څاروكړ. څو دقيقې وروسته له پاسه بزغ پر وشو چې: «څوك نه شته زروړ كوز شئ!»

دغه دواړه غله زلميان بڼكاري خوددوى كالي هم برانگې، برانگې دي. دواړو په پښو كې غږ واښه تر لسي دي. خوددوى د كارتوسو قطارونه چې تر ملا يې تر لسي او پراوړو يې را اچولسي دي - خورا ويروونكي او په عين حال كې بڼكلي ايسي. دوى لږ څه په زوره او آمرانه لهجه بزغ كړ چې «تول څره گان دې په يوه گوت كې سره راتول شي چې دوى يې تلاشي وكړي».

كوم وخت چې دوى ټول حاضر كسان تلاشي كړل - بيا يې وريزغ

ڪر جي اوسي دوايى سري اودوايى شي پڪي پاته نه دي . بيادا نور غله هم له زيوغه راجور شول . ددوى شمير (۱۵) ڪسوته رسيزي جي لس تنه يسي توپڪ والادي او پنجه تنه يسي به دوه لاسه دي . يعني غير مسلح دي . زياتره غله زبري لري اومولونه يسي وهلي دي . سوپڪي مشر خرگند يزي جي دهغه به غاره ديوي خورا خيرني خرمني بوکوچني بڪس دي جي تنه يسي ڊڪار توسوتر قطاروزمي لاندي تيره شوي ده . به دي کوچني بڪس کي وظيفات ۽ دلايل الخيرات اينودل شوي دي . دغلو مشر بوه غره نه دخواخويزي غوندي به بزغ وويل :

- زلمبه ا زياتسي مه بير بزه ! ته اويويل غره هغه ڪسان سره راتول ڪري جي دلومري شليڪ به اثر مره اوزويل شوي دي . تهل دغه ڊول ڪسان دهني پوري خوا د نريساو او بوپر غاره ڪيز دي . شوڪه او به غواري وريسي ڪري جي خواران تزي تر دنيا تير نه شي !

به داسي حال ڪي جي توپڪ والا غله ورتنه شاوخوا ڪي بناستل هغو پنهو ڪسانو جي به تشو لاسو وود غره گا نو پهيا تلاشي ڪولو پيل وڪر . دوي به لومري دلنگوتو دسر په شملو ڪي ڪتل اوييا به يسي تر ملا لاسونه ورتير ڪرل . وروسته به يسي په سرونحو ڪي گوتي ورو هلي . دغه تهل عمليات جي تڪميل شول نوبيا يسه غله بزغ ڪر :

- دودي تر نه راتوله ڪري جي وزي بوا . بوه بل غله ورتنه وويل :

«تاسي وگورئى كه د چابنه لنگوته ، ښي موجني اوبيا كوت او كوسى ورسره وي هغه ترې نه راواخلي !» .

ددي قافلي دخلكو ټول شمير چاته معلوم نه و ، خو كوم وخت چې دوى دغلو له خوا دنورې تلاشى دپاره قطار ودرول شول ، نوتور ددوى په شميرلو پيل وكړ چې دهغوى دټولو شمير (٢٦٠) تنه و چې په هغوى كې لس كلن ، دوولس كلن هلكان هم وو . دغلو دلومړي شليك په اثر دوه تنه مړه او شپږ تنه تپيان شوي وو درې خره هم لگيدلي وو . په زخميانو كې پوز پريكړى اولنگري هم شامل وو .

تورخان بختورگانه چې له دې بدمرغي ښي څخه ژوندى راووت . دغلو نه هغه سري چې (دلائل الخيرات) شريف يې په څنگ كې و وويل :

- هلکوا سپک کالی درټول کړئ اوتر درنو شيانو لکه اوره او نور مه لاندې کيږئ! چې بيا يې وراى نه شو . دغومره اوره درواخلي چې زمونږ ددوو شپو مړى کيږي ، ځکه وروسته له هغه به دپوونده وکلي راشي او بيا به له هغو څخه ښه ډير اوره اوبوده گان بوزو ، ځکه چې هغوى ماره خلك دي . دغه خواران خوخره گان دي - يعنې په دوه لاسه دي څه پورې نشته .

د غلو مشر په دې خورا په قهر دی چې هغه دوه تنه توبک والا
 خره گان ژوندي زاسي مخني وړک شول ، خو په دې بېي بازاره بڼه و
 چې هغوی دواړو توبکونه غورځولي او غلو ته په لاس ورغلي دي .
 بيا غلو په انفرادي صورت د خره گانو په ډله کې نظر و اچاوه
 او هر يوه لاس وپښې کولې چې گوندي يوبڼه په زړه پورې شي مونده کړي !
 بيوه غله دستور کوسي ته لاس ورو اچاوه ، خوستور هغه پر ځان سره
 راتينگت کړ او ورته بېي وويل :

دا کوسی خو والله که درکړم چې سمدلاسه مې پرې مرهم کړې
 ځکه که دې دغه کوسی راڅخه يو وره ورومرو به له سره مرشم
 نو تر دې دا بڼه ده چې لومړی ما سر کړی او بيا کوسی راڅخه واخلي ،
 دوی دواړو لاسونه سره و اچول . غله توبک له اوزونه پرې را خلاص
 کړ او غوښتل بېي چې ځای پر ځای بېي کړي ، خوديوه بل غله ورپام شو
 او خپل ملگري ته بېي وويل :

- پرڅه بېي وژني ؟

- دا کوسی نه را کوي

- خدای دې خوار کړه ! نه په خپله سړی دی او نه بېي دغه کوسی

په دغه مردک ارزې چې نه بېي اوس پر خالي کول غواړې . ته دا بېي ، بېي
 کوسی څه کوي ؟ او څه ډول بېي وړل غواړې ؟ که دې پخپله دغه خره ته

خواشنه ده - نو په تیزو بیې مردار کړه ، خو کوسی مه غځینې را اخله
لخان په دغه ډول شیانو باندې مه درنوه ! خدای مهربانه دی بڼه غوره گوله
به خولې ته راشي .

په ټوله قافله کې یوازې دغلو بزغ اور بدل کبزي چې چا نه ښکښل
کوي او غوک نه ديد وي چې روپي ورکړي .

تقریباً د ورځې یوه بجه ده او دغلو مشر بزغ وکر :

هلکوا بس دی - له قافلې مخه ټول بیرته راووزئ ناوخته کبزي ا
دوی واره پای لوجه خلک دي چې هېڅ پورې نه شته - دواپسې واپسې شی مو
غځي راتول کړ چې بیا به یې په نهامسره وويشو . زیانسي مرگوم هم مه
کوئ! بسې لجا به خلک مه وژنئ! له خدا په داربڼه دی .
له لږڅه ځنډ نه وروسته یې وویل :

غمره گانو ! بخښنه به راته کوئ . موز هم مجبور یو - خپلو عمالو او کهولو
په سر واخیستي یو . دو دی غواري ، نفقه غواري ، کسه نه وي موز هم بڼه
پوهېزو چې دا کارونه ناروا او ناوړه دي ، خو درب دربار لوی دی
گوندي توبه مو قبوله شي او مو بخښي . تاسو ته دي خدای په کوز ملک
کې بڼه خواري درمونده کړي او کوم وخت چې له هغې خوا راغی
نویقین دی چې زموږ غوندي غله به مونه شکوي . خپل مري ښخ کړئ
خدای دي پرې ورحمبزي .

نور په دغه وخت کې خیر شواو هغه لارښوونکی یې وید چې هغه د دوی د قافلې لارښوونه کوله. ده هم ښه ډیر کالې سره را غوند کړې او هغه یې په بڼه وایښکې سره تر ل چې بیایې شاته واچوي. دستور زړه طاقت ونه کړ اوله نورو غره گانووڅخه ورته راتیر شو او په یوه مسخره نا که لهجه یې ورته وویل:

- نه زموږ لارښوونکی نه وي؟ اوس داسې خرگند یزي چې دغلو ملگری یې او که زما سترگې ما غلطوي اوته بل څوک یې؟ تاخو خورا غټې، غټې خبرې او مسئلې کولې او اوزده، اوزده لمو نهونه او نفلونه دې هم کول. اوس څه دروشول چې دغلو په غدې کې شامل یې؟ لومړی تر هغه چې دغه سړی خواب ورکړي، دغلو مشر په پسخند وویل:

- څوک چې دغسې ونه کړي او دپسه په پوست ځان نه نه باسې نویا موز کله دغه ډول ښکار کولای شو. دا خود د همدغه سړي برکت و چې زموږ دتولو خولې ته یې ښکار راوست او اوس هم موز هر یو دهغه ښکار په خورلو بوخت یو. خودغه باید ووايم چې دغه خرس څرک ښه چاغ ښکار نه دی راوستی. خوشې خوار اوتش هډونه یاست. څه درپورې نشته.

دتور نابیره پر خوله راغله: «خواره وزیه! څه به وخورې دسپوی

له سزیه.»

دټور دلنگوتېي له شملې غځه غلو هغه لس روپۍ هم خلاصې
 گړې - کومې چې ده په خورا احتياط اومينه ساتلې وې او د هغه
 له خرغولو غځه يې تل لاس اراوه. په دې ډير ارمان ورته چې
 ولې يې په هغوروپو ونډې نه کوله او مخان يې په غوښونه مراوه. اوبيا ده
 سوکه له مخان سر و وويل: ښه يې ويلي دي چې (سپمولي سپوڅورلي)
 بيا که مې هرڅه موندنه کړل په نس به يې خورم. دادخپل نس آزار ووهلم.
 دټپيانو زگيروي دي او په خورا نامرته ډول ډبر يو اوبو پرغاړې
 پرانته دي. ددوی وای، وای، واخ، واخ، مرشوم، نارې سورې دغلو
 پراغصابو دومره بې اغيزې دي چې کورت يې په زړو کې دانه
 ورنيربزي چې څه معامله ده او څوک دڅه دپاره ولسي فريادونه کوي.
 هغه دوه کسه چې دغلو مشر دمر و او ټپيانو دزيرمې دپاره مقرر کړي
 دي هغوی لکه کوکۍ دورې رادروې پر دوی گوري. دچا سر پورته
 کړي او په غبرگه کې يوڅه اوبه په حلق کې ور وڅخوي. دوهم
 سړی خوبې زړې موچنې لري. هغه بيا په موچنه کې اوبه ور واخلي
 او ټپيانو ته يې په خوله کې ورنويې گړي.
 دغلو مشرونو روغلوته وويل:

- ټول کالي ډرواخلي! او هغو اوبو ته درځئ! هلته به دمر و او ټپيانو
 په جيبو، سرونځو او ملاوکې هم وگورو. گوندي يوڅه د وایې شي

نور هم مونده کړو. وروسته له هغه به پرچینه باندي اودسونه هم تازه
کړواوبيا به لمونځونه وکړو او بيا به پسي درومو.

دچيني پر غاړه يوه تپي چې له ډيرو دردو دلاسه يې مرگت
غوښت غلوته دزگيروي په حال کې وويل :

- تاسو چې داسې کارونه او ناحقه مرگو کوئ بيا نو دا لمونځونه

ولسي کوئ؟

يوه غله به خورا وچ زغورته وويل :

- داناغيري پرېزده! که دې ځان له غاړې وي مانه ووايه چې
دستي دې له دغه عذابه خلاص کړم! ستاسې يې زموز په غلا او
لمونځوڅه؟ خدای دې خوار کړه! ته غواړې چې بيخي (سره کافران) شو؟

دغلو مشرد وو حاضر و څږه گانوته وويل :

- ورشئ! څوتنه نور څږه گان اوڅږه راولسي او خپل مري اوزخميان
موله دغه ځای نه يوسي! پورته يوه بله چينه ده. هلته په واري او دخپلو
خپل شويو ملگرو زيرمه به وکړئ! دغه ځای موز ته پرېزدي چې موز
دلته کالي سره وويشو او ځانونه هوسا کړواوهم اودسونه او لمونځونه
وکړو.

په قافله کې چې کوم واره هلکان وو هغوی هم بيرې دومره سره
پېچلي وو چې زبون يې وهل شوی و او هيڅ زغ يې نه شو کولای.

هر يو هينس پينس غوندي ښکاري او يوبل ته رد، رد سره گوري او هيخ نه پوهيزي چې له کومې خواراتلسلو او کومې خوا ته درومو.

په دغه تنگي کې دکال په دغه موسم کې هيخ او به نه شي، خولوبي او ورې ښوي تيزې هر چير ته پرته دي چې دتنگ او راتنگ په اثر سپينې غوندي برينې - يعني لاره پر ښکاره ده.

نژدې دوي بهي وي چې دخره گانو خوارانو او بيوزلو خلکو قافله هغې بلې چې نه لاره او سمد لاسه يې وارول. څه لږ وخت وروسته هغه سري اوخره هم پسي ورورسېدل چې دمرو او تپيانو در اوړلو دپاره وروسته پاتې شوي وو.

دبرخه گان چې ترخوله يې تک نه خوت پر مر واوز خميانوسر هرا ټول شول چې هغوی وپيژني. هر جا چې به خپل مری اوزخمي وپيژنده، ترخوله به يې لوبه کړې پورته شوه چې ددغونور وسترگې به يې پامه ورواوبتلې. دتور دبهر لنگري تور او نور و ملگرو ته وويل:

- پوز پر بکري خوار کې دبر په عذاب دی. گو مان نه کيږي چې تر دبره دې ژوندی پاتې شي، ځکه چې خورا دبره وينه يې له تتر نه ولاړه. تاسې يې يوې گوښې نه کښيدئ او پوښتنه ورځني وکړئ چې وصيت کوي او که به؟ که يې پر چاخه باندې وي او يا دچاخه پر باندې وي هغه دې ووايي چې غاړې يې خلاصې شي او هم چاته ووايست چې

(ياسين شريف) پر ووايي.

لوزه اوتنده دهرچا هيره وه هيخوك په ستريا نه پوهيده. مخكه
چي غم او بيرې دومره په سر اخستي وو چې هيخ شي ته يې پام نه و
اوهرچا يوازي خپل ژوند غوښت اوبس.

يوه مالاوشمه مخره بزغ كړ:

دا مړه شوي مخره گان ټول شهيدان دي. نه همدغه كبله نور هيخ
مراسم نه غواړي. بايد په خپلو كاليو كې شامې پرې جوړې شي. زه
خو وايم چې څلور واړه او كه يوه (پوز پر يكري) هم تيره كړه نو پنځه واړه
دي په يوه مخاي كې ښخ كړل شي. دغه كسان بخنور دي چې دشهادت
مړينه يې په برخه شوه.

دمرو او ټيپانو خپلو خپلوانو او نورو هغو كسانو چې په زړه خو را
نرم دي سوک، سوک جوړ كړ. دا مخكه چې په دوى لږ څه سا ننوتله او
احساس يې وگر چې څه پيښه شوې ده او په څه ډول او ولې يې خپل
خوازه وروښه او خپلوان دلاسه ايستلي دي:

تور لنگري ته چې ټپي شوى دى خو ټپ يې په غوښه كې دى
له مينې به دك بزغ وويل:

كه چيرې په سمه لويه لاره تللي واى او ددروازه گى د عمومي
لارې مخه مو پښې نه واى بدلې كړې. گوندي دغه حال به نه واى

را باندې راغلی. خدای دې هغه څرک پخپل غضب آخته کړي - موز بې په دې ژوره ډوله کې واچولو. موز دهغه په ظاهري بڼه او خبرو او حرکاتو وغولیدلو. هېڅ غنه دومره زړه او ترخه رویه دهیچا سره ونه کړه لکه هماغه لمونځ غاري او په ظاهره بڼه سري چې له قافلې والاوسره وکړه او ...

په دغه وخت کې یوه رازغ کر :

- پوز پر بکري خوار کې تیره کړه. خدای دې وبخښي. بڼه سري و خوناوې بې پاته شوه. خدای دې بې دهغه جهان له نعمتو څخه محروم نه کړي. خوډه شي بې ماته ډیر زور را کړه هغه دا چې دخوار کې غوزونه بې ورر ولي دي. دده د سپینو زرو لښتې بې ترې نه په زور کش کړې ده او د دواړو غوزو پستې برخې بې هم ورسره ورر ولي دي. تور دلنگري خبره چې په زگیرو بې کوله غوڅه کړه :

- ما پخپلو سترگو ولید چې هماغه (څرک) خدای وهلی زما په خوازه پوز پر بکري ملگري پورې څریده. زما بشپړ یقین دی چې دغه کار هماغه په زړه تور څرک کړی دی. دغوزونو لښتې پرده باندې خورا گرانې وې ښکته چې دا لښتې دده پیغلې ده ته دوه کاله لومړی ورکړې وې چې پر یاد وي بې. زیری ماز بگر شو. څره گان لږ څه سره وښوریدل. مشرانو پر هلکانو زغ کړ چې بیا تیاره کېزي باید ژرد ماښام پیلوزې برابر کړي که نه وي

نرسهاره پوري بهي ساره وچ کلک کري. خود قبتي وروسته کهي واخستلي شوي اودهر بهير هلکان دتنگي ددوتنه وختل او کرب کروب جور شو چي لږ مخه يسي د قافلي د ژوند طبيعي حالت خرگنداره.

لنگري خپلواندېوالانوته وويل چي په هره توگه که کيزي بايد ز اور و ربل کري چي لږ مخه نود شي. کوم وخت چي نور ورته لمبه وکړه اودده پر تلنک برسیره يسي خپل کوسي هم په سراو او زو وړ وا چاره نو لنگري په داسې حال کي چي د دواړو خپرو په فريعه يسي د اور د تودوخې په مقابل کي له خپل مخ نه مدافعه کوله. چينو حاضر و انديوالانوته وويل:

- که موزد دروازه گي دغره لار غوره کړي واي، نو هلته هم يسي مخه نه پاتي کيدلو. لږ مخه چي هغه غره م دبل قوم غدي نيولي و. په دروازه گي کي په دغو غديو دغه مخک هم خبر و. لږ مخه ز موز مخي ته راغي چي موز په لوي لاس له هني خوا را وگرزوي اود خپل خان پر خوا مو وليز دري. خو اوس زرونه مه اچوي او خداي ته صبر وکړي په مخ د رځي ا.

لږ مخه چي تسوله قافله په هماغه تنگي کي ده، نو بهرونو تسولو نژدې، نژدې سره اړولي دي اودومره سره نژدې دي چي ته به وايي تسوله په يوه خونه کي دي. زياتره بهيرونه يود بل خبري که مخه هم خورا سوکه وي. اوري.

به دغه وخت کې د شهيدانو د پاره قبرونه جوړ شول او ټولو
عمره گانو د هغوی د ښخولو په مراسمو کې په خورا تاثر او خوا شينې برخه
واخيستله. دغه مراسم نسبت عادي مراسمو ته هيڅ شی نه وو، فقط مری
به يې په محولی کې اخيست او پخپلو کاليو کې به يې ښخا وه.

يوه مری بوه له پينو ډکه سدری اغوستې وه چې هغه هم په مردکو سوری
سوری شوې وه، نو د هغه خپل هغه ورغښې وکښله او يايې نو شهيد ښخ کړ.
لومړی تر هغه چې مری ښخ شي مخينو عمره گانو داسې آواز ه خپره کړه چې
گواکې قافله بيرته کورونه گرزې او خپل مری او تپيان رسول غواړي.
خو د مشرانو او کشرانو د مرکې په اثر داسې فيصله وشوه چې هر څه چې پښه شوه
هغه پښه شوه. اوس بايد په شارونه گرزې - صرف هغه تپيان چې خپل
بوده لري او يايې موندلای شي کولای شي چې بيرته وگرزې - خو يوه بل
مشرو ويل:

- پنځه زورور مزلونه د يوه وړوکي ښار پورې چې (بازار گي) يې
بسولي شته او تقريباً څلور مزلونه تر کورونو پورې شته. که چيرته
کورونه لار شي نو هلته د تپيانو د پاره دار و درمل نه مونده گيزي
خو په دا پورته ښار کې ممکنه ده چې د دوی دارو او درمل او
روغيدل نسبتاً په آسانی سره وشي. نو زما خپل زره دا راته وايي چې
که موږ په مخ لار سره ډير امکان شته چې موږ دې خير ومومو.

بیا همدغه سري پخپلو غو نورو انديوالانو په دغه نسبت منت
وگر چې ولي دتپيانو اود هغوی دخپلوانو زرونه وراچوي؟ ددې
پر مخای چې په هغوی کې نوی زره اولور روح ننباسي د هغوی زرونه
لاپسې کازي او په توله قافله کې ماتې گډوي.

د نورو د بهر لنگري چې د اور ويوه پيتي ته يې شالگوټې او خان يې
په تنک او تور به کوسي کې خورا کلک نغبتی و او يوه تکه توره
چای جوشه يې له مخې ورته پرته وه - وويل:

- زه په دې لاره باندې خوخله تير شوی يم او بوتې په بوتې او
کاسي په کاسي راته معلومه ده - شاوخوا پر دوه مزله هيڅ وداني نشته او
اوبه هم نه مونده کيږي. زمونږ اوستاسي مزلونه وار په وار پسې اوږدېږي
مخکه موز بايد هرو مرو هره ورځ داوبو چينو او يا خواه گانو ته ځانونه ورسوو.
د هر بهر غره گان بايد ديوه، يوه خره پيتي پخپل منځ کې سره وويني
اوپه شايې يوسي چې هغه خر ديوه تپي د وړلو دپاره وټاکل شي.
زه خو پخپله خپل شين خرد ځان د پاره تشوم، باري يې بايد انديوالان
يوسي. همدا ډول هيله ده چې نور غره گان هم دخپلو تپيا نو غم وخورې.
مخکه چې قافله له وداني مخه ديره راليري شوې ده او شاوخوا هيڅ کلي
نشته، نو غره گان هيڅ ونډې هم نه شي کولای. په تيره بيا تپيان خورا په
عذاب دي او هر څوک لږ څه خوچگي ته په تلوسه دي.

يوه بل غره چې هغه زغيدونکي غوندي سري و - زغ کر :
 په دې برخه کې ډير سره وزغيدلو - اوس نوغوته خبره داسې ده چې
 بايد هيڅوک په شا لارنه شي اولکه د پخوا په شان بهار وختي به
 په مخ ليز دو . زه ډاډ درکوم چې دريمه ورځ به ده توبسي غره ته شپوه
 شو او هلته ځای په ځای ودانې شته . کوم خراويا نور څه وتري به خرڅ
 کړو او خپلو تپيانو ته به که تر هغه ځای پورې ژوندي پاتې شول
 ښه ونډی ور وکړو .

تور لنگري ته وويل :

غلو ولي غره نه ييول چې په نور و سپکو کالو او نغدو روپو پسي گرزيدل ؟
 دوی دې خدای خوار کړي - زما خوبې لاس راپه خوله کړ او هغه څو غرانونه
 چې راسره وو - هغه يې رانه واخيستل . هغه يې خبره او زده کړه :
 - وروره ! ادوی خولکه ليوان تل په غرو او راغوکې نيوري . هيڅکله په
 سمه لاره نه درومي . بوده گان خو په بې لارو خورو او راغونو کې تلای نه شي
 نو ځکه يې بونه تلل . که نه وي نوته څه وايې چې دهغوزره را باندي
 سوځيده چې دا غره گان خواران به څوري په څه وري ؟
 ماښام بيا بې له زينکو او زلميانو نه بل چا د دوی څکه ونه کړه
 لنگري تورته وويل :

- سبا بيا په تش نس منزل نه شی کولای - نو پا څی اود خپلو کا آ

اوپتير و غم مو و خورئ! زه خو دهیخ بنور نه بم او خورا کله سره
ته هم را بلادي راغلي ده.

تور په داسې حال کې چې د هر غمره د اورو له محور و مخه مو تان
ډکول او د هر موت سره یې بسم الله وبله او بیا به یې په خادر باندې
اچول. له لنگري مخه پوښتنه وکړه:

- مخو کاله پخوا هم به «تو کرکه» کې پرموز د غلو غدی را پینم شوې وه.
هغو غلو هم را باندې تکان وکړل چې دوه درې کسه یې مړه او ژوبل
کړل. زه دې ته حیران يم چې دغه غله ولې خلک وژني؟
خو پر زغ دې کړي چې ټول لځای به لځای ودروي، وروسته له هغه چې
ټول یې وشکول بیا دې یې پرېږدي.
لنگري ورته وویل:

- نایر مشلیک څکه کوي چې د غره گانو وانی و غوزي سره وکازي اوله
دوی مخه زره وکازي چې د لځان د ساتنې فکر ونه کړي او تو پچیان یې
هم کوم تک ته موقع موند نه کړي او په دغه توگه په آسانۍ سره د خلکو
مال او اسباب سره راغونډ کړي او د مړه ترې نه یوسي چې ور لای یې شي.
دوی دغه مالونه په کوم نهام خور او پت لځای کې سره یو لځای کوي
او هغه موده وروسته د پوښنده و داوښانو ناتار واخلې او پر هغوی
باندې راغونډ کړي کالي بار کړي او خپلو کورونه یې وړي.

سبا قافله ناوخته چې لمر تقریباً دوې نيزې را پورته شوی و، بارشوه او داسې په پټه خوله ولیزیدله چې تابه وبل هیڅ حرکت پکې نه شته. تپیان یې پر خرو بار کړل او نژدې یوه بجه وه چې قافله په متې له هغه تنگي نه یوې لورې ترواوتله او داسې بې څرگندوله چې اوس دغره نه را و اوښتل خو کوم وخت چې پردغې لورې باندې کوز شول. دوی بیا په بل تنگي کې سرخوړي روان شول. زیاترو مخره گانوته دغه معلومه وه چې دغه تنگي دومره ډیر اوږد نه دی او ژر به بیا هوار دښت ته ووزي. نور د نیرې ورځې صحنه ور په رڼه کړه او په داسې حال چې پر لاره روان دی دکاک یوه، یوه ژی دخپل خت دارڅیز جیب مخه را کازي او هغه خوړي. دی په یوه چاپسي څارو دی چې هغه زخه پياز ور کړي. دی تل د دوی سره د پياز په خوړلو خیالي خوندونه اخلي او هغه دنړۍ له خوراښو او په زړه پورې نعمتو مخه گڼي. کوم وخت چې نور دخپل کوسي په خصوص کې خپل تینگار ور په زړه کړ او هغه یې غله نه ور کاوه. له بیرې ور په زړه او ځان یې ډیر بی عقل گانه چې نژدې یې د کوسي په مقابل کې ځان بایلی و.

دغه ددې برخې نيزې تکې شنې ښکار یزې. دغره هغې بلې برخې یو څه د زر گوبوتې درلودل او هم یې ځینې ځایونو په لورو اړخو کې ونې درلودې. خودې خواته چې دسهیل خوا بلله کيزي، هیڅ نه شته او تر کوم پورې چې نظر کار کوي کوم شین بوتی په نظر نه راځي.

نن په آسمان باندې غټ غټ اوره دي. کله لمر پټ کړي او کله بيا ښکاره شي. ورځ هم تر پخوا سره غونډې ده او د هر چا ساره کيږي. عمره گان له دې کبله چې دغره دا اړخ بوتې او وږې نه لري اوسپن نه دی په عذاب دی او د اورونو د بلولو دپاره په آسماني لرگي لاس ته نه شي راوستلای په زگير وېو کې وايي: « وای له سرو نه مرشوم ». په تيره بيا د تپيانو زگير وي چې دهر اوريدونکي زره ماتوي. هر محسوک دې ته هغه کوي چې ژر به گڼو بوټو کې واري او تپيانو ته اورونه بل کړي. ماسپنين نژدې دوی پلنې سېمي ته چې يو څو لورې او ژورې يې درلودلې. ووتل او چې چينه او شنه مرغه يې وليدلې. پروا يې رول. په دغه وخت کې نور لنگري ته وويل:

— ته خوشکړ دی تر ټولو نورو تپيانو ښه او تکره اېسي! اوبښه دې هم مخ په ښه کيدو ده! خدای دې ژر راروغ کړه! زمونږ د بهير ساته وي له کومه وخته چې لگيدلی يې زمونږ د بهير يوه چاره هم په زړه پورې نه ده، په تيره بيا له هغه وخته چې پر خړه باندې ته سپريږي او مونږ خپل څوري په شا وړو. خورا په عذاب يو.

مانبام لکه د پخوا شپو په شان د اورونو په شاوخوا کې گڼ شمير عمره گان نه ليدل کيږي. په هر چا سر څرکيږي. نه څوک کسرونه وايي اونه لنډی يا غرانگي ځکوي. اورونه هم دومره ډير نه دي لکه پخوا

لوی علت بیې دا هم دی چې دې خواته بوتې نشته.
 شاوخوا هیڅ ودانې نشته. لنگري دخپلو خبرو په ترڅ کې وویل:
 ورم کال په همدې مېنه باندې دغلو غدې را باندې ختلې وه.
 هغوی لږ څه مېنه وو. نایره یې شلیک ونه کړ. لور ماز یگرو چې شاوخوا را
 باندې نا وشول اوبیا یې ټوله قافله په پوره زړه وشکوله. قافلې والا هم
 ورځنې خوشاله وو چې بې لځا به مرگويې ونه کړه.
 بله ورځ سهار مېنه نا وخته مخره گان بیا ولیدل. دوی دپخوا په شان مات
 او گود کیدل. دا منزل یې خورا سخت شو لکه دا ټول بټې پیداوه
 او هیچیرې اوبه موجودې نه وې. تکنده غرمه قافله په مټې یو لځای
 ته راغله چې هلته دوه گرو ب شوي ځاهان وو. دغه لځای ته یې
 د لېوه ځاهان، ویل. اوبه یې داسې خړې وې لکه ددوبي وسه چې
 په کنبوتلي وې. په دغو اوبو کې چېنجه او د چونگنوزوندي
 تخم له ورايه مخرگندیدل. مخره گانو همدغه اوبه داسې چنلې لکه
 د انارو شربت. د دغو اوبو خوند خورا ترېخ و. قافلې سمدلاسه
 همدلته واورول، لکه چې په مخ کې بیا تر ډبرو پورې اوبه نه پیدا کیدلې.
 نور ددغو نورو زیاتو مخره گانو په شان دغه مزلونو او کارونه په بیلو پښو
 کوي. له نور سره د ډبرو کسانو کست (فصد) او کینه لکه کبزي چې
 کوی لري او مانیام یې شا او مخ اورنه وړي. پر ننې مېنه باندې اورونه

خورا ڊير دي او بله دا جڀي ڄڙه گان نسبتاً خوشاله غونڊي منڪاري.
لنگري تورتو وويل :

که موسيٰ له وسه پوره شوه جڀي يوشه اوزد مزل وڪرو
نو بشپوه هيله ده جڀي دتوبڀي دڄڙه لمني ته ورسيزو. توبه ودان
نڄاي دي او هر چيري وداني اري. گونڊي يوشه منده سي جڀي وندي
وڪرو. زه خواوس خورا زره خوزي شوي يم. يوڀي توتڀي غونڀي نه مي
زره نسا کيزي. له (توبڀي) ڄڄه که خدای کول شپه پرلازي بله اوچته
بازارگي ته وروچي هلته گونڊي ڄڄه دوا اودرمل راباندي وڪري.
پهڊي وخت کي دڄڙه گان نوخو ڊير شو اولزه گري وروسته ڄڄڻده
شوه جڀي له تپيانو ڄڄه دوو نورو کسانو هم تيره ڪره. دغه دوايه تپيان
خورا بنڪلي اوله زره ڊڪ زلميان وو. ددوي مرگڻ په تولو ڄڙه گان نو کي
زوره اغيزه وڪره. دا ڪٿرو ڄڙه گانو دا هيله وه جڀي دوي به جور شي
خوله بد مرغه ددوي پرهارونه پربدو پسي واوبتل. دغه دوايه زلميان پي
هلته شامي ڪرل.

هوا ورڄ به ورڄ سريزي. نتر هرڀي پخواني شپي ساره ڊير دي.
دي ويري جڀي واوره ورباندي ونه ووري، تهل خواهيني ڪري دي.
په اصطلاح «له ڊيري خواهيني دهيجا په خوله گوتو نه ننوزي»
داڄڄه جڀي تقريباً هر يوه دغه ڊول تجربه ڪري ده اوترو اور ولاندي شوي و

چې په خورا تکلیف او ډیر ربرگالو خلاص شوي و .
 له کومې ورځې څخه چې لنگري تپي شوی دی د بهیر
 زیرمه د تور په غاړه ده اود لنگري په اشاره دا کار په اوچتوالي کوي
 - ځکه د بهیر د ډیر و ملگر و زرو نه ساره او غمجن دي ، نو د بهیر په کار و
 پسي دومره نه گوري . نو همدغه تور دی چې هم اوږه لمډوي او هم دو دی
 پخوي او هم بوتې راوړي . مقصد دی چاته نه وايي چې دا وکره یا
 هغه . تور هر هغه چاته چې دغسې حالت یې نه وي لیدلی - دا ډگير نه
 ورکوي او ورته وايي چې پر زموږ کار کوونکو باندې دغسې پینې
 راځي او باید په میرانه ورسره مقابله وشي .
 گهيځ نسبتاً وختي قافله ولیږدیده اود ټولو دا په زړه کې وو چې بایدنن
 ډیر اوږد مزل وکړي چې د (توبې) د درې خولې ته ورسېږي .
 غټ ماز یگر ته نژدې دڅره گانو قافلې پر خپل مقصد ځای باندې و اړول .
 په دغو وروستیو دوو ، دريو مزلو کې قافلې ته هیڅوک په منځه نه دي
 ورغلي - دا ځکه چې ټوله بتې بیدیا ده او هېڅ ډول وظایي شاوخوا نشته .
 ټکنده غرمې ته نژدې لنگري د خپل بهیر ملگرو ته وویل :
 - دامانده چې گورئ ! دا زموږ اود کوز ملک تنک دی . له دې ځای
 نه په ایسته موزله خپل ملک نه دباندې درومو . خو دا باید
 وویل شي چې زموږ اوستاسو پښتنو ملک دلته ودان دی او موز به ترڅو

چې (سوی) ته رسیزو په پښني کلیوکې سفر کوو.

کوم وخت چې قافلې وارول، نوتورڅو نورو بهیر والو

ته په مینه او ملگرتیا ووبل:

نن د آسمان وضعیت ښه نه بریښي. موزاوتاسې باید خورا ډیرې

(گرگې) یعنی وچ لرگي را ورو. دلته دشنوونې خورا ډیرې دي.

موزکولای شو چې بې له ډیر زحمت نه ښه وچ اوحنی وراسته لرگي

سره را ټول کړو.

لنگري دده خبره غوڅه کړه:

- دې ته د توبې غرو لېږي. دلته په دوبي لا واوره اوري. که نه وي

اوس خود مني منځ بلل کېږي. په دغه غره کې دڅره گانو ډیرې قافلې

تر واورو لاندې شوي دي. نن به ډیر بوتې په اشراروړی.

د زېري مازيگر خواده. وریځ سپین ویره شوه. هر جانه دا یقین شو چې

دا ډول وریځ به نن شپه واوره واوروي. دهر چاغوز په هوادی. دو اورې سور

سیلاولگېږي. ټول څره گان تر تیاره ماښام پورې ډبوتو په راوړلو بوخت وو

نو ځکه تور ډوډی نا وخته پخه کړه.

سرې ماښام واورې په وربدلو پیل وکړ او په څپ څپ وربدله.

که څه هم خورا لوی لوی اورو نه هر چیر ته بلیدل او څره گان خورا پرتول وو

او ځانونه یې نودول. خو هیڅ څوږنه و. چادا نه ویل چې دلته هم

خلک شته. داسې خر گند بزي چې دغلوتر تاراک د وا ورې تاراک
دوی دیر غمجن کړي دي. د اور د لمبو په برهاري کې لنگري تورته
داسې وويل :

-وروره! زما خوتوله شاسرو بووره او مخ مې اور-که بوه گری خپل
کوسی دې په اوزو را واچوې نو بوهیزه چې اووه جتونه به وگتې! تلک مې
دکار نه دی. واوره پرو بليزي او هغه يې لوند هم کړ چې دسور سيلاو په اثر مې
په اوزو پورې یخې کيږي.

تور سمد لاسه خپل کوسی په هغه واغوست او د هغه تلک
يې اورته ونيو چې ور وچ يې کړي. خود واورې وریدل پې
دیر شول او پر خره گانو باندې سمد لاسه د توبس په اثر ويلي کيدله
اوتول په دې بوخت وو چې لومړی شا اوبیا مخ د اور د توبس په واسطه
وچ کړي. دا باید وويل شي چې دغه عمل هم خره گان سترې
کړل او نور قوت ورته پانې نه شو چې دغه کار پې اوزد کړي.
دا د اور لوبې لمبې هر چیرته لیدل کيږي او خره گان یوله بله
سره شه ويني، خو په دې توله ورشو کې بې د اور د لمبو نه بل خوږ
اوبازغ اوزوغ نه اوریدل کيږي. خر گند بزي چې هر چاله لمانه لاس
پرېمنځلي دي او دې طوفان ته تسليم شوي دي.
دیره موده تیره نه شوه چې تور لنگري ته وويل:

زما خو کميس ا وکورتی همدغه کوسی دی. زما اوزې هم
 سرويوورې. که دې خو ښه وي زه به تاته په مخکه کې اورته نژدې
 يوغار پرې کرم چې شا وخوا دې پکې خوندي شي او په کوسي
 کې به زه دده واروم - هرڅه چې راباندې وشول نوکيزي به.
 مخکه چې مخکه شگلنه وه نوکدی ښه نه شوخو هل کېدلای
 په دغه سبب دغا پرې کېدل دومره گټور ثابت نه شول. په قافله کې نورو هم
 دغه ترتيب وازمو به، خو کومه په زړه پورې نتيجه يې ورنه کړه.
 د واورې دغه ورنيت يې اوزد شواو تقريباً بيا دوه شپې اوورغې
 پرله پسې وريدله. د غره گانو د پرمختگ لاره يې بنده کړه او پر
 شاهم نه شواي خوزيدلای. کوم شی چې دغره گانو دنورې بدبختی موجب
 شوهغه دا وچې واورې دبو تو مخه هم ترې نه پته کړه. سري به ويل چې
 دنوبې دغره په خوا کې له سره لورې او زورې وجود نه لري او هرڅه
 دلاس د ورغوي په شان هوار ښکاره کيده. هغه شی چې دغره گانو ددير
 اضطراب او خواشینی موجب شوی و، هغه دا وچې ددوی غوري مخ
 په تماميدو شول. نژدې کلي هم نشته. تقريباً هر چاته معلومه وه چې يونيم
 مزل ليرې بوغو کوره دي چې دهغو مندوان هم خورا زاره او کندوالي
 غوندي شوي او دا هيله نه شي کيدای چې هغه کورونه دې له دوی
 سره دغوري له درکه کومه مرسته وکړای شي.

د وريدلې واورې اندازه ترزنگانه لږڅه كېته وه.

درېمه ورځ چې آسمان شين شو په غره گانو لږ سا ننوتله. يوله بله بهير ته ننگ اوراننگ په خورا زحمت شروع شو. دغه ننگ اوراننگ زياتره د اور و دپورولو دپاره كېده. پخې غرمې ته نژدې څرگنده شوه چې دېرله پېښې واورې وريدلو او دپېښې په اثر درې تنه غره گان مړه شوي دي او هم پنځه غره مړه شوي دي.

دخړو تلفات د غره گانو دپاره ډيره دخواشېښې وړخبره وه. ځكه چې هر څره د شپږو، اوونو څرگانو خوري وړل. خوله بېلې خوا دهغو خړو څرمنو د ډبرو غره گانو پېښې وړ پېښې كړې. خوالته ډبر غره گان لاييلې پېښې پاتې وو.

په دغه ورځ د واورې د ډبروالي په اثر غره گانو د ليز د بدللو هيڅ هڅه ونه كړه.

په راتلونكې گهيځ هم مزل ته د مړه مستعد نه وو. خو ځكه چې خوري منځ په تما مېدو وواوتول پر خپلو محانو و بېر بدل چې دلوزې نه مړه نه شي نويې په تينگه عزم وكړ چې تردې چې دلوزې نه ځاي په ځاي مړه بڼه داده چې د واورې په مزله كې مړه شوو.

ځينو كسانو چې سوگلي په پښو وې دهغو پر لينگيو بې زړې خورگي اويانځا حيران وړ وپېچل او د قافلې په مخكې بې واچول چې دخپل

تنگ په اثر مند و کړي او په دغه ترتيب دنورو سربو او خړو
 د پاره لاره وېرا نيزي . په قافله کې د یرخلک یېلې پښې دي .
 نور هم مخه په پښو کې نه لري . قافله لالزو اتڼ تللې نه ده چې د ټولو
 هغو مخرو گانو پښې دواوړې په اثر کې سرې واوښتلې چې یېلې وې .
 لومړی یې سوی کاوه ، وروسته بیا بیدې شوې . دا ټولو ته مخرگنده وه چې
 دنوبې دغه تنگي دیر لیرې نه و . په دغه تنگي کې دکال په دغه
 موسم کې اوبه لږ بهیزي . نوره یېلې پښې والاسری دې ته هوسیده چې
 په دغو اوبو کې مزل وکړي . او په دې توگه به دسروڅخه خلاص شي
 خو ترڅو چې دغو اوبو ته رسېدل . دا کثرو مخرو گانو پښې واوړې یووړې
 او تنگي سرې لکه له وینونه دکه غوښه ، واوښتلې . څلورکسه بیا په
 واوره کې ولويدل چې یو یې مرشو او درې نور یې کله په شاوکلہ
 په خړو وړل کېدل .

که مخ هم په دې تنگي کې دمېشتې د پاره ښه ، ښه مخایونه شته
 یعنی تر لویو کاښو او پرښولاندې ښه ارت نهام او په زړه
 پورې مخایونه دي چې هلته ټوله قافله مخایدلای شي ، خو مخرو گان له دې
 دارنه چې مخوړي یې مخ په تمامیدو دي اوددې خطر شته چې لوږه
 دې ورباندې راشي ، نوڅکه اړولو ته زړونه نه شي ښه کولای او په
 هر قیمت چې کبزي باید یو مخ په ورباندې ولار شي . په تیره بیا

په نړيو بھاندو اوبو کې تنگت هغوی ته خوند ورکړ او نسبتاً ښه ډبرمزل
بې وواهه .

د غره په تنگي کې واوره نسبتاً لږه وه اوبوتې ښه ښکاره کيدل .
دوی د غره تریوې لوبې پرېني لاندې چې بيخ بې ختلی و، وارول .
له هغودریو کسو څخه چې پښې بې واورو بیخي وړې وې او هم سکاروي
وهلي وو، بوبیل مر شو چې ځای په ځای بې شامی پرې جوړه کړه .
کوم وخت چې اوربل شو اولنگري دکا کو په پخولو پیل کاوه
تور په خورانه زړه وویل :

- زه خودغه کوسي له مرگت څخه وژغورلم . که څه هم ما په ده
باندي سرکښنود او غلوته مې ورته کړ، خوده هم تقریباً په هماغه اندازه
خدمت راته وکړ . که مې د دغه کوسي له غوزو څخه یوڅه نه وای پرې
کړي او هغه مې په پښو کې تړلي نه وای - نوومنه چې زما پښې به له وخته
په واوره کې پانې شوې وای . دا ځکه چې زما پښې عسکري بوتانودا
ډول پښې کړې وې چې د واورې طاقت بې په هیڅ توگه نه درلود .
لنگري ورته وویل :

- که ما چل درښودلای نه وای اولومری مې پښې دکوسي په کراسته
کې او بیا مې دښی په خورگه کې درنغښتي نه وای - نوومنه چې تابه
هم ډیر زبان موندلای وای .

تور ورته وويل:

که ما پرتا باندې په لومړی ورځ چې واورې پیل وکړ
ستا دخپل غره محل اچولی نه وای - نو ورته چې ته به هم
ترهغو واورو او بخیو ژوندی راوتلی نه وای. که غه هم
ستا غره په واوره او بخی کې مردار شو، خو ته شکر
وژغورل شوي.

دوی دواړو له دغو خبرونه خوند اخیست او په دې خوشال وو
چې دوی له دغه آفت نه ژوندي راوتلي دي. خوددوی نوراند یوالان
دومره دیر خوشاله نه وو. ځکه چې دچا پښې واورې وړې وې او څوک
سکار وي وهلي او بیسده پراته وو.

شپه په لاره - بله ورځ قافله دتوبې دغره له تنگي مخه را و وتله او دهغه
غره په جنوبی لمنو کې یې یوه کلي نه نژدې چې (برېناره) نومیده - وړول.
په دغوبرخوکې واوره نشته اولرهم تودغونډې دی - چې دتولو
دخوشالی موجب دی.

دزیاترو غره گانو غوري تمام شوي وو او هم ټول خورا زره خوږي
شوي وو.

لنگري او همدا ډول څو نور مخور کسان دغه کلي ته ورغلل
چې یو، دوه پسونه رانیسي او هغه ونډی کړي. گن شمیر غره گان هم

ورغلل چې هلته بوخه اوږه واخلي اوخپل خوري بې کړي .
 د مازيگر لمر لاجگک په غره ولاړو چې درې کسه (خاصه داران)
 را غل. دوی خړکالي اغوستي دي اوخړ پټکسي بې په خړوجگو
 خوښو باندي ول، ول ترلي دي . دوی خورا لوی، لوی بریتونه لري
 اودهر يوه په غنگلي يو، يو پند بينت راخوړنددي. دوی پر آسانوسپاره دي.
 په قافله کې تقريباً هر خړه وپيژندل چې دا ترنسي والادي
 يعني چليک والا غوندي دي چې پر بوه گانو باندي تکس اخلي .
 دوی قافله والاونه اخطار ورکړ چې ترخوښې ترنسي تحويل کړي
 نه وي او هم بې دخپلو توپکو شمير موز ته ويلي نه وي - پر مخ تللي نه شي .
 يوه بل په عمر بوخ غوندي خاصه دار په يوه پسته خوتينگه لهجه وويل:
 - موز دغه کلي ته مخو چې هلته د خان د پاره بوخه مخای اوږو دی
 سرشته کرو. ناسوڅوکه وکيلان ونيسي او هغه راواستوي چې خبرې او
 فيصله ورسره وکړو.

تور سوکه له خان سره وويل: « نه خړ لرم اونه بې غم »
 په ټوله قافله کې (۲۲) خړه وشميرل شول اود هغو ترنسي
 سمدلاسه را ټوله شوه او بيا ديو دوو کسو په لاس ورو ليزل شوه .
 مقصد دا چې تر ماخستن پورې ددوی کار خلاص شو او سبا وختي قافله بيا
 وليز دبدله. قافله شپه په لاره بل بوه کوچني بنار (بازارگي) ته نژدې

ورسبدله. هلته سمدلاسه پوليسان باندې راوگرزیدل او توله قافله یې تلاشي کړه چې توبک وړخخه نه وي او یا تر ياک ورسره نه وي. وروسته له هغه څره گان په بازارگي کې سره خپاره شول او هر یوه شپه په دابو کې توده تیره کړه.

گهڼڅخه نور له دابو څخه تود راڅور شو او په بازارگي کې په نور و ملگرو په تیره لنگري بې گززي چې له هغوی سره دخپل زړه له کومي خوشالي په دې نسبت څرگنده کړي چې دوی روغ رمت دمزلونو له سختو او دغلو دیر غلونو څخه را ووتل. کوم وخت چې بې لنگري ولید پر هغه بې غیز وگرزوله او ورته یې وویل:

- دخدای تعالی دغه احسان چې موزې بې په خپل رحمت سره له غلواو نورو ربرونو څخه ژوندي زانې را وایستلو. که مې وس وای نو ومنه چې اوس به مې سمدلاسه څو دوی رانیولې وای او هغه به مې په خوارانو ویشلې وای. خو څه وکرم چې تش لاس یم او څه راپورې نشته. لنگري چې نسبتاً پوه غوندې سړی دی په یوه درانه او دېزغ ورنه وویل:

- تورگله وروړه! موز و تاسې به ولې خیراتونه کوو؟ خیراتونه دې هغه څوک کوي چې په کراهه ناست وي. نه یې لاس تنها کې وي او نه یې پښې چاودې وي او نه غلوشکولي وي او نه سروڅورولي وي او په کورونو کې یې داوړو او غوړ بویهای نه وي. پر موز خود قیامت خواری راغلي. تردې به نور

غره راباندې تيريدل. هغه چا رلندې راباندې وشوې چې ساری بېي نه ليدل کيږي. خيرات دې په خپل لځان پورې وزي - پخپله بېي وخوره !
 تور دده په دې خبره خورا چورتې شواو بېي له دې چې نور غه په دې برخه کې سره ووايي ، يو دکان ته ودرېدل ويوڅه وچ اوږه بېي رانيول.
 کوم وخت چې دکاندار اوږه ورتلل - لنگري توره وويل:

- ته خو تر اوسه لاهلک غوندي بېي ! پرون دې چې د دابنيانو ژيرې او پستي دودې وليدلې ، له واکه دې ورته ووتنه اوسمدلاسه دې پر هغو پېي ورتوي کړې . دا خو هر غره او هر خوار اوږه ته خرگنده ده چې په دغو ژيرو او پستو دوديو خوځوځو کې بېدلای نشي . دا لځکه چې داسې مری خورا خوندي وي او هرڅومره بېي چې خوري ، هغومره دسري اشنا نوره هم پېي ډيروې او مروې دې نه . اوس چې موز دا اوږه دابني ته ور وړو او هغه يوه دوي کلکې پتيرې دودې رابڼې کړي - نو ومنه چې دغه ډول به زمونږ زرونه ونيسي او هم به مونږ ته راماږه کړي .
 دکلکې پتيرې دودې يوبڼه خوی دادی چې سړی بېي ډيره خورلای نشي .

نور په دې نسبت چې پرون بېي ژيرو ، پستو او غلمينو دوديو ته له واکه ووتل اوسمدلاسه بېي دوه نېي افغانی پرور کړې وي لځان گرم باله . په تيره بيا چې په هغو مور شوی هم نه و اولای يې

ٻي وڙي ڪري و. بيا ٻي ٻه ٻوڙ غرنڊ اوڙاوي زغ لنگري ته وويل:
 - ڪه مڻ له زره پوڻي ا زه و ايم چي ڪاشڪي خوار او غريب خوله سره
 خداي پيدا ڪري مه واي. زه به خپل عمر ڪي نه په ڪور او نه په مسافري
 ڪي په غلمينه ڊوڊي مور شوي يم او هر خومره چي مڻ له نورو او پره
 خلڪو غجه پوڻي او گر ويز نه ڪري ده هغوي هم وايي چي دوي پخپل
 زونڊ ڪي په ميره گيده (بي له ڪوم خيرات نه) غوره غلمينه ڊوڊي
 خور لسي نه ده. نو ڪه زه پرون په هغو پستو ڙيرو ڊوڊو مور نه شوم پروا
 نه لري محڪه چي هيڄ وخت مور شوي نه يم. خو دومره و چي دزره
 ارمان مڻ پاتي نه شو اوله واره مڻ دوي بشپري ڊوڊي ووهلي
 چي والله خوند خوره بي ٽول عمر زما په خوله ڪي وي.
 لنگري ددائين په ڪرايي ڪي وچ اوڙه د خپل زاره او خيرن محادر له
 پلوه ورتوي ڪرل او بيا تور يوه تڪه توره خير نه لوته په يوه لوي منگي
 ڪي چي شاوخوا په خنڊو ڪي نيول شوي و- ورتي ته ڪره او او به بي پر
 وچو اوڙو باندي ورتوي ڪري. لنگري له جيهه غجه د مالگي يسو
 توڪري راوايست او توره بي وويل چي: هغه ڙهه پوي ڊبري ميد ه
 ڪره چي ڊوڊي بلمنگه نه شي.
 په دغه وخت ڪي تور ددائين سرته نظر و اچاوه او وبي ليدل چي خو
 ڪه هلته ناست دي او کڻيته ددائين اڙخونه هم له غره گانو غجه ڊڪ دي.

ده دتولو حاضر بنو شمير دپنځوسو پنځه پنځوسو تنو په شاوخوا کې اټکل کړ. ددانس څښتن په يوه ژور غوندي ځای کې ولاړ او مخ ته يې دلرگي خورا لويه او پلنه دره لگول شوې ده چې په هغې باندې له اور وڅخه ډوډی جوړ وي او بيا جوړه شوې ډوډی په يوه پلن پارو باندې ويره کړي او دانس ته يې دپخيدلو دپاره ننه باسي. دی ددغه کار کولو په وخت کې له هر چا سره خبرې کوي او هم خپل دوه درې تنه مزدوران چې لري يې - اداره کوي. ددانس څښتن ته نژدې يو سپين پوښه سړی ناست دی چې خورا لسويه سپينه پگړی يې تر لې ده او دانسې هره گړی ورته صاحب! صاحب! وايي. دده تر مخې يې يو غور جن کوندری (دستر خوان) غورولی دی چې په هغه باندې دوې تودې ډوډی پزني دي او په يو غا پ کې يو څه بور (قورمه) ورته ايښی دی چې ملاحظه په خورا خوند، خوند سره خوري او په رنجوتورې سترگې يوې خوا او بلې خوا ته اروي او ځيرک غوندي کتونکی ښه په پوهيزي چې ملا صاحب دځان په نسبت دخلکو احترام او علاقه معلومول غواړي. خو دا چې خره گان په خپل غم کې دي او ده ته تاوده تاوده سلامونه نه کوي. يو څه مانيجن غوندي بریښي او ددانسې سره په خبرو کې هره پلا پراخيري زمانې باندې تنقيد کوي.

تور لنگري ته وويل:

له خدايه دې ارمان نه کوي، لایق څرنگه ښه تود او پوست ناست دی؟

نه پسي لاس خوز دی او نه پسي پښه او خپله غوره خونند وړه دودى په هوسايى او داده زره خوري. داملا به غوك وي؟ موزغره گان چې تل له پاسه را شيوه كيزو دغه ډول ملابان ديروي او تل بڼه، بڼه و عظمونه او نصيحتونه كوي .

لنگري په داسې حال كې چې اوږه پسي په كرايي كې تنكي كول او ددغه كار تكمه پسي بڼه او چته پورته كيدو وويل :
 په دغو خلكو پسي به ډير نه غارو كيزې ا داده سر نور خان، تېكه دار ملادى او دغې دوه درې نور ملایان هم لري . د دوى كار دادى چې دخپل خان بڼه اخلاق او په زړه پورې كره وړه په غره گانو او خر كارانو كې خپاره كړي چې دوى په دغه تېكه دار پسي كار وكړي. پر وسيزه ورم كال زموز داكا زوى دده دخبرو تر تاثير لاندې راغلى و او په هغه تېكه دار پسي بې كار كړى و چې په پاى كې بې ټوله مزدورې ورنځني وخورله او دهغه خوار كې له ډيرې خواشيني زره وچاوده او په حق ورسیده. نه به اوس وگورې چې وروسته تر دودى په وعظ او نصيحت خوله پورې كړي او بيا دنوموړي تېكه دار صفتو نه شروع كړي. دغه خلك خوزه بڼه پيژنم تل تور سپين او سپين تور بڼي. سر به نه پسي گرزوي !.

درې څلور شپي وروسته غره گان يو، يو او يا بهير، بهير دلوى بنار ه كوتې، خواته وخوريدل. غوك په پښو رهي شول او چا چې پسي درلودې

په لاریو او موټرانو کې سپاره شول. تور او لنگري بیا سره یو ځای شول او پر لارې باندې یې دخپل مزله په ترڅ کې دلمدې دودۍ او بنو خیراتونو په شاوخوا کې خیرې کولې او په خپل وطن کې یې دده او یا دهغه واده په نسبت خپلې رایې څرگندولې. مثلاً: دوی به د غوښو هغه لوې برخې ستایلې چې دوی ته به یې په ودو کې ورکړې وې او یا به یې هغه خیراتونه غندل چې غوښې او بنوروا به یې ټولو خلکو په ښه توګه خوړلي نه وې. دوی اوس په پوره زړه مزلونه کوي ځکه چې هر لوري ته کلي او آبادي ده. که چیرته ورباندې سختي راشي او یا وزي شي، نو شاوخوا کلیونه ورشي او په ماجنونو او بیا کورونو کې دودۍ او دملاسني ځای غواړي. که څه هم ددوی څوري خلاص شوي دي خو بیا هم په ډاډه زړه روان دي.

دوی دواړه شپه پر لارې بله ورځ کوټې ته ورسیدل. کوټې ته چې نژدې شول لنگري دهغه ښار ودانې او دا چې هر څه پکې خورا ډېر دي. وستایل. نور ورته وویل:

په دې کې شک نشته چې په دې ښار کې بې له مور وپلار نه بل هر څه شته. خو په دې شرط چې پیسه درسره وي. مګر زما بې یوشی خوښ دی هغه دا چې دسبوشني پانې، دموليو او گازرو بیخونه دسبو څرخولو دمارکیت په غولې کې خورا ډېروي چې زموږ دخوار او غریب خورا ښه په کېزي.

درې کاله دمخه زه راغلی وم - دخپلو نور و ملگر و سره نیغ هغه مارکیت ته ورغلو، شاوخوا موشني پانې اودمو لېواو گازرو بیخونه ټولول او هغه مو خورل. بودکاندار هغه بل ته وویل :

- ددغه پانسان لکه مېنځ دا ډول دي. کوم وخت چې دوی راشیوه شي دکوتې ښار په کوڅو او بازارو کې دمیوو پوتکي، دسبو پانې اونور داسې ښان چې خلکو غورځولي وي - هغه راټولوي اوسمدلاسه یې خوري. که رښتیا درته و وایم دا پیغور پر مانه ونه لگیده، خوڅه وکړو نفس ظالم دی. که مې په کور شپه تیر بدلای نو والله که مې بیا ددغه ملک نوم په خوله اخیستی وای. خورم گوزه وچه ناچاري ده. هیڅ ډول کار نه موندل کیږي چې سری دزمې سرې شپې پر تیرې کړي...

که څه هم ټول دغه خره گان در کوتې) په ښار کې سره شوپه شوشول او هرڅوک پخپله مخه ولاړل، خورتور اولنگري سره یوځای دي. ددوی خوري بیخي خلاص دی اوله ماښام را ایې یې دودی هم نه ده خورلي لنگري چې دنور وضعیت ته وکتل - زره یې پروسوځید او ورته یې وویل :

- تور جانه ! مه خوادې کیزه ! اوس به موچیتسې مهرشي یوه بل خره راته وویل چې تیکه داران او دکوی جمعه داران ښار نه خورا ډیر راغلي دي او غواري چې مزدوران کارونو ته بوزي. ویل کیږي چې خورا ښې روپي هم دپیشکي په ډول ورکوي. درڅه هغه

ځای ته ورشو چې هلته مزدوران دلې، دلې ناست باولاړ دي. گوندې
 غټه پیسه گوتو ته راشي او په خورا ښه غوره دودې دې مور کرم
 خویوه ضروری خبره داده چې زه اوته باید په نور ووزورانو پسې وگرزو
 چې یوه ډله غوندې شو. دا ځکه چې که لوی شمیر خلک سره
 یو ځای شوو-نویا نور خرکاران او جمعداران په ښه اودرنه سترگه رانه
 گوري او هر څومره روپۍ چې پیشکي غواړو هغومره به راکړي.
 دوی خو شناخته او پر دې خره گان ولیدل او هغوی ته یې وویل
 چې باید بوموتی شو او په دې توگه ښه گټه ترلاسه کړو ا.
 په دغه ډله کې یو خورا تکړه زلمی دی چې ښې اوږه زړه پورې خبرې
 کوي. دی دخره گانو په ډلو کې راغلی دی، خو هر څوک د یوه لوستي
 اوسر پر بکړي زلمي په سترگه ورنه گوري. دده زړه سوی هم مشهور دی.
 که څه هم دی په بله قافله کې و اود تور د قافلې رېرونه او آفتونه
 یې لیدلي نه وو-خو بیا هم دی له هر څره سره که یې پیژني او که
 یې نه پیژني دیوه خوازه ورور په غیر سلوک کوي.
 کوم وخت چې تور اولنگري دی راوبا له چې له دوی سره یو ځای
 تیکه دارانوته ورشي چې له هغوی سره مزدوران شي او پیشکي یې واخلې
 نو هغه سمدلاسه ومنله او خپلو درې څلورونورو ملگرونه یې هم وویل
 چې دا ډول ملگري او وځای یو الی خورا گټور دي. دکار په وخت کې

دغه ډول بووالی اوملگري لانوره گټه هم لري : نيکه داران به څه راته وبلای نه شي او حق به مونه شي خورلای. که بې چيرته پرکوم ملگري تيری کاره، سمدلاسه به کار ورخوشي کرو او ټول به په يوه پلا له کار څخه را ووځو چې البته هغه وخت به د ظلم سرته سد ورشي او دستي به له ناروا کولو څخه لاس واخلي. که چيرته ټول کارکوونکي سره بوموتی شي - ويوهيزئ! چې ټوله نړی به ددوی شي او ټول هغه لیوان چې دانسان په جامو کې ښوري - ورک شي اودا خو جوته خبره ده چې کارکوونکي او اوپوه خلک که نړوي که سبا ټول به بوموتی شي او هغه وخت به د دوی توره شپه په رښا ورځ واوري .

تورلنگري ته وويل :

- دا څومره ښه او خواخوږزی سړی دی ؟ دکار کوونکو سره څومره مینه لري ؟ درڅه چې په همدغه زلمي پسې شو! هر چيرته چې ده خوښه کړه، هلته به کارکسو.

لنگري ورسپل :

- وروره ! خود به دکار کوونکو ستاينه کوي، ځکه چې دی پخپله دکار کوونکو له دلې څخه دی او دده گټه اوتوان دکار کوونکو ددلې له گټې اوتوان سره تړلي دي. لوستي اوپوه خلک خوتل دغسې وي . که څه هم دی دلاس کار نه شي کولای خود قلم کار هم

دلاس له کارمخه ډیر زحمت غواري ...

دوی ټول شپزکسه شول او په یوه خوله اوزره بهې دا پخه کړه چې دوی به تل په یوه بیره (د کارتولگي) کې کار کوي او هیڅ وخت به ددغه یوه زلمي له خبرې څخه نه اوړي .

دوی ټول یوه دانس ته راغلل چې هلته چا ویل چې جمعدار ناست دی او مز دوران نسي . دانسي ورته وویل چې «یوه گری وروسته خان صاحب راځي . هغه دلته ډیره دی . ده ویل دهر چا چې زه په کاروم غټ ماز بگر دې راشي » ښه سړی دی مزدوران نسي پینکسي پیسې هم ورکوي .
لنگري دغه نوي زلمي ته وویل :

- پرون دانس والاموز په ښه نیت به خپل دانس کې نه پرېښودلو ځکه چې زمونږ سرونه او کالي له سپزو دک دي او په تیره لکه چې وښې یې پر نور خو دسپزو رمې بهیږي او سړیې درچو ځاله گرزیدلې ده او تاسې هم خیرن او غور پر څر گندیږئ . که موخوښه وي درځی تر ښار دباندي یو چیرې بهاندي او به مونده کړو او تر غټ ماز بگره پورې به خپل سرونه ښه پرېمنځو ! ما ته پخپله والله که دشپې دسپزو له لاسه خوب راځي .

غټ ماز بگر دوی بیا هماغه سړی ته ورغلل . جمعدار وروسته له څولایو اولوبو خبر و چې «تل یې تر دوه درې سوو کسو مز دورانو کم

نه درلودل - وويل :

- زما دڅاورو كار دى. زه دا ډول مزدوران غوارم چې بيلچه وعلای شي يعنې پر څرو باندې يې بار ولای شي. تا سونه څرگنده ده چې د دې كار دپاره خو خورا غټې او تکره زلميان په کار دي. د ورځې پنځلس افغانی مزدوري درکوم او دودى هم. که مو خوښه وي نوزه حاضر يم چې پنځه ويشت، پنځه ويشت افغانی پيشکي درکوم. زه هم بېخپله د پاس وطن يم - خودا څو کاله کيږي چې دلې برساتي يم. ستاسې دخوا نوموړي څرکاران اوتیکه داران ټول ښه پيژنم. پيشکي روپى هم هغه وخت درکوم چې يو مخور سړى ستاسې په ځای لاس راوغزوي. داسې څرگنديږي چې د غله يو زلمى پوست لاسى دى. لکه چې د ميرزابي په کار کې ښه دى. د بيلچې وهر څوان نه را معلوميږي. ښه ده چې دى ځان ته کوم بل ځای منشي توب موندنه کوي. زما خپل وراره ښه لوستى سړى دى. هغه مې د ليک او لوست کارونه اجرا کوي. هغه تیکه دار چې زه کار پسې کوم خورا ښه سړى دى. پنځه وخته لمونځ اودس نه قضا کوي، د خدای د دوستانو هم ښه خدمت کوي. د سپين پکړيو قدر هم ډير کوي. تر اوسه پورې يې درې حجه کړي دي. لاس وهونکى هم نه دى. د هر چا حق په جگه ملا (ترب) ورکوي. نور اولنگري دخپل پلار او نيکه نومونه او خپل کلی او قوم جمعدار ته

وښودل او هغه ته يې ډاډگيرنه ورکړه چې دده پيشکي روپۍ به په
ښه توگه په کار ورادا کړي اوله دې پلوه دې کورنۍ زړه نه وهي.

جمعدار وروسته له يو څه فکر څخه جيب ته لاس کړ او يوه خيرونه بټوه يا
پټا کېدانه يې وروکښه چې په هغې کې د روپونو نوي نوټونه له ورايه
ښکاره کيدل. جمعدار په داسې حال کې چې خپله بټوه يې خلاصو له تور
اولنگري ته وويل:

— زه تاسې بېزم! د ورکې خلک نه ياست! که چيرې بيا ه خداى دې
نه کړي ه راڅخه نهام شواست. په وطن کې خو راڅخه نه شي خلاصيدای!
يوه غوښتنه درڅخه کوم هغه دا چې ددغو نورو ملگرو پرځاى به هم
تاسې لاس راغزوي! څرنگه چې مې لورې درته وويل ستاسې دغه زغيدونکى
اولوستى زلمى د بيلچې کار نه شي کولای، نو که موخوبنه وي بې له
ده نه دغو نورو پنځو کسوته به دسړي پر سر پنځه او بشت، پنځه او بشت افغانى
پيشکي درکرم اوسبا به بيا د کارځاى ته راسره خوږيزى! که چيرې
دغه لوستى زلمى دتهپالي په حيث کار کول غواړي، نو البته ده ته
به هم پنځلس افغانى پيشکي ورکرم. هر وخت چې بې ځان ته دقلم
کار موندنه کړه. هلته دې لار شي.

په دغه وخت کې يوبل زلمى غوندي هلک چې پاک او ښکلي
کالي بې اغوستي وو. راتنوت او جمعدار ته يې په يوه ادبناکه غاړه وويل:

- صاحبه! دماز يگر چلم تبار دی .

جمعدار د ميني ډك نظر دده لورته و اچاوه او ورته يې وويل:

- كوم چرس دې ډك كړي دي؟ .

- هغه چرس دي چې (ادروخان) له كندهاره په خپلې كې

راوري وو .

جمعدار سره وغور يده او د دوار و لاسونو گونې يې سره اړې كړې
او اړزمې يې و كبلې او د خوشحالي په توگه يې وويل :

- پاستيانو! زما خبرې مو خوښې شوې كه به؟ زه غواړم چې

لومړی الله ياد كړم او بيا د (زمري نوك) ووهم . خپل كار ژر خلاص كړئ! .

تور چې لوږې خورا پرله سوي و ترنولولو لومړی يې پرزغ كړ:

- ستا خبرې منو! پيشكې را كره! موږ به اوس لاړ شو اوسبا به

دخيره راخو .

دغونورو مزدورانو هم دتور خبره يې غبرگه كړه او جمعدار

سمدلاسه پيشكې روپي ورو شميرلې اولنگرې اوتور ته يې

ور كړې . دجمعدار وراه سمدلاسه يوه اوږده كتابچه چې دسرپاڼه يې

درلوده - را واخيسته ، په هغې كې يې دغه پورته اندازه روپي په دوی

پې وليكلې . البته ددوی بشپړه پته يې هم وليكله . كوم وخت چې

دوی له دابنځه راووتل ، نولوستي زلمي چې خپل نوم يې دجمعدار

وزاره ته (زیر گل) بنودلی و- لنگري ته وويل :

— دغه جمعدار دروند او پوخ چرسي معلوميزي . نارواسری راته وایسیده . خدای مودی ورسره پرده وکړي .

نور لومړی تر هغه چې بل څوک څه ووايي - وويل :

- اوس دسني خومولاس ته یوڅه راغلل . دا به دځان خرڅ کړو او که موچیر نه بل څوک وموند چې ترده بڼه سری راته معلوم شوه البته له هغه سره به لار شوه . مقصد دا چې نن مونس ته یوڅه ورشي . زماخو له لوزي زره تش تش کيږي .

لنگري زیر گل ته وويل :

— تاته به معلومه وي چې اکثره دغه جمعدار چې ټول عمر څره چلوي او دلته بې برساتو نه تیر کړي وي چرسیان وي . که څه هم ما په دوی کې تر اوسه پورې بڼه سری نه دی لیدلی خو چاره نه شته . بل کار زموږ اوستاسي زده نه دی چې ددغې خلکو دلار وڅښیده په ځان ونه گالو ، بلې خوا ته خومو مخ نه اوري . ته لاینه یې یوڅه دقلم کار خو دې زده دی . واه زموږ په ځان چې (الف او بی) مونه دي زده .

گهڼڅ وختي هغه دانيس ته ورغلل چېرته چې جمعدار اوسیده . دانسي ځکه دجمعدار خورا ډیر لحاظ کوي چې هغه په دانيس کې ډبرې روپي خرڅوي . دانسي دغومز دورانو ته وويل :

جمعدار صاحب له تاجد (۱) اوسهار لمانخه نه وروسته بیده شوی دی. یوه گری وروسته راشی! زه داریزم چې تاسې یې له خوبه وینس نه کړئ. د بنداره سری دی لحاظ یې په کار دی. نور اوملگرو یې ولیدل چې دیرش پنځه دیرش کسه نور مز دوران دهغه دابنې په شارخوا کې ولار دي. هغوی ټول د جمعدار له خوا دکار دپاره نیول شوي وو. لنگري له خپل ملگري ژیرگل څخه پوښتنه وکړه:

— دکار دځای به چیرته وي؟ خدای دې وکړي چې په یوه نوده منطقه کې وي. پرون موز لوزې داسې اخیستي وو چې دکار دځای پوښتنه مولونه کړای شوه. یوازې دې ته موسترگې رډې نیولې وې چې کله به څو روپۍ پشکي را کړي. لومړی تر هغه چې ژیرگل ځواب ورکړي یوه بل نابنده مز دورونه وویل: — پیغمه اوسه! دکار دځای په تاوده وطن کې دی. یعنې په (سیوی) کې دی چې ژمی یې دغسې دی لکه زموز اوسناسې دملک پسرلي دغه ټول مزدوران دلر هغې وړانگې ته دوررسیدو سعه کوي چې ددوو خورا هسکو مانبوله مینځ نه رالویدلې ده اود دابنې والا دکان

(۱) تاجد «تهجد» هغه لمانخه ته وايي چې محینې عابدان چې له خدایه ډیر بیربزي پر نیمه شپه یې ادا کوي.

توله مخه بی رینا کری ده. دوی یو، بل په ځنگو و هی اوداسې بیره کوی لکه مچان چې دمنې په لمر څرېکې باندې بهیزي. تور هم لمر څرېکې نه دکینینا ستو بیره کوله. یونا بلده مزدور چې دده دڅنگ و هلو په اثر یو څه خواشینی شوی و. ورته وویل:

وروره انه ولې بیره کوی؟ نه خو پر خدای گران یې اداسې کوسی لرې چې که ما درلودای والله که له خپله وطنه په مزدوری پسې راغلی وای څکه چې ژمی پکې تیریده. ما اوزما غوندي دا نور کسان والله که مو د شپې د سرو د لاسه بانه پر باندو ایښي وي. اوس به مې لمر څرېکې نه دویره هڅه نه کوله.

په دغه وخت کې د جمعدار و راره او وت او حاضر و مزدورانو ته یې زغ کړ: - تیکه دار صاحب له حکومته د مال د غلور و واگونو نوا اجازه اخیستی ده چې په هغو واگونو کې به خره سپروي اود کار ځای ته به یې وریا رسوي. نوناسو هم دایوه دوې شپې دلې صبر وکړی! تر کومه وخته پورې چې دریل دغه واگونونه برابر یزي تاسې درب ثنا وایاست اودلې اوسئ! تاسې به هم په خورا لږه کرایه له خرو سره یو ځای سپاره کړي اود لارې له مزلونو اوبا دریل له جگې کرایې څخه به خلاص شی!.

ده چې دغه وینا خلاصوله یوه مزدور چې وروسته معلوم شو او ژبرگل و. ورته وویل:

موز سرو پرله وسو مخلو. هغه څه چې موبيشكي را كړې وې هغه راڅخه
په نس خورل كېزي. داخو جوته خبره ده چې دكارځای ته به مونتاسې
رسوئ! كرابه مو په تاسو ده. اوس تاسې ظالمان سربيره په دې چې له خرو
سره مو يو ځای په يوه واگون کې سپروئ، كرابه به لاهم غوارئ!
زه خو دا رايم چې تاسو سوايې خواره او دخلكو د ښمنان
انسانيت ته په سپكه سترگه گورئ! كه موز جلا دخلكو په
واگونو كې سمدلاسه لېزئ ښه ترښه، كه نه وي موز په تا پې
كارنه كوو. هر وخت چې موروي و موندلې ستا پيشكي روپي به هم
بیره دركوو.

د ژبرگل دغه زغ په حاضر و او په خلكو كې خورا زوره اغيزه وكړه
اوتولو په يوه زغ نارې كړې:

- ښه وايي! سره له دې چې حقيقتاً ټوله نړۍ په موز و دانه ده. بيا هم
تاسې بې انصافه موز له خرو سره يوځای نړئ. به اېه! موز دا تېښوالی او
بې عزتي نه منو.

د جمعدار وراره د دې لويې ډلې زلميانو زغ خورا و بېراوه او په
بیره دننه خپل اكانه ورغی او قصه يې ورته وكړه. اكا يې ورته وويل:
- خدای مو دې د مزدورانو د طبقې له يووالي او اتفاق څخه وژغوري.
ددوی د يووالي قوت او قدرت تر هر څه ډير دی. كه اوس موز ددوی خبره

ونه منونو هر يوبه لکه د حجرې ورزې (کيک) سره والوزي اوموزه
پر ميدان پرېزدي او هغه تېلې پيسې به مو وسوخي چې پيشکي مو
ورکړي دي او هم به کار معطل شي او ډير زيان به را ورسېزي .

بيا جمعدار سمدلاسه را ولاړ شو او د باندې راووت. ټول
مزدوران د سيل غوندي پرله واوښتل. جمعدار ورزغ کړ:

— زما وراره هلک غوندي دی، تاسې يې په خبره ښه نه ياست پوه
کړي . تاسې به نن ماښام په ريل کې واستوم، بېغمه اوسه ! .

ناآرامي بيرته کراره غوندي شوه. جمعدار له خپل وراره مخه
پوښتنه وکړه چې دمزدورانو مشر څوک و؟ چا خبرې کولې؟ هغه دخپلې
بې خبرۍ اظهار وکړ. بيا يې له مخانه سره سوکه وويل:

- ما هم الوم جمعدار بولي - کار به مو وکړم .

دمزدورانو دغه ډله د شپې په يوه بجه (سيوي) ته ورسېدله.
ريل چې له (مچ) مخه تېر شو نولنگري تور ته وويل:

- اوږې مولز څه تودې شوې. کاشکې زمونږ وطن هم دغسې تود وای
هلته خو دخوار او غريب شپه د سروپه نسبت نه تيرېزي. ستا کوسې اوس
بايد په تابار شي. ښه شو چې ويري ولې ته راغلو- يوه گړی وروسته به
دمقصد ځای ته ورسېزو .

تور دخوب له حاله و- چې دکوسې نوم يې واوريده، سمدلاسه

را غوزار شو او بیرته بی کلمه ووبله اولنگری ته بی په گبله من بزغ
ووبل :

خدای دې خوار نه کره! ما وبل چې ته وای بی کوسی بی درخه بوور
نژدې دې خون گتلی و. شکر دی کوسی خومی دغه دی اغوستی دی.
دجمعدار وراره له مزدورانوسره بوخای دی. کوم وخت چې
دسیوی پرتیس کنبه شول نوی بی تول مزدوران بوخای سره دله کرل
اوورته بی ووبل:

- دلته په مسافر خانه کې خوشاعنه بیده شی! گهیخ وختی به دکار
خواته خوزیزو. ویره ولمه ده، ساره نشته بیغمه واروی!

دکار محای دسیوی له بنار لخته شل میله فاصله لری. دوی دغه
مخکه پرینو وهله. دجمعدار وراره په یوه سپین گرندي خره باندي
سپور دی او د مزدورانو په منخ کې روان دی. که خه هم دده خر خورا
گرندي تلای شی خودی دخره گانو په قدم محی. غت ماز یگر دوی دکار
محای ته ورسیدل.

تورا اولنگری ته خر گنده شوه چې په دغه جمعدار پسې شهنز بیری
کار کوی او په هره بیره کې (۸) خره او (۹) تنه مزدوران دي. دوی له
زرو مزدورانو لخته پوښنه وکره چې خرننگه کار دی اوخه دول
خبتنان بی دي؟ خوتنومزدورانو په یوه خوله دتیکه دار او جمعدار

ستاينه و کره او دوی يې خورا ښه خلک وبلل. خولنگري تورتو وويل چې بايد دځينو مزدورانو په دغه ستاينه ونه غوليزي! تانه به څرگنده وي يابه نه وي چې ځينې تېکه داران او جمعداران تل دخوتنو مزدورانو زرونه په لاس کې نيسي او هغه دځان پرخوا کړي او په دغو نورو مزدورانو کې پروياگند کوي چې دوی خورا سپېڅلي خلک دي. زياتره دغه ډول تېکه داران او جمعداران غله وي، خو ظاهري ښه يې خورا په زړه پورې معلوميزي.

ددوی دغه مرکه ژبرگل هم يوڅه واورېدله. هغه ددوی دواړو

خبرې غوڅې کړې او ورته يې وويل:

-دغه ترتيب يوازې په تېکه دارانو او جمعدارانو کې نه دی. دغه نور خلک لکه بديان، دډيرو مخکوڅښتان، دقابر يکوڅارندان، واکداران او داسې نور هغه کسان چې پخپله کار نه کوي او د نورو په زحمت او خواريو باندې ژوند کوي. ټول د اوپره خلکو په مقابل کې چلونه وهي او دوی په ډول ډول خبرو غولوي او ددوی گټې ترې نه تروښوي. موز کارکوونکي او اوپره خلک به تر هغو پورې د ښادۍ په نړۍ ونه خيژو، ترڅو چې ددغې ليوانو او مفت خورو په مخ کې يوموتی نه شو. خوموز څنگه درې وړې يو چې زموز د ډلې ياطبقې ضمير نه دی را وپښ شوی او په خپله گټه او تاوان خبر نه يو. دا پورته طبقې تل داوپره خلکو طبقه يادله

پخپله داویره خلکو په ضد استعمالوي. دلته د پښتنو دغه مثل څومره ښه او په محای معنی ورکوي چې وايي. (وڼې وڼې! کهې به له تاڅه غوښتل؟ که بې لاسی نه وای ستا له کونې). تاسې که لږ څه ښه ژور فکر وکړئ نو به خبره نوره هم درته څرگنده شي.

د دوی دغو خبرو ته د جمعدار وراړه له ليرې غوږ نيولی و. کوم وخت چې ژیرگل خبره خلاصه کړه هغه پر راتړپ وهل او په يوه تنده لهجه بې ورته وويل:

- څرنگه تيره ژبه دې ده! زما په خیال ته هغه سړی بې چې په (کوته) کې دې مزدوران زموږ په ضد ولسول. بڼغ خودې کت مت هغې دی چې ما هغه ورځ اوریدلی و. دوسره ورته وایم چې دا څنگل دی. دلته د زمریانو پاچایي ده. دلته نورته اوستا ملگري دځان واک نه لري په پټه خوله به خپل کار کوي! کوم وخت چې مې کا کاجان راغی. ستادغه خبرې به تويې ورته وکړم. زما بشپړ يقين دی چې هغه به ستا دغه تيره ژبه چې اورونه ترې غورځي - په بیخ کې درغوڅه کړي اوستا سره ورايداد به درکړي. کا کاجان ته مې (الوجمدار) هم وايي. هر چاته چې بې نوم ورواخلي له وېرې بې اودس ماتيزي.

په دغه وخت کې د جمعدار وراړه نابیره اوچته ولاړ شو او نورو مزدورانو ته بې وويل چې سره راغونډ شئ! ده دهر مزدور نوم اخيست

او هغه ته به يې بيا وبل چې نه پلانکي بيري ته ورشه! په دغه توگه يې
 ټول مزدوران سره وويشل. تور، لنگري، زيرگل او د دوی درې نور
 ملگري سره يوځای شول. که څه هم دوی په بيلو بيلو بېروکي وويشل شوي وو
 خود دوی د زاريو او پرله پسې غوښتنو په اثر بيرته يوځای کړی شول.
 دغو شپږو ملگرو وليدل چې څو خوراغښتلي اوزورور ځوانان
 ټوله ورځ خوشي بېکاره ناست دي او يا که کار کوي نو هم د خپل زړه
 کار کوي. دوی ته د جمعدار وراړه او يا نور څوک هېڅ نه وايي. د دوی
 د دوی برخه تر دې نور و مزدورانو ښه غوره وي او هر څوک يې ناز اخلي.
 لنگري چې په دغه ترتيب پسه و نو يې تور او دغو نورو ته وويل:
 زه خو داريزم چې دغه زلميان د جمعدار (دنده ماران) دي. جمعدار او
 تېکه دار راته ډير ظالمان څرگند يزي. خدای مودې پرده ورسره وکړي.
 نور لږ څه سره جدي غوندي شو او ورته يې وويل:
 - موز هم شپږ کسه يو- په آسانی مو وهلاي نه شي.
 زيرگل هم خپله خواشيني څرگنده کړه او يې وويل:
 - له دغو ظالما نوڅخه به مو هېڅوک خلاص نه کړای شي. موز
 بايد په هر قيمت چې وي سره يوشی شو او يوځای کار وکړو. که څه
 هم ماته چا وويل چې په دغه تېکه دار پسې يو بل جمعدار کار کوي
 دهغه يو ميرزا په کار دی، خوزه غوارم چې څو وخته دلته د خرو

تپال ووهم . (تپال دبارشو و او تشو خرو بيول اورا وسنل دي)
 ترخو چې ددغه جمعدار درې کلدارې وراډا کړم. ترهغه وخته پورې
 به ستاسې وضعیت هم ښه خرگندشي اوتول به ښه بلد شو.

نو ژیرگل ته وويل :

وروره! ته خوشکری په (قاپو) (۱) خبرې کولای شي! سترگې دي
 هم خلاصې دي، يعني ليک ولوست کولای شي! ته دلته په موز خوارانو
 کې څه غواړي؟ څه ولاړ شه له يو چا سره ميرزا يې موندنه کړه!.

يوه بله خبره درته کوم هغه دا چې تا دغه ښې او په زړه پورې
 خبرې چيرې اوله چا څخه زده کړې دي؟ نه خو ددې وړېې چې
 يوه ښه علاقه داري يې درکړې وای.

نو او دده ملگري لومړی ورځ يوه شول چې ددغه جمعدار دکار
 شرطونه درانه دي. مثلاً سهار وختي په څلور نیمو بجو يوه سړي زغ
 کړ چې بايد کښينې او کار ته لاړ شي! ترخو چې دوی سره ښور بدل او په
 کار يې پيل کاوه پنځه بجې شوې او پنځه بجې لاهم ښه تياره وه چې
 دلاس گوتې ښې نه ښکاره کيدلې.

دغرمې دوډی چې پر جمعدار وه دوې، دوې پيالې ترخې چای يې
 ورکړې. غرمه صرف نیم ساعت هوسايې ورکړی شوه او بيا په کار

بوخت شول. بوه زاره مزدور وويل چې ماسنام دودى يوڅه ښه او لمده وي، خو ډيره ناوخته يې وركوي .

دوى ماسنام پر يو ولسو بجو (۱۱) له كار نه را وايستل شول . ترڅو چې بې دودى خور له نوژدې (۱۲) بجې شوې . تور لنگري ته وويل :
- زمونږ ورځنى مزدوري خو يوه كلداره اودودى ده، خو اوس څرگنده شوه چې دغه مزدوري دښې اوورځې دكار په مقابل كې ده . ددودى خوند يې نشته . كه دوه ورځې نور دغسې دروندكار راباندې وكړي زه يقين لرم چې بيا به موبه لرگو ولاړنه كړي او خپله روغتيا به دلاسه وركړو .
لنگري ورغبرگه كړه :

- موز او ناسې خوښه پوه بو چې «هر چيرته اوربل - كټوې پر باندې دي»
هر بهير چې هر چيرې ولاړ شي دمزدورانو د باره دغسې شي دى ، خودلته بوڅه ډير غوندي كاردى . دليل يې دادى چې ددغه جمعدار په زړه او كره كې ډير ظلم معلوميزي ، خوموز بايد غاښ په غاښ كښيږدو ، ترڅو چې پخپله جمعدار راشي . هغه گوندي بوڅه وكړي او لږڅه اسانتيا وې راكړي . كه نه وي بايد يوه چاره يې وكړو .

زيرگل به داسې حال كې چې پر اور باندې بې دغزه لښتې اچولې - وويل :
- بله چاره مونږ ته بې له تښتې . ما پرون له دغو نور و تپاليانوڅخه معلومات كړي دي . دغه جمعدار خورا معتبر دى اودتيكه دار خپل

غوندي کيزي . ددغه کار اصلي تيکه داربو پرنگی دی . دغه پرنگی بیا دغه کار نورو تيکه دارانوته په تيکه ورکری دی . نوله بوه تيکه دار سره هم خوله نه پرې کيزي او هر یو پر پوزه مچ نه پر یزدی . پخپله دغه جمعدار غوته غبٹلي زلميان يوازي ددې دپاره ساتلي دي چې که کوم مزدور کار نه کاوه هغه به وډوي . اوس دستي اووه که مزدوران شته چې په هغوی بې له مزدوری له خلورو میا شتورا ایسه کار کوي ماښام بې لابند یا نوي هم .

د ژیرگل دغي وینا دا نور ټول اندیوالان مضطرب کړل . یوه بل سړي وویل :

کوم وخت چې په کار کې له یوه زاړه مزدور سره بوخت وم نو هغه راته وویل چې دغه جمعدار د خوبهیر و مشر او خورا په زړه کلک سړی دی . د چا حق نه ورکوي او په مزدورانو په زور کار کوي . دی محانته (د څنگه پاچا) وایي . ماښام ته پخپله جمعدار راغی . دده وراړه د مزدورانو ټولې کیسې ورته وکړې . په تیره بې د ژیرگل پوهه وستایله او هغه بې بو غور ژبی سړی هم وگانه او په (کوټه) کې بې د مزدورانو نا آرامي دده د وینا په اثر وبلله . دنور دلې په لزه موده کې پیشکي روپسی پرې کړې او په جمعدار بې نورې هم واوښتلې . کوم وخت چې دوی خپله مزدوري وغوښته نو جمعدار سمدلاسه دوی شیطانان اووران کاران وبلل او په تیره د ژیرگل

خویسې په دې تومني کړ چې په مزدورانو کې نفاق اچوي اود مزدورانو
ډله دېدایانو او کارفرمایانو په ضد لمسوي. ده په خورا افتخار اوسر لوری
وویل چې په دغه (آزاد) ملک کې ددغسې افکارو مخای نشته. باید
درنه جزا ومومي.

نور اونور ملگري یې د جمعدار په دغه نیت پوه شول. دوی
داسې غوښه کړه چې باید په هره توگه چې وي له دغه مخای څخه وتښتي.
جمعدار ددوی په دغه مقصد باندي پوه شو. سملاسه یې خپل
(دنده ماران) راوغوښتل او شپږ واړه کسان یې خورا ښه وډبول او
بیایې ورته وویل:

- تاسو دځنگنه دباچا زور لیدلی نه و! اوس به در معلومه شي چې
ناسې څرنگه تښتي؟ له ماڅخه هیچیرې خلاصیدلی نه شی!.

دوی به د ورځي کار کاوه اود شپې به چې له کاره خلاص شول
په رسبو به یې وتړل او بندیان به یې جلا جلا دیره کړل. دوی د مشورې
او مصلحت دپاره کوم ښه او په زړه پورې وخت هم نه شو موندلای
خو په پرېکړه پرېکړه و خبر و او اشارو یې یوله بله محانونه پوه کړل چې باید
هر یو جلا جلا د تښتي دپاره سعيه وکړي او خپل محان دې له دې ناوړې
منطقي څخه وباسي.

نور د تښتي دپاره بل فرصت ونه موند او په خورا بیره یې دا

ترزره وايستله چې بايدسهار وختي چې د کارخواته يې بيايې د (رگځ و هلو) په پلمه مخامخ منده کړي او په دغه ډول خان د ځنگله په وناو بوټو کې ورک اوپت کړي، کوم وخت چې تياره شي نوبه خان لارې ته برابر کړي. تور خپل دغه پلان په ښه توگه عملي کړ او سمدلاسه يې خان ځنگله ته واچاوه او تر گڼو بوټو لاندې پر يووت. د جمعدار سړي تر گرز بدلو را گرز بدلو وروسته بيرته راغلل. جمعدار تاکيد وکړ چې بايد په دا نورو ملگرو يې کلکه پاملرنه وشي چې هغوی ونه تښتي.

تور په دې سبب خورا خوشاله دی چې د جمعدار له ظلمو څخه خلاص شو، خو نور ملگري يې تل به ياد ورځي. ده خوشېپې نورې هم شاوخوا ورته تيرې کړې، خود هغوي درک اوپته ونه لگېدله. نو تور د سبوی د علاقې څخه د (ښکار پور) سبې ته ولاړ او هلته يې دخپل وطن څو نور کسان مونده کړل. هغوی ويايي پاکولې او هر ماښام يې خپله مزدوري نغده له کليوالو څخه اخيستله. تور دوی ته خپل کلي اوکور وښود اوله دوی څخه يې وغوښتل چې دې هم په کار کې ورگډه کړي. يونن چې (چارگل) نومیده ورته وويل:

- هر گوره چې زموږ خپل نژدې وطندار يې! که نه وای نوموړو خو په دغسې گټور کار کې پردي څوک نه راگډ وو.

يوه بل ورته وويل:

- تا کله دویالو دپا کو لوکار کړی دی؟

تور ورته وویل:

- به!

(چارگل) ورته وویل:

- ددغه کار لمر به گټه داده چې دوی به خپله نه خورې څه چې گټي

هغه به درپانې کيږي.

تور په خوند ورغبرگه کړه:

- دوی کلیوال ورکوي څه؟

- به! موز پخپله پرگړو- یعنی د ماښام په آذان چې له کار څخه

خلاص شو، نوموز پخپله پر دغو کلیو گړو او دوی ترې نه ټولوو.

که دغسې ونه کړو- والله که سره ایکه له نس نه را پاته شي. یوازې

موز دغه کار نه کوو، بلکه زموږ وستاسې ټول هغه وطنداران دغسې

کوي چې دویالو دپا کولو کار کوي.

د نور سرلږ څه کښته وڅرېد، خو (چارگل) پرېغ کړ:

- په سیالی موز هم ښه پوهیږو، خو وچه مجبوري ده. که مو په خپل وطن کې کار

موندلای شوی او بامو دژمي شومه درلودای- نوموز به ولې پر دغو خلکو دوی

غوښتلو دپاره گړیدو؟ او څه ته به مو دمره او زده مز لونه په لوڅو پښورا

وهلای؟ به وروره! تنلی مه تریو کوه! خپله خواري کاږه او شپه تیره!

چې دکور او کاله دپاره کالي او دخان دماسل دپاره غران مونده کړو.

ځنگه چې تور نوکې ونو په لومړ بوشپوکې بې زړه نه شو کولای چې
 د دوی غوښتلو دپاره پر خلکو وگرزي. دی په ژبه هم ښه نه پوهیږي
 (چارگل) دغو نورواند یو لانونه چې ټول (۸) کسه کېږي-ووبل چې
 درې څلور ورځې تورمه درسره بیایاست! البته وروسته له هغه دې
 دبل چا په ملگری شاوخوا کلیو ته درومي.

دوی شاوخوا کلي ټول سره ویشلي دي. یعني بې له دغو توکسو
 نور هم ډیر مزدوران شته چې هغوی هم د دوی ټولوي. مزدوران خو
 کله کله سره په جنگ هم شي. مثلاً: دیو بهیر مزدوران سربیره په
 دې چې دخپل ټاکلي کلي دوی ټوله کړي- دبل چا دکلي د دوی
 هم ټولوي. کوم وخت چې دغه کلي کورونه ووايي چې اوس دسني بې
 د دوی ورکړه- نو دوی اصلي متجاوز معلوم کړي او خورا دروند جنگ
 جوړ شي، کله ناکله خولاسرونه پکې هم مات شي.

څو ورځې وروسته تورد نورواند یو لاسو په ملگری د دوی
 غوښتلو دپاره په کورونو گرزي. ده ته دنور و ملگر ولارښودنه داوه چې که
 کوروالا هرڅومره منفي لخوا ب درکړي، نوته به یې نه پریږدي او هر ورو
 به دوی یانگولی ترې نه غواړي!

یوه شپه تور اودده ملگری یوه کورته ودریدل او یڅ بې کړ چې:
 (خیرات دېسو) یعني (خیران را کړی!) یوې ښځې له انگر څخه ورته

رازغ کر: (هم چورې هی) یعنی (موز چوریان یو). د تورملگری ورته وویل: (هم هی چورې هی) یعنی (موز هم چوریان یو). کوم وخت چې د کورڅښتن یې خورا په تنگت کر، نو هغه وروسته له خو دقیقو لمحې ورته راغی او ددوی کاسه یې یو وره چې کوم ننگولی ورته ورکړي. کاسه یې چې بیرته راوړه تورواخیستله او هغه خورا دونه ورته ښکاره شوه نو ډیر خوشاله شو. دا چې په کاسه کې څه دي؟ د تیارې له امله نه څرگندیدل. خو تور په نوروملگرو زبری غوندي وکړ چې هر څه چې دي خورا ډیر دي، خومخ په سریدو دي ژر باید ولاړ شو چې لومړی تر پخې سریدو یې وخورو. دوی ژر په تیاره کې دنورو ورڅو په شان په اټکل هغه ماجت نه ورغبل چې تل پکې اوسیدل. ماجت هم تیاره دی او صرف ماخستن دلمانځه په وخت کې یوه کوچنی دیسه دمحراب ترڅنگه په یوه کوچني غارگوټي کې بلېزي چې دهغې رڼا خورا ضعیفه وه. دوی دباندې یوه کوچني دیسوال ته خپل غادرڅپور کړ او په تیاره کې یې ددو دی توکان دکاسې له محتویاتو سره خورل. دوی ددو دی خورلو په وخت کې په خیر و سره بوخت وو. ددوی ټولې خبرې په دې خصوص کې وې چې کوم کور څومره لوی باور ددو دی توک ورکړ او دخپل وطن اوکلي په شاوخوا کې بزغيزي.

تور په داسې حال کې چې دخپلو ملگرو يعني لنگري او ژيرگل په خصوص خپله پر بشاني بنکاره کړه - وويل:

- والله وروڼو! ددې ننگولي خو هيڅ خوند او مزه نشته، بوی يې هم پر ماښه نه لگيزي. بل ملگري يې وويل: «زه يې هم په خوند نه پوهيم»، چارگل وويل: «تاسې لږ څه خاشې سره راتولې کړئ او لږ څه اور بل کړئ او دغه وگورئ چې څه شی دي؟ که سا به وو نو لږ څه يې تاوده کړئ، لږ څه مالګه پر واچوئ چې بلمنگه را نه برينې».

کوم وخت چې يې اور بل کړ او کاسه يې دا ور رښته کړه ونيوله، نو ويې ليدل چې دغوايي سونه پکې پرته ده. هغه وخت په دوی کې څوزه خپره شوه. چارگل دغونورو ملگرو ته وويل:

شل پلامې درته ويلي دي چې له کفارو څخه دودى مه غواړئ! مگر په تاسو دا خبره څه تاثير نه کوي او په دې يې نه گرځئ. تل دهر کافر او مسلمان کور ته دريږئ!

دده يوه بل ملگري وويل:

- دغه کوروا لازه پيژنم، کافر نه دى - په دغه نامه يې مه بوله چې په ماخوډ به شي! مسلمان ته کافر ويل ښه نه دي.

دوى دا خبره غوته کړه چې بله پلا به هر ډول ننگولى چې له کورو څخه يې راوري داور رښته گوري اوبيا به يې په خورلو پيل کوى.

تور په خپلو ملگرو پسي خورا خواشيني اوزره پي پسي ختلي و
 اوتل به پي دهغوی دښه ملگرتوب اوزره سواندي خبري له دغو
 نو و ملگرو سره کولي. ده به کله ناکله په زره کي ورنيره کړه چي بايد
 دهغوی دموندلو دپاره دورې را دورې وگرزي. خو چي خپلي ورځني
 مزدوري ته به پي وکتل چي دلاسه به پي ووزي، بيرته به پي خپل عزم
 مات کړ. نور و ملگرو به هم تل دا د ورکاوه چي دوی هم دده وطنداران
 اوديوې سبي دي او کوشن به وکړي چي دي ترې نه خپه نه شي.
 تور له نوي ژوند يعني د ورځي کار اود شپي گدايي سره خوی ونيو
 اودا چي دهرې ورځي مزدوري ته ورپاتيزي - خورا خوشحاله دي.
 ده تمول (۴۵) ورځي کار وکړ چي دورځي پي يوه نيمه کلداره
 ورکوله او محکه چي دودې پي مفتوه نو دا (اوه شپته نيمې) کلدارې
 تولي ورپاتي شوې. ده د جمعدار له پيشکي روپونه درې نيمې کلدارې
 سپمولي وې چي تولي پي (۷۱) کلدارې غوندي کړي. تور په دغه
 گټه خورا خوشحاله دي اوله ديري خوشحالي مخه پي پي مخکي
 ته نه ورځي.

يوه ورځ تولو انديو الانو دماختن تر لمانځه وروسته سلا سره وکړه:
 محکه چي تودوخه خورا ډيره شوه بايد کار پر يزي دي اود خپل وطن خواته
 روان شي. دوی په دغه برخه کي له پنځوشپږو ورځو را ايسته څه دکار

په وخت اوڅه دبیکاری په وخت کې خوزې ، خوزې خبرې کولې
 او هر یوه له هغوڅخه خوند اخیست. دوی په یوه سلاله کاره راوونل
 اوله کلبوالو سره یې خپل حساب فیصله کړ او مخ په ښار را روان شول.
 دوی داسره غوټه کړه چې خپل یومان (بیلونه) به هم وړي چې په وطن کې
 بیا دغسې ښه پراخ اونیره یومان نه شي موندلای او هم په دې خبره باندې
 په یوه زړه شول چې څو تیسونه به پرېښو و هی بیا به نو په اورگادې کې
 سپرېزي چې په دغه ډول یو څه پيسې وسپموي.

دمز دورانو دغه بهیر وروسته له یو ولسو شپو نه چې لس شپې یې په پښو منزل
 وکړ (کوټې) ته ورسید. دوی په دې خورا خوشحاله وو چې بیرته سرې
 هوانه راغلل او داسې ښار ته ورسیدل چې هلته ټول خلک په پښو خبرې کوي.
 نور سمدلاسه په بازار کې په دې هبله روان شو چې که چیرې خپل
 زاړه انډیوالان موندل کړي. دی هغه دا ښي ته ورغی چې په مني هلته
 له لنگرې سره یو محای اوسیده. بیا په منده هغه دا ښي ته ورغی
 چې هلته یې له جمعدار څخه پیشکې روپۍ اخیستې وې. په بازار
 کې یې په هر پاسني پسې عجیب کتل چې اوس به کوم شناخته سړی و ویني.
 ټوله کوټه د پاسنیو غره گانو او خرکارانو څخه ډکه ده. هر لوري ته چې
 گوري څو څو تنه کوم سیوري ته ناست او یا ولار دي او خبرې سره کوي.
 نور وروسته له یوې شپې یو څو کسه هغه غره گان ولیدل چې په مني په

قافله کي ورسره وو. ده سمدلاسه دلنگري پوښتنه ځني وکړه. يوه ورته وويل چې هغه خو ناروغ دی او ديوې ونې ترسيوري لاندې پروت دی. دنور دغوښتنې په اثر هغه سړي ونه وروښودله. نور چې دلنگري بسني ته وکتل او دده دنگروالی بي وليد نابيره بي کريزه کړه او پر لنگري وغوربډه. لنگري بوموتی شوی دی، مخ بي ترخیر ولاندې نه معلوميزي خورازار څيري څيري کالي بي چې ددبر وخیر ودلاسه نك نور څرگنديزي اغوستي دي او دسيزو رمې ورباندې گريزي.

لنگري وروسته له څو دقيقو څير څير کتلونه تور وپيژانده. ځکه چې کريزه بي نه شوای کولای نوبې په خوراخاموشي ترسترگو پر پراوښکې راتوي شوې.

دنور هغه ملگري چې ده ته بي ونه وربندلې وه - وويل:

- دا خوارکی خوله خبرو لوبدلی دی او نژدې ده چې سا بي وڅيژي. زه به ورته کښم، ته ورشه ملا راوله چې (باسين شريف) پر ووايي. زه داريزم چې بي ياسينه به تردنيا تير شي.

نورغوښتل چې دی يوه دانش ته ورولي او هلته بي تودېرې باسي خو هغه بل ملگري بي ورته وويل:

- دغه لنگري لومړی پلا چې دوي شپې دمخه راغی نو په ډيرو داښونوبا ندې وگرزید، خو هيجا ځای ورنکړ او هر يوه به ورته ويل چې (لويه تبه په پورې ده، نور ځلک به لا ورسره غرق کړي). نو ته اوس

داسعیه مه کوه چپی دی دابنن ته بوئچی . په دابنن کپی ده ته‌خه جور بزی؟
 خبره اوس تردې تیره ده چپی دی تودوساتی . فقط ته لاس و پنی و بنوره چپی
 دغه پښتون و رور بی (باسینه) تیر نه شی او یو گور او کفن بی برابر شی .
 تور دده خبره ومنله اوسم د لاسه د ښار خواته راغی او دورې دورې بی
 کتل چپی یو ملامونده کړی . هر ماجت ته چپی به ورخی او دایان به بی
 ورته وکر هغه به ویل : د پاسیانو گور و کفن ته والله که دچا پلار ورسیزی
 زه دقرآن شریف ختم لرم نوله تا سره تلای نه شم .
 تور خورا کښه پورته وزغاست . په پای کپی بی یو طالب دول سری مونده
 کړ او هغه ته بی اته انې یعنی نیمه کلداره ورومنله اوله مخانه سره بی بوت .
 دلنگرې خوار کپی مخکدن بی او د شوا او دورې شپې نورې بی دوام وکر .
 کوم وخت چپی لنگرې خوار کپی مر شو نو خونور شره گان بی راوستل او
 دی بی بنخ کړ . دلنگرې یوه دبر کپی خورا زره سدری وه چپی هغه بی
 واروله راواروله و بی لیدل چپی دا وزوپه منخ کپی د پنځو کلدارو یونوت
 گنبدل شوی و . په جیونو کپی بی بی دلرگسې له یوې کوچنی زمنځې
 اویوه زرو کپی نه نورڅه نه وو .
 تور په زره کپی په دغو پنځو کلدارو خورا خوشحاله شو او غوښتل بی چپی
 درې کلدارې له خپل جیب نه پر واچوی او کفن ورته راوړی - خوبوه
 گروپزن شره چپی شناوی زیره بی درلوده - وویل :

- داخو مسافر مر شو. دده درجه شهادت ده. کفن مفن نه غواري
 په خپلو کابلو کې يې بنځ کړئ دا پنځه کلدارې يې کورته ورو رسوئ ا.
 نور دوي شپې گندلی گرزیده او هيڅ يې خواته نه کيښدل
 ځکه چې دی په لنگري خورا خواشینی و.

دوي شپې وروسته په څره گانو کې چک چکه شوه چې درې ورځې وروسته
 قافله ورځي. نور هم خپلې خور (بتکی) او کا کا او د هغه ماينې ته پوښ واخيست.
 ده شپته کلدارې پر کاليماتي کړې او (۹) کلدارې يې په افغانيو بدلې
 کړې چې (۵۴) افغانی شوې. ده خپل کالي لومړی په يوه زره بوجی کې
 اوبيا يې په بنی کې واچول او په يوه نور واښکي يې داسې اوچت پيټی ترې نه
 جوړ کړ چې ده په خورا خوشحالی سره دخپلو اوزو په منځ کې کښيښود
 اودا يې په زره کې تيره کړه چې دغه پيټی به تر کوره پورې چې (۹)
 زور ورمز لونه کيږي اوچته ورسوي. د قافلي درهي کېدو تر ورځې پورې
 تر خپل پيټی په هغه دکان کې کښيښود چې سودايې ورځنې را نيولی وه.
 په دغه وخت کې نور له خپلو زرو ملگرو نه يې ونفر چې په مني
 په بهير کې ورسره راغلی و ولید او نا بیره يې پر هغه غيږ وگوزوله.
 دغه سړی (جگک) نومیده. ددکان دمخه څو دقيقې سره کښيښتل او
 دمني دواورو خوارۍ يې سره يادې کړې او په دې يې خوشحالی
 وکړه چې په هغه واوړه کې مړه نه شول. نور ورته وويل:

ما خوشکر سز یوڅه وگتبل، خوراوا کا ته مې پوښ کړی دی اویوه
ښه درنه غوندې پلنده مې ترې نه جوړه کړې ده. زه که پلنده په شا ورم
نوبنکاره ده چې خوری راڅخه پاتيزي او که خوری ورم نو پلنده بیا نه شم وراي
ددې تیري به مخرنگه را وتړې؟

(جگ) ورته وویل:

- زما خپلوانو یو خورالوی اوزور ورخرانیولی دی. هغوی غواړي چې
دخبره گانو پلندې په لزه کرابه ورسره یوسي. نو که دې خوښه وي راڅخه چې
دواړه ورشو او خبرې ورسره وکړو! گوندې ستا پلنده به لږ څه ارزانه یوسي.
هغوی دتوردا خبره ورسره ومنله او ورته یې وویل چې که وختي
ورسید لو نو دې ورځې به دللمې غمویوې راوهي! او که ناوخته
ورسیدلو نو هم به دجوارو یا پالیزه یوې راوهي!.

دتور پښې له دیرې خوشحالی ښکې ته نه ورځي او ځان
داسې گڼي چې په نړۍ کې یې ساری نشته.
په دې وخت کې (جگ) ورته وویل:

- توره وروره! سز به په کومه لاره باندې کوروته درومو؟
موږ اوتاسې باید په لویه اوزوروره قافله کې ولاړشو چې دیر توپک
ورسره وي چې بیا موغله ونه شکوي.

تور ورته وویل:

دبر لږمې اور بدلي دي چې غلودي مخره گان په پسرلي کې شکولي وي
 دا لڅکه چې په پسرلي کې ټول پوونده هم پاس وطن ته درومي .
 نوزياتره غله پخپله په پوونده وکې وي- بيربزي چې غلاوکري ، لڅکه چې
 مخ په خپل وطن روان وي . په مني خو کوز وطن ته درومي او بې پروا
 غلاوي کوي . بل علت يې دادی چې په مني کې پوونده د مني په سر
 کې کوز ملک ته شپوه کېږي . د مني په پای کې کمزورې غلدي چې
 لس شل ټولګ لري پر پوونده و برید کولای نه شي . نوموړي مخره گان په
 آسانی سره شکوي . په مني د پوونده و له هر کلي مخه خوتنه مردار خواره
 را وگرزي او د مني تر بابه پورې مخره گان او يا نور خلک شکوي . په
 پسرلي د مخره گانو لوی دښمن (خرخګير) وي . دغلو او خرخګير په منځ
 کې دومره توپیر دی چې غل دې د سروملو پرواهم نه کوي خو خرخګير
 ښه وي يوازې د مال دښمن دې وي . هغه خپله خبره پسي اوزده کړه :

- خدای مودې له د وارووساتي دا دغم خبرې اوس پرېزدی پر مخ

به يې پسي گوروا .

په دې وخت کې د (جګ) له خپلوانو مخه یوتن راغی او

په خوشحالی يې وویل :

سبا وختي قافله وځي . دا قافله به کوتې ته نژدې بوځای مېشته

شي ترڅو چې ټول موجوده مخره گان را ووزي او قافلې ته مخانونه

ورسولای شي. خلك وايي چې دا به خورا درنه قافله وي. تور دې خپله پلنده راوري چې دغره په اندي کې يې لځای کړو. پخپله دی که دوې شپې نور هم رانه شي پروانه لري.

تور نيم چارک گوره هم رانيوله او هغه يې په پلنده کې لځای کړه. دا گوره به چې کورته ورشي دکلي کوچنيانو ته وويشي. تور خپله پلنده ور په شا کړه او ويې ويل:

- زه پخپله هم تر سره شم. زه به هم سبا د قافلې سره يوځای وزم. دا لځکه چې دلته مې خرڅې دېر دي. د سړي لاس او خوله د بازار له بنگليو خوندي ورو شي او څخه نه درېزي، بې لځايه پسي راڅخه خرڅيزي. پرون مې د يوې (انې) جلي رانيولې. دا انه به مې تر ډېره هيره نه شي خوځه وکړو نفس ظالم دی.

گهيځ وختي دغره گا نو قافله په ډيره خوشحالي دکوتې د بنار له يوې برخې څخه راوتله او پنځه ميله ليرې يې دغره په دده کې واړول. هر غره خپل کور او خپل وطن ته هوسيزي. هر څوک به دې ميله کې دي چې ژر تر ژره دخپل کهول سره يوځای شي. تور جگ ته وويل:

- له دې خوا قافله په بيره اوچتکې سره درومي. داسې نه وي لکه له هغې خوا. موز چې له کور و څخه راوړو، نود هېچا زه نه غواړي چې لوی او اوږده مز لونه دې وکړي - خوله دې پلوه خورا غښتلې بو

اوپه مند و مزلوننه وهو. خدای مودی له ظالمانو وسایي.
 درې ورځې وروسته قافله و خوځیدله. هیچا دوی ونه شمیرل، خودتور
 داتکل له مخې دقافلې افراد پنځوسوکسو اوخړه یې (۱۵۰) ته رسیږي.
 دقافله خورا لوی او اوږده مزلسونه وهي. دوی سهار وختي راکډه شول او
 ماښام ته نژدې یې واړول. هیڅوک په ستربانه پوهیږي. پر دوی باندي
 ځای په ځای دپسرلي بارانونه ورېږي، خو هغه دوی له مزله اوپا
 دعادي ژوند څخه نه شي منع کولای.
 نور چې به هر هغه ځای ته راغی چې په مني کې یې مېنې پرې کړې وه
 خپل ټول انډیوالان په تیره لنگري به ور په زړه شول اوپه سترگو کې
 به یې اوبنکې وروگرزیدلې. په تیره ییاد (نوبې) دغره هغه ځای ته
 چې راغلل چې هلته واورو لاندې کړي وواو لنگري دده په کوسې کې
 پروت و. نابیره یې لوبه کړیزه وکړه خو په دې چې له مرگ څخه ژغورل
 شوی و. بیرته به یې زړه په کراشو.
 د څړه گانو دغه قافله په شپږمه ورځ دکوزملک تېک نه
 رانژدې شوه. ماښام پرغونډیو باندي لوی اورونه بل شول او دقافلې
 زغېدونکي اوپه خبره پوه خلک سره راغونډ شول. زرنور څړه گان
 هم ورته راغلل اوپه لوبه جرگه جوړه شوه. یوه سپین زېري وویل:
 - اوس موزتېک ته نژدې یو. تاسو ټولو ته به څرگنده وي چې پرتک او دهغه

پر هغې خوا خورا ډير څڅځير ان شته، نو دابه ښه وي چې اوس نوقافله سره شو په شوشي او هر څوك او هر بهير دې پر خپله لاره درومي. يو ځاي به نه شي چې بيا به ټول پر يو ځاي د څڅځيرانو په لاس ورشي. نو ماښام چې دودى پخې كړئ بايد په شپه كې بې لارونير شي! موز و تاسې نو اوس بايد د شپې بې لارو مزل و كړو او دورځي په يوه شيله كې واړوو او پټ اوسو. يوه بل گرو بيزن غوندي سړي و ويل:

- سربيره په دې چې پر تكت باندي د څڅځيرانو خطر دى - د تكت تر شا هم تر څو چې كورونه رسيزود دغو بلاو خوله وازه ده. خداى مودې ددوى له ظلم نه وژ غوري. بې له شپې نه دورځي به مز لونه نه كوي! څږه گان د څڅځيرانو له ځايسونه (۱۵) ميله ليرې په بې لارو ځايو كې تير شول. ځينې بې تجربې څږه گان په دې خورا خوشحاله شول چې دوى پر تكت ونه نيول شول. خوددغو نورو څږه گانو زړه په دې هېڅ ښه نه شوا وپه دې فكر كې وو چې په څه توگه خپلو كورونو ته چې درې څلور مز لونه ليرې وو په سلامنى ورسيزي.

تر تكت چې را واوښتل دنور زړه ورپورته شو او دخپل بهير خلكو ته يې وويل:

- اوس دلوى خطر له تكي څخه را تير شوى او بايد (غري) وكړئ چې دنورو ځايو څخه هم په خيبر تير شي!

يوه بل تجربه والاخره ورته وويل :

ترهغو چې په خپل کورنه بوته وتلي په هيڅ توگه خطر لرې
کيدای نه شي. کوم وخت چې کورته ورسيزې - هلته نوغري کوي که
خيراتونه-واک دې خپل دی ، اوس موز دخطر په مينځ کې يو!

سهار لاسپيدې نه وي چاودلې چې قافلې په شيلو کې وارول.
هغو خره گانو چې کورونه يې نژدې دي دا فيصله وکړه چې دمانام
په تياره کې به کورونه درومي .

خره گانو دتيرې شپې په جرگه کې فيصله کړې وه چې بهيرونه بايد
خورا ليرې ، ليرې سره واړوي او که چېرې خرڅگير پروختونو نور بايد په
شيلو کې وتښتي-خرڅگير چې هر بهيرونسي نور بهيرونه دې نه ورتښي .
اومه غرمه وه او ټول خره گان ويندو وچې ارو دور جوړ شو
داسانو شيشني او د ماسلا نو ټکنځل واوړيدل شول . په لزه موده کې
خورا خوژه جوړه شوه . خرڅگير او ماسلا نو صرف دوه بهيرونه سره
راگرزولي دي . دغه نور بهيرونه په يوه پلار ابار شول-چا دورې منډې
وهلې او چا دورې . د ماسلا نو سره تش ټوپک دي - يعنې کارتوس نه لري .
دوی دغه تش ټوپک پر هغو خره گانو برابر کړل چې منډې وهي او پر نار بهي
کړه چې او دريزه ! که نه وي و به دې ولم ! ، زياترو خره گانو خپلې خپلې
پلندې شانه واچولې او په شيلو کې شو په شوشون .

خر څڅیر له هغو دوو بهیر وڅخه (۱۴) نانه او څه خوازه او تر څه او بوڅو جوړې موچنې و نیولې. پخپله څره گان یعنی ددغو کالیو څښتنان مخامخ و نښتدل. خر څڅیر په همدغو کالیو اکتفا وکړه او دخپل مرکز خواته لاړه. هغو څره گانو ته چې د خر څڅیر له خوا شکول شوي وو نورو ټولو څره گانو د زړه دا و ورکاوه. یوه پوه او زړه سواندې څره ورته وویل:

- پروانه لري، دنیا خو د هندو زبړه ده، درب فضل در باندې وشو چې تاسې په گوتونه ورغلاست! که نه وای اوس به تاسې هم بندیان واست. له دې کبله چې موز څره گان هم داسې کسان بلل کیزو چې گریزي وړي نواصول خودادې چې دغسې کسانو ته سربیره پردې چې مال یې ضبط شي - دوی هم بندیان یزي. نو تاسې باید خیرات وکړئ چې بندیان شوي نه یاست! بلاتوره په مال پسې!

څره گانو ته دا څرگنده شوه چې له قافلې څخه دوو کسو څره گانو څر- څڅیر ته حال او خبر ورکړی و. دغه دواړه څره گان په هغه مال کې شریک دي چې خر څڅیر اتو ولجه کړي و. خودوی ته خورا خوازه برخه ورکوي. هر چا دغسې کسانو ته چې له خپلو ملگرو او دخپلې دلې له خلکو سره یې پره کړې وه - لعنت وایه.

تور چې په لومړۍ پلا کې اړ و دوړ و لید نو سمدلاسه یې خپله بنی چې یو څه کالی پکې ووشانه راچوله او په وجه منده په شیلو کې د خر څڅیرا نوله سترگو

څخه نهام شو. دوی خورا خوشحاله دي چې دلومړي خطر نه خو خلاص شول، خو زړه يې په تاكتال کې دی چې بيا به يې ونيسي. تورت ه اوس له څوري نه لږ اوږه وړپاتې شوي دي. ده له دغو اوږونه کا کونه پاڅه کړل. ده فکر وکړ چې دغه کا کونه يې دوې بشپړې شپې بس دي بوه بل څره چې هغه هم په بنی کې بوڅه کالي په شا کړي وو او دنور دکلي به څنگ کې يې کورو - وويل:

- موز زياتي بهيرونه ارنه يو - دا ورشو مو خپله غوندي ده - موز بايد خپله لاره ووهو. د شپې به مزل کوو او د ورځې به په يوه شيله کې اړوو له بهير اوقافلي څخه زموزه جلا والي ځکه ښه دی چې د چاسترگې به نه را اوري د دور پښو خلک يو. يوه شپه به لاري بله به کور و ته ورسو. دوی دواړو ورځ په يوه شيله کې تيره کړه او څرنگه چې تياره شوه سمدلاسه يې په تللو پيل وکړ. د شپې د ولس بجې دي چې دواړه نابره پر يوه لوی کلي راغلل. دوی دکلي په اړخ تيريدل چې نابره زغ وړباندې وشو:

- «څوک ياست؟ ودر يزي! که نه وي ومو ويشتلاست!»

توراو ملگری يې چې (خالق) نومیده دواړه هين ودريدل. ددوی ستونسي له ډيره ډاره پرله کښېستل او زغ يې ترخولي نه خوت. دوه کسان چې خړې دريشی يې کړي دي ورته رانژدې شول. بوه زغ وکړ:

— غره گان ياست ؟ خدای موخوار کړه ! دباچهی غم نه ورکونځ او
غواړئ چې غور او سلامت کور وته ولار شی ! په دې نه ياست خبر چې (غم)
نه پر يکول غومره ضرر ونه لري !

د دواړو ماسلا نو په لاسونو کې توپک وو. ددوی له اوږو څخه
بې بڼې را خلاصې کړې . يوه ماسل تورته وويل :

— توره شپه ده، ښه نه سره وينو خو له اظهاره موداسې راته څرگند يزي
چې ښه زلميان ياست ! که مود غره گانو توره قافله راوښودله نو ستاسې
بڼې به بيرته درکړو او هم به يوڅه شی نور هم در پورې ونيسو . موږ خو
ددین او دولت خدمتگاران يو . تاسې ته به خدای په دې عمل نور ثوابونه
او برکتونه هم درکړي .

تور ورته وويل : موږ له خپل بهر او قافلې څخه پروڼ غرمه کوم
وخت چې څرڅگير حمله وکړه راجلا شو . يامو څوک ليدلې نه دي .
که خدای تاسې مهربانه کړي ، پر موږ خوارو غره گانو رحم وکړئ
او پرې موږ دئ ! څلور مياشتې موله د برو نوکان وهلي دي او څو گزه رخت
مو کور وته کړی دی . دا پر يزدئ چې يو بې سو . دعا به درته کوو .
خدای به مو په هغه جهان کې جتنونه ځای کړی .

يوه ماسل تور شرک په څپيره ووايه او هغه بل په لنگه پر لینگو ووايه
او د ښکتنو او پوچ ورد په ضمن کې بې ورته وويل :

- تاسو خو ياغبان باست ! حکم نه مني ! که مو شرعي غم ور کرای وای
 نو اوس به ولي په دغو خوار بو اخته کيداست ! درځي چې لوی خرڅگير ته
 مو په لاس ورکړو ! په تاسې باندې خو د بند حکم هم راخيژي - نو دانار واده چې
 تاسې يې کوئ. په اصل کې ناروا خلک باست چې په دې لومه اخته شواست !
 کوم وخت چې تور او ملگري يې د بند د حکم تکی واوريد غري يې لاپسې
 وټنښدل او دخپلو نينو مال يې هير شو. اوس دوی ته يوه هيله ده - هغه دا چې
 پر خپله لار يې پرېزي دي - يعني تر بنی او کاليو تير دي خودوی دې خوشي کړي.
 تور او ملگري يې د ماسلانو تر لاس او پښو شول او خورا ډيرې
 زاری يې ورته وکړې چې تر کاليو دوی تير دي خو اوس دې ابله کړې.
 ماسلانو په خپل منځ کې سره وويل چې «ښه دی پرې به يې زدو... ديوه
 خره مال يې ستا، دادبل دا يې زما» ددې وينا په ختميد ويوه ماسل پر تور لاس
 کښيښود او بل د هغه په ملگري. بيا ماسلانو دوی ته وويل چې هر يودې خپله
 خپله بنی بيرته واخلي او هر يودې خپله بنی هغه ماسل ته ورکړي چې لاس
 يې باندې ايني دی - چې په دې ترتيب د دوو مسلمانانو په منځ کې د مال
 پر ویشلو کومه ناوړه پيښه ونه شي. په هغه گړی دغو دواړو خره گانو د مال بايللو
 غم په دې سبب هير کړ چې دوی يې خوشي کړل او بنديان نه شول.
 دوی دسهار پر درې نيمو بجو يوه بل کلي ته راغلل، په لاره باندې
 دواړو يو خبره هم سره ونه کړه، له غم او خواشینی څخه يې ستوني
 پرله ناست دي.

دوی دواړه دماجت په یوه حجره کې پرمخې پر یوتل. په څلور
نیمو بجو یو طالب ورته راغی او غوښتل یې چې دوی دواړه دلمانځه
دپاره را کښینوي. خو څرنگه چې دوی ټوله شپه وهلې وه اوسترې
او خواشینې وو. ژر نه کښیناستل بیا فور طالبان ورته راغلل او پر هر یوه یې
یو یو منگي سرې اوبه چپه کړې. په دې وخت کې یوه طالب وویل:
- خدای دې تاسې دنیا پرسته خوار کړي! دخدای عبادت مو هیر دی!
پورته شی! په هغه جهان به دخدای ځواب څه وایاست؟ نه مو دې اوریدلې
چې وایې: (روز محشر که جانگداز بود + اولین پرسش از نماز بود)
وروسته له هغه چې لمونځونه یې وکړل دوی د خپل کلي
په لور راهې شول. پر لارې باندې ملگري له نور څخه پوښتنه وکړه:
- څرڅگیر یوازې موز څخه گان شکوي او که پوونده هم شکوي؟
دنور ستونی لاندې پورې پرله ناسته دی. وروسته له یوې دقیقې
چې نارې یې تیرې کړې او غاړې یې تازه کړې - ورته وویل:
- هر څوک شکوي خو پوونده له څرڅگیر انوسره (بست) نري: مثلاً دیوه
کلي به سر باندې دوه لکه افغانسي د محصول په نامه ورکوي. څرڅگیر
هغه کلي ته د گمرک (چاپ) ورکوي. پوونده پخپله دلرگسي کاسې له نیل
څخه ورته دکې کړې او پر خپلو مالونو باندې (چاپ) لگوي.
هغه بیا ورته وویل:

- نوموږ خړه گان ولسې له پوونده و سره نه راخو؟ چې موږ هم
خپل مالونه داغ کړو!
ده ورته وويل:

- زموږ داخو مال نه بلل کيږي - داخو دکور دپاره کوم کميس او
پر توگه دی اوبل داچې پوونده ناوخته راخي او موږ وختي بيرته راخيږو.
ورک بې کره وروره! تر زړه مو وينې شاخي - هرڅوک دخړه گان نو او
اوپر خلکو دښمنان دي
تسکنده غرمه وه چې تور نايبره په خپل انگر په دوه لاسه
راکښيوت. بتکې يوڅه ناروغه وه - تورا کښيوله. داسمد لاسه په غاړه
کې ورو لوبدله اوله ډيرې خوشحالي يې چيږي کړې.
دا کامايه يې هم راغله او بيا يې اکاراغې. په لږه موده کې ټول کلي
خبر شو. هر چا دخپلو، خپلوانو حال مخني پوښته، خو چې په دې به خبر
شول چې خړيگر شکولې دی - هر چا به ورسره همدې کوله. اکا
اوبتکې په دې خورا خواشيني شول چې تور يې شکولې دی
خو چې دې ته به يې پام شو چې بندي شوی نه دی - نو خوشحاله به شول.
وروسته له مخه مودې دکلي نور خړه گان هم راغلل. په هغوي کې
هم مخني شکول شوي وو او مخني روغ رست راغلل. هغه خړه گان چې شکول
شوي نه وو ماجت ته به يې غري او گوره دخيرات په توگه راوړل.
پای

دځينو کلمو او ترکيبونو خواته مو پام اړوو:

لغت	معنا	مخ
انبوه - گېښی ، ارنښی ، ټپاک ، اش	۵۳	
اللی وهل (له سرو څخه) - ریزیدل (له سرو څخه)	۵۶	
او پره - بي جايداده ، نيستن	۰۰۰۰ ، ۹۵ ، ۹۴ ، ۸	
او دل - تر ټیږول ، تنظیمول	۴۰	
ايداد - احداد ، جړاء ، سزا	۱۱۳	
ايرگی شومگی - دتودونځي او خوراک توبنه	۵	
بتې بيد يا - وچ ډاگه ، سوځونکی دښت	۸۴-۸۲	
برخه - څارو ، څور ، دټس پرده ، پيشناف	۲۸	
برساتي کيدل - اوزد سفر کول ، په سفر کې کلونه تيرول	۱۰۳-۱۰	
بگ کيدل (غوز) - لك څك کيدل (غوز)	۶۲	
بوښتنی - بند ، په خټه کې نښتی	۱۱	
بیره - دکارتولگی ، دکاريونت	۰۰۰۱۱۴-۱۱۱-۱۰۲	
پارو - رپیده ، رشپیل ، ربه	۹۶	
پتا کيدانه - بتوه ، جیبي بکس	۱۰۴	
پرکی - زمی ، تمن ، داشخار بوتی	۵۴	

معنا	لغت
۱۳۴-۱۳۱-۱۲۹	پلنده - پند، دشاییتی
۵۵	پوتی - وره غوندی، دخاورولویه ډیری
۰۰۰-۹۸-۳۲-۱۵	پوره - ډاډه، مطمئن (پوره زره = ډاډه زره)
۳۸-۳۷-۱۰	پونگی - دبنجارگی سامان
۲۱	په گرگانو خورل - په غرنجهار خورل
۰۰۰-۱۰-۸-۴	پیلغو - پروغی، پروغ، بدل (دخارویو او نورو په باب)
۱۰۳	توت - نیغ، سم، بی له پلمی
۲۳	ترله پریکری، لږ جدا
۹۲	ترسی - پر بوده گانو تکس
۱۱۲-۴۷	ترونبل - توزل، تینتول، ترورل
۹۷	تنکی کول (اوره) - لمدول، اغزل
۱۲۹-۹	تیری ترل - چاره کول، ترتیبات نیول
۵۰	توزنه هیله - بی شایه هیله، پوچ امید
۱۳۶	تاکتال - تکنی، اندینمن
	تپالی (تپال) - هغه مزدور چې بارخړه دتشلو او تش دډکولو
۰۰۰-۱۱۵-۱۱۴-۱۰۴	لپاره زغلو ی
۳۵	تول - تولی، ډله
۵۱-۳۵	جلا - ونډه، برخه

معنا	لغت
مخ	جوت - جفت ، جوره
۴۶	چارلندی - بندې ، ملندی
۹۴	جورلی - شپیلک - شپیلی
۶۲	جبتی مهر کیدل - دمطلب پوره کیدل ، مقصدنه رسیدل
۹۹	خرک - جاسوس - خری
۷۵-۷۴-۶۹	خره - جره ، مجرد - یوازی ، بی کدی ، هغه کارگر چې دکار آله نه لری ...
۲۳	خری وری - خاری واری ، خواره واره پاتې شونی
۵۸	خپور کنبیل - خپریدل ، خنگک به خنگک خپریدل
۷۷	خوچکی - دغو بی توتیه ، وره بوتی
۹۰-۸۸	خورگی - ربندجه ، دتو کر زره لته
۴۷	خوره (دتعویذ) - شکرانه
۱۱۷	خوله پریکول - خیره فیصله کول - استدلال
۶۰-۵۷	دخولې دپزې کرې سر ی - په خیره پوه سر ی
۷۸	خو هل - کیندل
۱۱۸-۱۴۱	دنبه مار - کوتک مار
۷۴	دوله - کنده ، شيله
۸۰-۵۳-۲۶	زړگه - پرغنه ، نخره ، بلنجه ، اغزنه ونه
۱۴-۵	سا اچول - دمه کول ، هوسا کیدل

معنا	لغت
۳۷	ساله ناوده مخایه ختل - منه حالت لرل
۸۵	سپین وبره - سپین بخن
۷۰-۶۵	سرونخه - سروخنه ، بده ، دپرناگه بده
۸۱	سپین - تیشن بر ، ونی یا وینته لرونکی
۹۱-۹۰	سکاروی - برینس ، ذات الریه ، سپنه بغل
۷۳-۲۱	سولک سولک کول - سونگیدل ، په نری زغ ژول
۱۲-۳-۲	سوگله - چلروق ، له اومې خرمې په بدوی توگه بودول پای پوس دی
۳۶	سوان کول - اسانول - تسهیل
۸۵-۵۶-۴۰	سیلاو - دسرو خپه ، یخه سیلی
۹۰-۸۳-۷۳	شامی - قبر ، مزار
۱۲۷-۴۵-۴۲	شناوی زیره - گده و ده زیره ، شنه زیره
... ۱۳۳-۹۹-۲۹	شو په شو - ترغی په ترغی ، تار په تار ، قیت او پرک
۱۱۶	غابن په غابن اینودل - خوله پته نیول
۷۰	غبرگه - لپه ، د دوار و لاسو لپه
۶۴-۳۹	غرواښه - بروخه (واښه)
۹۵-۲۲-۱۵	غرند - د (سست) په معنا
۱۴۰-۱۳۴-۱۳۳	غری - غوره دودی ، ویشلی
۳۹-۱۳-۱۱	غوزی - دبوټو (نکه دترخو) گیدی

مع	معنا	لف
۲۲	کپی - پنه ، موجنه	
۷۸	کدی - کنده ، قبر دوله حفره	
۳۱-۴	کرول (په اور) تودول ، په اورارول را ارول	
...	کوسی - له کراسنی شخه لستوننی لرونکی چین وزمه پونی ۱۲-۱۳-۱۵-...	
۷۰	کوکى - پتنگت ، اور پنتی	
۱۲۸-۹	کوله بوله - کره اووینا ، اصطلاحاً چاره ، وسیله	
۱۳۳-۱۲۷	گروپژن - متجسس ، کنجکاو	
۵۱-۸	گژ - (۴۰ ، ۵۰) کلن ، پوخ شخص ، مبانساله	
۱۲۸	گندلی - نیولی ، خپه ، اند پینمن	
۱۹-۱۷	گونى - بوجى ، بورى	
۶۴	گیلیدل - رغریدل ، کنده کیدل	
۱۰۸	لر خریکی - پیتاوی	
۷۴-۳۶	لمونخ غاری - لمونخ کوونکی ، مصلی	
... ۱۳۷-۱۳۴-۱۲۰	ماسل - تحصیلوونکی ، سپاهی	
۴۶	ماغوت - ورین دبل توکردی	
۸۲	مانده - الگده ، خور	
۸۲-۸۰	متی - ایله ییله ، فقط	
۹۹	مپنج - فصل وهورنکی ملخ ، دقحطی ملخ	

مخ	معنا	لغت
۱۰	مخى (په مخى واده) - بدل	
۸۷	مندو - خپره ، کودله ، خونه	
۷۹	موت - موتی	
۶۵	مول وهل - نمبوزك وهل ، ډیگری په شمله خوله پتبول	
۷۹	وانس وغوزی سره کنبل - بیخي وارخنا کول ، او ترول	
۷	وام - وهم ، ډار	
۶۸-۶۵-۲۴	وایی - دوايي ، دوپلو ور ، دکار ور	
۷۸	وتري - لوسني موشني ، وړوکی سامان	
۷۴	وررول - په زور شوکول ، په قوت جلاکول	
۷۳-۲۹	وشمه (ملاوشمه) - وزمه ، ډوله ، غونډي	
۱۱۱-۱۱۰	وپره ولمه - وپره المه ، ډیسرلي پیل - د هواما تیل او وخت	

یادونه: د کتاب له لوستلو دمخه لطفأ دغه غلطی سمې کړئ:

مخ	کرنه	ناسم	سم
۱۱	۳	پوښنی	پوښنی (زړه پر پوښنی کول = ارامول)
۲۱	۱۷	په گرگانو	په گرگانو ، گرگانو (= کنه وکی ، کنه وکی)
۶۲	۸	بگت	بک
۱۳۶	۲	تا کتال	تکهار
لغت نامه		لومړی مخ (۸) کرنه (تودوخه) زیات دی	

by

nur muhammad tarakay

The Academy of Sciences of Afghanistan

1978